

SELÇUK AYDEMİR

LİSEDEN ARKADAŞLAR

ROMAN

küsurat

Selçuk Aydemir

Liseden Arkadaşlar

ROMAN

küsurat

Selçuk Aydemir
LİSEDEN ARKADAŞLAR
Roman

Küsurat Yayınları: 01
ISBN: 978-605-67227-0-7
Yayıncı Sertifika No: 35019

Genel Yayın Yönetmeni: Burak Aksak
Editör: Büşra Hacısalihoğlu
Düzelti: Merve Genç, Tuğçe Yılmaz
Kapak ve İç Tasarım: Gülay Tunç

© Selçuk Aydemir, 2017
© Küsurat Yayınları, 2017

Birinci Baskı: Mart 2017

KÜSURAT YAYINLARI:
Gümüşsuyu Mahallesi, Kutlu Sokak,
No: 43 D: 5, 34437 Beyoğlu / İstanbul
Tel: 0212 243 30 68
www.kusuratyayinlari.com
E-mail: info@kusuratyayinlari.com

Baskı ve Cilt:
Pasifik Ofset
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1
Baha İş Merkezi A Blok Kat: 2
34310 Haramidere / İSTANBUL
Tel: 0212 412 17 77
Sertifika No: 12027

SELÇUK AYDEMİR

LİSEDEN ARKADAŞLAR

SELÇUK AYDEMİR

Selçuk Aydemir 1982'de İstanbul'da doğmuştur. Çocukluk yıllarına yetişemesem de birkaç yıl sonra yakaladım kendisini. Bugün filmler çeken, kitaplar yazan, cemiyet içinde kendine yer etmiş bir insan olabilir. Ancak Kurban Bayramlarında hayvanın üstüne çullanmışlığı, kuzeni (ben oluyorum o) ile beraber başlı kıçlı yatmışlığı, hatta "Kick Boks yapcam ben," diye gaza gelerek duvarlara kaval kemiğiyle tekme atmışlığı bile vardır. Henüz İstanbul Teknik Üniversitesi Uçak Mühendisliği bölümü öğrencisiyken kısa filmler çekmeye başlamıştır. Sağda solda yazdığının aksine ilk kısa filmi "Ayrılık" değildir. "Hayal Hırsızları" ve "Gövde Gösterisi" adında başarısız girişimleri de vardır. (Cd'leri elimde mevcuttur.) İlk televizyon filmi "Kurban", ilk dizisi "Ramazan Güzeldir", ilk uzun metraj filmi "Çalgı Çengi", ilk kitabı "Mahalleden Arkadaşlar" ve sevdiği ilk kızın ismi "Ebru"dur. Çocukluk aşkı var mıydı bilemiyorum. O yıllarda pek öyle şeyler konuşmazdı. Ki ben onun birini sevebileceğine bile ihtimal vermiyordum. Birinin geçmişini öyle üç beş satır okuyarak bilemez insan. Kendi geçmişini yazmak bile zor gelir hatta. O yüzden senin yerine özgeçmişini ben yazıyorum kuzen. Benimkini de sen yazarsın artık. Ki bu da özgeçmiş sayılır bir yerde. Bizim geçmişimiz bir zaten, geleceğimiz de bir olsun.

Burak Aksak

Not: Yazarımız yeni baba olduğundan dolayı özgeçmişi tarafımdan yazılmıştır. Sevgili Bahar, ileride bu kitabı okuduğun zaman bil ki baban seni çok seviyor. Geceleri kendisini uyutmadığından dolayı üç satır özgeçmiş yazamayacak kadar ilgilendi seninle. "Kız çocuğu vefalı olur" düşüncesiyle geleceğe yatırım yaptı bir nevi. Onun bu emeklerini karşılıksız bırakma. Yaşlandığı zaman leğende yıkanmak onun da hakkı.

Filmleri ve Televizyon Dizileri

Çalgı Çengi (2010), Üsküdar'a Giderken (2011), İşler Güçler (2012) , Düğün Dernek (2013), Kardeş Payı (2014), Düğün Dernek 2: Sünnet (2015), Çalgı Çengi: İkimiz (2017)

Kitapları

Mahalleden Arkadaşlar (2015)

küsurat yayınları

Ben senin sevgini, soframdaki ekmek gibi
nimet bilip öpüp başıma koyamadım.

Bir Abim olsun çok isterdim dedim yıllarca, verdi Allah
Ama ben Abimin *"Biz daha ölmedik be oğlum,"*
deyişine doyamadım.

Televizyonda yarın İstanbul'un en soğuk günü olacak
demişlerdi bir gün önce

Hava durumu zannettim Abi,
ben senin vedanı bile anlayamadım.

Halbuki demişlerdi, hem de bir gün önce.
Öyle çok vaktim vardı ki...

Sahi Abi, senin imzan gibi aklıma kazınan
"Biz daha ölmedik be oğlum," sözündeki "Biz" dediğin
kaç kişiydi? İkimizi kastettiysen eğer, senle beraber
"Biz" de öldü. Selçuk kaldı öyle ortada. Haberin olsun.

Bu kitap; Rehberime, ilk senaryo götürdüğüm oyuncuya,
senaryoyu okuduktan sonra, *"Kiminin parası kiminin duası,*
belli ki senden en fazla bir dua gelir bana," diyenime, ilk yapımcıma,
istemediğim zaman bile yardımıma koşanıma, elimden tutanıma,
bana benden çok inananıma, Abime, Erdal Tosun'a ithaf edilmiştir.

Bu da senin üvey kitabın Erdal Abi.
En hayırsız kardeşinden aziz hatırana, en içten duamla...
Haklıydın, elimden gelen bir tek buymuş.

Ölür ise ten ölür, canlar ölesi değil.
Yunus Emre

Aynı güzergâhtan aynı toplu taşımaya her gün aynı saatlerde binenler bilirler ki, bu aslında belediye tarafından tahsis edilmiş düşük ücretli bir servis aracıdır. O araçta her gün aynı insanları görürsünüz, bir süre sonra kimin nerede oturacağı, hangi durakta ineceği, kimin ne zaman uyuyacağı netleşir. Zaman geçtikçe aradaki buzlar erir, baş selamının yerini koyu muhabbetler alır. Lise hayatım boyunca Küçükçekmece'den Hacı Şerif Durağı'na gitmek için kullandığım otobüs işte böyle bir otobüs değildi.

Lise okuduğum yıllarda insanlar işe giderken benim okula gitmek için kullandığım güzergâhın tam tersini kullanırlardı. Onların eve dönüş yoluydu benim sabahın köründe okula gitmek için kullandığım yol. Bomboş, ıssız ve trafiksizdi. O nedenle genelde 1-2 sınıf arkadaşımla ya da tek başıma her gün aynı otobüsle okula giderdim. Babamdan harçlık almayı unutunca, otobüsün şoförü Münir Abi ile borç alacak kadar muhabbeti ilerletmiştim. Geç kaldığım bir gün Münir Abi'nin durakta durup, sigara yakıp gelmemi beklemişliği bile vardı. Sırf okuyayım diye makam otobüsü bile tahsis etmişti bana İBB. Gittiğim durak sayısı ise ikiydi. Bindiğimde çoğu zaman oturmuyordum bile, muhabbeti sarıyordu Münir Abi'nin.

4 sene boyunca aynı duraktan binip aynı durakta indim, Hacı Şerif'ten Gümüşpala'ya inen yolu yürüyüp her gün aynı bezginlikle okulumu selamladım. Hababam Sınıfı'nda kapıyı Veysel Efendi tutardı, bizim okulun kapısında kim duruyordu bilmiyorum, geçtim ismini bilmeyi yüzünü görsem tanımam herifçioğlunu. *(Herifçioğlu diyorum çünkü ka-*

dın olsa mutlaka aklımda kalırdı, ergenlik yıllarımda gördüğüm hiçbir kadın yüzünü hâlâ unutamadım. Karakalemle tümünün resimlerini çizerim, çizdiğim resmi vesikalık diye vize başvurusuna verebilirler, kimse farkı anlamaz.)

Okulun dış merdivenlerini inip öğrenci girişinden girdiğimde hep aynı şiir karşıladı beni. Okula ismini veren Süleyman Nazif'in yaklaşık iki metrelik cam çerçevedeki şiiri. Bin küsur kez önünden geçmeme rağmen o şiiri merak edip de hiç okumadım. Nöbetçiyken bir kere tam o şiirin önünde nöbet tutmuştum, şiiri okumak için büyük bir fırsattı ama ben çerçevenin camındaki yansımamda saçımı düzelttim. Saçımı diyorum çünkü o yıllarda da kafamdaki saç sayısı için çoğul kullanmak mübalağa sanatına örnek olarak gösteriliyordu. Liseden mezun olana kadar okulumu sevdiğimi bilmiyordum. Hatta sevmediğimden öyle emindim ki okurken lisemi değiştirip başka bir okula geçiş yapmayı bile kafama koydum. Geçeceğim okulu saptadım ancak önümde bir engel vardı; aynı il sınırları içinde süper liseler arası geçiş sıkıntılıydı, kuralların biraz esnetilmesi gerekiyordu. Eş, dost, akraba kim varsa yardım dilenip, bin bir zahmetle büyük bir torpil buldum, torpilim gitmek istediğim yeni okulun bizzat müdürüydü! Evrakları hazırladım, lisedeki arkadaşlarımla vedalaştım, bir daha nasıl olsa görmeyeceğim diye bazılarına ağzıma geleni söyledim, 2-3 kişiyi dövdüm, önüme gelen bütün kadın hocalara çıkma teklif ettim, asla unutamayacağım bir dayak yedim... Okul değiştirme işini eğlenceye çevirmeyi ihmal etmedim.

Hazırlık sınıfı bitince de geçiş için bir torba evrakla yeni okulun kapısına dayandım. Yaz olmasına rağmen okulun bahçesi çok kalabalıktı ve herkesin yakasında benim torpilimin, yani yeni müdürümün fotoğrafı vardı. Sanırım bu bahçedeki herkes torpilliydi yoksa okulun girişindeki onlarca çelengin, bahçede ağlayan yüzlerce kişinin başka bir açıklaması olamazdı. Okul kapısına asılan kâğıtta cenazenin kalkacağı caminin adı ve ulaşım bilgilerini görünce

daha fazla kendime yalan söyleyemedim. Emrah'ın *Götür Beni Gittiğin Yere* şarkısını çalmaya başladı tüm bedenim. "Neden bizim müdür neden?" diye ağlayan öğrenci ve velilerin arasına koşup, "Neden bugün neden?" diye bağıra bağıra ağlamaya başladım. Büyük torpilim, yeni okulun müdürü vefat etmişti. Ağlamaktan içim geçmişti, kendime geldiğimde elimde evraklar cenaze namazındaydım. Rahmetlinin ailesiyle birlikte en ön safta kıldım namazını. Cevval davranıp ön saflardan yer kapmıştım. Duyarlı biri canlanmasın gözünüzde, tamamen hedefe kilitlenmiş olmanın verdiği şuursuzluktu bana bunları yaptıran. Kontrol beyinde değil omurilik soğanındaydı. Hayatta kalma iç güdüsüyle, reflekslerle hareket ediyordum.

Durumu kime nasıl anlatacağımı bilmediğim için cenaze namazı sonrası kalabalığa karışıp mezarlığa gittim, rahmetlinin mezarına kürek kürek toprak attım. Kendi ellerimle gömdüm torpilimi, her toprak atışta hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Bu huy bir türlü değişmiyordu, ne zaman sinirlerim bozulup ağlamaya başlasam hıçkırık tutuyordu. Bir-iki yakını geldi sarıldı bana, "Öğrencileri onu çok severdi," dediler. Lan yarama niye hançer saplıyorsunuz? Öğrencisi olamadım ki bir türlü. Hâlâ konuya girememiştim ve bu işi çözmem şarttı. Ölmeden önce belki de beni birine yönlendirdi, bu kalabalıktan biri belki de benim işimi çözecek olan yetkiliydi. Tonla insan var, seveni çokmuş. Bu kadar insanın arasında bana vakit ayıracak hali yoktu ya, illa ki birine paslamıştır beni diyerek kalabalığın peşinden mezarlıktan çıktım, millet arabalarına biniyordu, hiç ses etmeden arabalardan birine oturdum, kimse kalkıp, "Sen kimsin, bu arabaya niye bindin?" demedi. Çok ağlıyordum, zaten diyecekleri varsa da ilişmezlerdi bana. Hıçkıra hıçkıra elimde evrak torbasıyla cenaze evine taziyemi sunmaya gittim. Bir gözüm sürekli işimi çözecek olan kişiyi ararken diğeri olaya konsantreydi. Cenaze evinde yedim içtim, rahmetlinin büyük bir hayırsever olduğu ile ilgili anıları dinle-

dim. Gaza geldim 1-2 tane de ben anlattım, stresli zamanlarda hayal gücüm tavan yapar. Hiç zor olmadı rahmetliyle yaşadığımız ibret verici hikâyeleri uydurmak. Kendi okulundan memnun olmayan, hayalleri büyük kaç öğrenciyi bizzat bulup, "Gel seni benim okuluma alayım, sende ışık var," dediğini anlattım. "Onlardan birkaçı bugün ne büyük mevkilerde, isimlerini biliyorum ama söylemem," deyip olaya gizem bile kattım.

İmam ve kalabalığın çoğunluğu kalkınca cenaze evinde yüksek sesle yer yer kendimi tutamayıp ağlayarak bildiğim tüm sureleri okudum. Geceyi rahmetlinin evinde geçirecek şehirdışından gelen akrabalar için yataklar hazırlanırken bundan sonrası benim bile arsızlık sınırlarımı aşar deyip müsaade istedim, bana Süleyman Nazif Süper Lisesi'ne dönüş yolu görünmüştü. Rahmetlinin eşi, "Müsaade senindir, tekrar gel, onun öğrencileri bizim evladımız sayılır," deyince bant koptu bende, kendimi koyverdim, elimi yumruk yapıp ağzıma soktum, dişlerimle elimi ısırdım, diğer elimi böğrüme böğrüme vurdum! "Gelemem ki gelemem ki nasıl geleyim? Sen bizi bırakıp nerelere gittin müdürüm! Ben okula nasıl döneyim şimdi?" diye veryansın ettim. Çıkarken yakasında fotoğraf olan okulda da gördüğüm bir amca koluma girdi, "Okumanı en çok o isterdi, bir daha asla okula nasıl döneyim dediğini duymayacağım. Müdürünü azıcık seviyorsan onun için oku, ölenle ölünmez," dedi. Ben de kendisini samimi bulup, beni yanlış anladığını söyleyip durumu tüm açıklığıyla anlattım. İçime at, içime at şişmiştim. Artık biriyle durumumu paylaşmam lazımdı. O amca, benim rahmetli torpilimin yerine vekaleten bakan müdür yardımcısıymış. Aradığım adammış ama tabii ben adamın kim olduğunu sormadan öğrenmeden paldır küldür, "Torpil buldum onu patlatacaktım, rahmetli yarın ölseydi ne güzel olurdu! Torpil torpil dedim resmen elimde patladı! Hayır durduk yere de ümit verdi bana, yarın gel hallederiz diyorsan sağlığına dikkat edeceksin," falan diye lafa gir-

diğimden olsa gerek pek hoş karşılamadı beni. Boşboğazlığım yüzünden o duyarlı amcanın benim yeni müdürüm olmasına engel oldum. Sonra tekrar başladı vişne çürüğü renkli ceketleriyle Süleyman Nazif Süper Lisesi macerası. Kaçtım kaçtım kurtulamadım lisemden... Daha doğrusu kaçtım ama kurtulamadım Mete ve Serkan'dan, çünkü ikisi de Süleyman Nazif Lisesi'ne yazılmıştı. Serkan'ın notları zaten iyiydi, süper liseye girerken zorlanmadı, muhtemelen daha iyi bir liseye bile girebilirdi. Serkan ile aynı lisede okuyacağımı duyana kadar, lise hayatı denilince gözümün önüne *Amerikan Pastası* filmi geliyordu, haberi alır almaz lise denilince *The Shawshank Redemption* filmi canlanmaya başladı zihnimde. Allah'tan bu liseye girmek iyi-kötü bir başarı puanı istiyordu da Mete'yi kapıdan sokmazlar diye avutmaya başladım kendimi. Mete ortaokulda beden dersinden zayıf getirmiş adamdı, bedeni bile eğitilemiyordu adamın, ne yapsınlar Mete'yi? İlköğretim hayatı boyunca pazartesi sabahları okula girerken madem ilk önce İstiklâl Marşı, sonra Andımız okunuyor; o zaman İstiklâl Marşı'nı Atatürk yazdı, Andımız'ı İsmet İnönü diye tez üreten adamı eğitmeye kalkmak milli sermayeyi israf etmek demekti benim gözümde. Gençliğe Hitabe'yi okuduğu okulun müdürü kendilerine hitaben yazdı sanıyordu Mete. O adamın eğitimine harcanacak paraya gidip kuş yemi alıp parklarda kuş beslesek ekosisteme daha faydalı bir iş yapmış olurduk. Nasıl olsa Mete'yi almazlar, Serkan ile yine bir şekilde mesafemi korurum derken Mete'nin Süleyman Nazif Süper Lisesi'ne alınmadığını öğrendim, bir kapıyı kapatan Allah diğerini açmıştı, sanırım ileride bir yerde başka bir kapı açık kaldığı için cereyan yaptı da o kapı da çok geçmeden kapandı yüzüme. Mete, Süleyman Nazif'in düz lisesine yazılmıştı. Süper lise dediğin, bir lisenin içinde çalışkan çocukları ayıklayıp ayrı sınıflara koydukları bir sistemmiş meğer. Ayrı bir lise değilmiş ki bu... Aynı çatı altında buluşmayı başarmıştık. Gölgem gibi peşimdeydiler. Bu da yetmezmiş

gibi Serkan'la ben bir sene hazırlık okuduğumuz için birinci sınıfa geçtiğimizde Mete düz lisede olduğu için ikinci sınıfa geçmişti. Mete'nin aklı bunu bir türlü almıyordu, aynı anda liseye girmiştik nasıl olabiliyordu ki bu? Üstün zekâlı mıydı neydi? Kimseyi ezmesin diye üstün zekâlı olduğunun kendisine söylenmediğini düşünüyordu. Galiba bu yüzden karnesinde göstermelik 3 tane zayıfı vardı. Beden dersinin zayıf gelmesi normaldi o zaman. Ben bu liseden kaçmayaydım da ne yapaydım? Olana ve ölene çare yok derler, olan olmuş yetmezmiş gibi ölen de ölmüştü. Müdür bir gün geç ölseydi... Neyse. Şimdi gel de bu liseyi sev...

Sevgili okur,

Muhtemelen bu sayfaları henüz kitabı almamışken okuyacaksın. Uyarmak boynumun borcu, *Mahalleden Arkadaşlar* isimli kitaptaki Selçuk 9 yaşındaydı; acımasız, vurdumduymaz, hırsları için yapabileceklerinin sınırı olmayan şuursuz bir çocuktu. Bu kitaptaki Selçuk büyüdü, artık 15 yaşında ve çok değişti. Selçuk daha acımasız, daha umursamaz, ileride yazdığı kitabı almak için önsözü okuyana kitabı aldırtmamayı deneyecek kadar ileri gidecek şuursuzlukta ve üstelik ergen. Yine de karar senin. Müsaadenle ben başlıyorum.

*"Sektörden Arkadaşlar"*dan **Selçuk**

BİRİNCİ BÖLÜM

ARA ELEMAN

Ülkemizin en çok ara elemana ihtiyacı var!
Yaz bunu bir kenara.

Babam

İyi bir eğitim için 90'lı yılların ikinci yarısında en ideal okul fen liseleriydi. Bilinçli veliler ve öğrenciler bunu bildiklerinden fen lisesi sınavlarına hazırlık sürecini çok ciddiye alırlardı. Biz ailecek pek ciddiye almadık. Anne-baba ilkokul mezunu, akrabalardan da o yıllarda okul hayatında ceket giyebilmiş pek insan yok, bizimkilerin eğitim-öğretim hayatı önlükten ibaret. Ne fen lisesine giden birini görmüştük ne de fen lisesini kazanamadığı için üzüleni. Ailecek bizim için bir problem yoktu. Ben meslek lisesi, fen lisesi, devlet parasız yatılı artık önüme ne gelirse hepsinin sınavına girdim.

Hitchcock'un ünlü bir lafı vardır: *"Her zaman iyi olmak zorunda değilim, iyi olmam gerektiğinde iyi olayım yeter,"* der. Benim ise hiç ünlü olmayan bir lafım vardır: "Her zaman iyi olmak zorundayım çünkü ne zaman iyi olmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok, ben kesin ıskalarım." Iskaladım da. Sanırım sırf anlatacak hikâyem olsun diye o kadar sınav arasından gittim meslek liseleri sınavında derece yaptım. Maksat ortalık karışsın, soran eden olursa derece yaptığım bir sınav olmuş oldu, fena mı? Diğerlerinde yedeklerde bile değildim. Meslek lisesi sınavına nasıl bir motivasyonla girdim, niye öyle abandım hiçbir fikrim yok. Hayatım boyunca en başarılı olduğum sınav o oldu. Belki o yıllarda fen lisesi

nedir bilmiyordum ama meslek lisesi okursam üniversite kazanmanın hayal olduğunu biliyordum. İyi güzel de nerede okuyacaktım ben?

Benim gibi notları iyi, ama sanırım notları gidiş yolundan puan aldıkları için iyi, çoktan seçmeli sınavlarda "heyecan yapan" öğrenciler için o senelerde bir furya başlamıştı: *Süper Lise*. Adı üstünde **süper.** Evet biraz iddialı hatta fen lisesinden bile havalı. Kesin bu isim, çocuğu fen lisesine girmeye hak kazanamamış biri tarafından bulunmuştur. O memur, sırf sağda solda çocuğunu eziklemesinler diye bir jenerasyonu yaktı, haberi yok. "Yahu bunu öğrenciler okul zanneder, gider orada okur. Yapma etme!" diyen olmadığı için sanırım bu kararda imzası olanların hepsinin çocuğu süper lise mezunu.

Yeni açılmış, henüz hiçbir mezunu olmayan bir süper lisenin haberini duydum, pek bileni edeni yokmuş, çok talep olmaz dediler: Süleyman Nazif Süper Lisesi. Süleyman müleyman okurum ben burada diyerek durumu aileme büyük bir heyecanla anlatmaya kalktım, ufak bir sorunum vardı; babam meslek lisesinde derece yaptığımı öğrenmiş, hatta birkaç meslek lisesi eve okulun tanıtım kataloglarını falan yollamış. Babam ülkemizin ara eleman ihtiyacına benim çare olacağımı düşünüp o gece şükür namazı kılmış. Katalogları incelemiş, Sultanahmet Endüstri Meslek Lisesi Makine Teknik Bölümü'ne beni yazdırmaya karar vermiş. Ağzı kulaklarında sevinç çığlıkları atarak bunu deklare etti o akşam. Tek kelime etmeyişimi de sevinçten dilimin tutulması olarak yorumladı. Sakinliğimi koruyarak durumu anlatmaya çalıştım:

"Baba gözünü seveyim, ne makinesi ne tekniği? Süper liseye gidicem. Ben üniversite okumak istiyorum."

"Ne istiyorsun? Ulan makine teknik kazanmışsın, millet aç aç! Teknisyen olucan daha ne? Allah'tan belanı mı istiyorsun? 3-4 sene sonra mesleğin elinde, dünyada makineye her zaman ihtiyaç olacağı için mesleğin de ölmez, emekli olunca bile çalışırsın."

durumu anlamıştı, bir anda sakinleşti ortalık, ayakta üstüme yürüyüp bağıran babam bir anda halıya oturdu. Koltuk falan aramadı, olduğu yere çöküp bağdaş kurdu. Annem devam etti:

"Sen Selçuk'u hiç tanımamışsın. Bak bakayım, bir oğlunun gözüne bak! Bu çocuk 4 kilo 750 gram geldi dünyaya, bunda aç kalacak göz var mı? Millet yeni doğan bebeğini hassas tartıda tartıyor, sen bir eline oğlunu diğer eline 5 kiloluk zeytinyağı tenekesini alıp, kıyaslayıp yaklaşık beş kilo demiştin hatırlamıyor musun? Bir bak ya! Bu aç kalmaz, kollar kendini. Ne istiyorsa okusun bize ne? Sen ananın babanın dediği yerde mi okudun? Okumayacam diye Sivas'tan İstanbul'a kaçmadın mı?"

"İko tamam doğru söylüyorsun ama..."

Babamın İlknur'u İko'ya çevirmesi tamamen sempati toplamak amaçlıydı tabii. Annem yemedi, elini sarı kart gösteren hakem gibi kaldırdı. Laf bölme sırası ondaydı.

"Konuşma! Heyheylerimi toplama başıma akşam akşam. Hadi git yat Selçuk! Ben de babanla şu meseleyi biraz konuşayım."

Ulan cennet hakket anaların ayakları altında be. Bu yüzden sadece burada değil sanırım diğer tarafta da erkeklerin işi biraz zor. Her kadın potansiyel anne, e karını razı et, kızını razı et, ananı razı et kolay mı Allah aşkına?

Odama geçtim, içeriden gelen seslerden anladığım kadarıyla konuşmayı biri duysa annem telefonda biriyle konuşuyor sanırdı, babamda çıt yoktu. Bir sessizlik oluyor babam bir-iki bir şey homurdanıyor, annem yine "Eko!" diye ses yükseltiyordu. Uzunca bir süre sonra annem sustu. Babam da cümle kurma şerefine nail oldu.

İniltiye benzer bir sesle, "İyi geceler İko," diyerek beyaz bayrağı çekmişti babam. Annem kündeye getirmişti babamı. Geçtim fen lisesi için yönlendirilmeyi, meslek lisesi okumamak için aile bireylerini birbirine kırdırmak zorunda kalıyordum.

Odamın kapısı çaldı. Odamın kapısı mı çaldı? O nasıl oldu ya? Kapı benden şaşkın, geçtim çalınmayı elle açılmışlığı yok garibin.

"Gelebilir miyim oğlum? Uyudun mu?" dedi babam. Anne sen ne ettin bu adama? Yoğun iş temposu arasında ziyaretçisine vakit ayıran işadamı pozlarında, "Buyrun," diye seslendim. Tabii ağzıma pek oturmadığı için daha çok kebapçıya müşteri çağıran şef garson edasında çıktı ses: "Büyruuuuun". Babam içeri girdi, şefkatle usulca yanıma sokuldu. Aslan da kedigillerdenmiş hakket. Elini başıma koydu, ufak ufak kafamı okşamaya başlayarak:

"Bugün biraz fevri davranıp kalbini kırmış olabilirim, sonuçta bu ailenin reisi olarak sizin için neyin daha doğru olduğunu kollamak zorundayım, bu uğurda kalp de kırarım yeri gelirse senin o koca kafanı karpuz gibi ikiye de yararım it!" deyip ensemden tutup kedi gibi havaya kaldırdı beni.

"Sen kimsin lan karı ile koca arasına giriyorsun, şeytanın bir üst modeli misin oğlum sen! O girmiyor lan araya! Yarın sabah annene gideceksin, '*Anne ben dün gece düşündüm taşındım benim için en hayırlısının meslek lisesi olduğuna karar verdim,*' diyeceksin. İtiraz ederse, '*Yok anne itiraz etme hiç! Hem fena mı olur bir an önce iş güç sahibi olurum eve bir katkım olur, yeter kaç senedir kene gibi yapıştım size, kanınızı emdim durdum, yük oldum artık geri ödemenin zamanı geldi,*' diyeceksin!" diyerek koltuğun üzerine fırlattı beni. O kadar beklenmedik biçimde gelişiyordu ki eğitim-öğretim hayatımla ilgili olaylar, durumu anlayamıyordum.

"Baba sen iyi misin? Şokta mısın nedir?"

"Selçuk bak ben anamdan babamdan yemediğim lafları az önce karımdan yedim. Eğer dediğimi yapmazsan boşarım anamı, 1 lira da nafaka vermem. Anana bakmak için hem çalışır hem okursun, gencim güzelim gider tekrar evlenirim, anan mağdur olur ona göre! Eğer bu konuşmamızdan annene bahsedersen ceketimi alır giderim bu evden, oturur mahkeme celbi beklersiniz."

"Baba senin ceketin mi var?"

"Montumu alırım."

"Yaz günü?"

"Don-atlet giderim lan gerekirse, neyin peşindesin? Sıkıyorsa tek kelime et annene!"

"O zaman azcık eğlenek! Anneeeee!"

"Bağarma lan. Ne yapıyorsun? Yıkacak mısın yuvamızı?"

"Anneeee koş koş babam ne dedi, koş anne!"

"Sus lan sus. Bağırma! Annen duyacak."

"Konu onunla ilgili, bence duyması lazım."

Annem odama geldi, bezmişti kadın babamdan da benden de. Sesinde vardı o bezginlik.

"Ne bağırıyorsun oğlum? Yine ne var?"

Babam atik davrandı, bir çuval inciri berbat etmeye niyeti yoktu. Gaza gelip sınırı aşmıştı o kadar, toparlamaya niyetlendi.

"Hah hoş geldin İko, ben odamıza gidiyordum oğlun beni çağırdı, illa bir şey konuşucam senle dedi, bana bir şeyler anlattı okul seçimi hakkında, bence çok mantıklı bir de sana söylesin. Hadi annene de bahset o çok mantıklı fikrinden Selçuk."

"Anne, babam seni boşayacakmış!" Bana zeytin dalı uzatma baba, ben onu bir tehdit sayarım. Bazı ellerde şiddet enstrümanıdır zeytin dalı.

"Nerde bende o şans!" dedi annem aynı bezginlikle.

"Ben öyle mi dedim oğlum sana, öyle mi dedim, üzüyorsun anneni, aptal aptal konuşuyorsun. Senin gibi evlatlar yüzünden yuva yıkılır yapma böyle şeyler demedim mi?"

"Demedin." Babam gözlerini kıstı, gözümün içine içine baktı.

"Şeytanın bu çocuktan öğreneceği çok şey var hanım. Hatırlat cuma günü Kehf Suresi'nin ilk on ayetini bunun suratına doğru okuyayım. Deccal'e babalık yapmak da varmış kaderimde."

Annem, eliyle "Oturun" işareti yaptı. Babam da ben de emre uyduk. Annem yanıma oturdu. Gayet sakin anlatmaya başladı:

"Selçuk yaşın geliyor yetişkin oluyorsun, ait olduğun aileyi tanıman lazım. Bu sülalenin erkekleri pasaklıdır, pistir, erken bunar çökerler; günde 5 öğün 8 çeşit yemek yerler, kahvaltıda tuzluları ayrıdır, tatlıları ayrıdır. Helva bunlar yüzünden Türk kahvaltısına girdi. Rahatlarına aşırı düşkünlerdir bakkala bile gitmezler, izin günlerinde tüm gün uyur; eğer uyanıksa o vakti ailesine harcamak yerine kahvede okeyde kendi gibi ayağı mantarlı arkadaşlarıyla pinekleyerek geçirirler. Geçimsizlikte üstlerine yoktur, kendi akrabalarıyla bile kavga etmeden iki bayram çıkaramazlar. Geçtim düğünü, bayramı cenazelerde bile eksiksiz toplanamazlar, hani bokuyla kavga eder derler ya o modeldir bunlar."

"O gün tuvalet tıkanınca tesisatçıya bağırdım onla ne alakası var, ona niye bağırayım?"

"Heh tam o konuya gelecektim, görüyorsun değil mi? Hayatlarında mecaz yoktur, iki boyutludur bunlar, karton gibi. Bu daha ne ki? Elinde rakı kadehi ağzında sigara varken çocuklara, 'Sigara ve alkol sağlığa çok zararlı,' diye öğüt verirler, bak bu kadar olsalar katlanılırlar belki de oğlum bunların çocukları analarına değil ekseriyetle babalarına çekerler. Demem o ki, sana yeryüzünde benden başka analık yapacak kimse yok, baban da bunun farkında. Baban beni boşayacakmış he mi? Nerde bende o şans!"

"Hanım sen de çocuğun yanında... Şaka bile olsa böyle konuşulur mu?"

"Oğlum bu sabah gardıroptan ben çıkarmadım babanın çoraplarını, bir bakalım babanın çorapları ne renk?"

Teki siyah teki lacivertti babamın çoraplarının. Babam da çoraplarına baktı sonra göz göze geldik. Bıyık altından gülmeye başladım. Babam kopya çekerken yakalanmış çocuk gibi heyecanla durumu anlatmaya çalıştı:

"Yahu yatak odası karanlıktı, ışığı açmayayım dedim yakmasın boşuna diye, Koç Ailesi nasıl Koç Ailesi olmuş biliyor musunuz? Çünkü Rahmi Koç bir odadan diğerine giderken mutlaka ışığı söndürürmüş, tasarruf önemli."

Babam bile söylediği şeyin saçmalığından gülmeye başladı. "Aklıma bir şey geldi de ona gülüyorum konuyla ilgisi yok," deyip çevirdi kazı. Annem, baba-oğul bizi gülerken izledi. Gülmemizin sonuna geldiğimizde sakince sordu:

"Peki Selçuk şimdi de kendi ayağına bak oğlum, senin çorapların ne renk?"

Benimkinin de biri siyah biri lacivertti. Babamla göz göze geldik bu sefer bıyık altından babam gülüyordu.

"Ekseriyetle babalarına çekerler," dedi ve gitti annem. Onca azarı sanki ben yemişim gibi babamın keyfi yerine geldi. Benimle eğlenmeye başladı.

"Daha çorabının tekini bulamıyorsun, oğlum sen şu süper liseyi bir daha düşün. İnsanın hayatta her istediği olmuyor. Sor bana ne istiyorsun diye sıralayayım tüm isteklerimi, bir tanesi bile şu anki hayatımda var mı bir bak? Sence, sen benim hayalini kurduğum evlat mısın? Üniversite falan geç bunları, yapamazsın."

"Gözümün içine baka baka yapamazsın diyorsun baba, beni biraz teşvik etmen gerekmiyor mu? Hiç mi ümidin yok ya?"

"Zaten teşvik ediyorum anlamıyorsun ki! Kazanamazsan makine teknisyeni olma fırsatım gelmişti de olmadım, diye kafanı taşlara vurursun. Hem sen şu vakte kadar bize ufak da olsa bir ümit verdin mi? Üniversiteyi kazanacağına nasıl ihtimal verebilirim? Okumayı ikinci sınıfta sökmüş adamsın lan!"

"Benim olayım bu, geç açılıyorum," dedim.

Gerçekten de öyleydi hatta bazen bayağı geç açılıyordum. Okuma yazmayı birinci sınıfta çözüp yakasına kurdele takan öğrencilerden biri olamadım. Birinci sınıfı, sırf ilkokul hocamın babama kumar borcu olduğu için torpille geçtim. İkinci sınıfta hoca baktı ki ben bu okumayı çözemeyeceğim, babama olan borcunu ödeyip ilk dönemin sonunda bizimkileri okula çağırdı. İkinci dönem başlangıcında hâlâ okuyamıyorsam birinci sınıfa düşürüleceğimi

söyledi. Babam, parasını kurtardığı için başlarda sevinçliydi ama okumazsam daha büyük masraflar açacağımı düşünüp konuyla kendisi ilgilenme kararı aldı. Bir gün eve erken geldi. Masaya geçti, okuma kitaplarımı açtı, yanına çağırdı ve harfleri sordu. Tümünü biliyordum. Hecelere geçti, tümünü görür görmez yapıştırıyordum, onlar da tamdı. Kelimeleri hatta bazı cümleleri bile göz aşinalığı ile ezberden söylüyordum. Babam ters ters baktı.

"Ulan bunları bilip okumayı nasıl beceremezsin, bilerek mi yapıyorsun it?"

"Baba bunları her akşam çalışıyorum, sular seller gibiyim ama iş okumaya gelince yapamıyorum. Türkçedeki tüm kelime ve cümleleri ezberleyip, gördüğüm zaman tanıyıp ezberden okumayı deniyorum ama çok zaman alıyor."

"Bu kime çekti ya! Hanım bizde böyle salak yok bak, bu sizinkilerden birine çekti! Bizim sülalede nerdeyse herkes mürekkep yalamış, alayı ilkokul mezunu, okuma yazma biliyor hepsi," dedi ve gazeteyi açıp, parmağını manşet cümlesine koydu, "Oku!" dedi.

Kem küm ık bık... Okuyorum okumasına ama hiç mantıklı kelimeler çıkmıyor. Okumam gereken manşet basit: *"PARA PİYASASI ŞOKTA"*

"Oku lan!"

"Atkkk!"

"Oğlum P ile başlıyor ne atkısı?"

"P ile mi? A değil mi o ya?"

"Ulan az önce cayır cayır okudun alfabeyi delirtme beni, hanım bu olmadı ya, aynı Fikret bu! Oğlan dayıya çekti. Oğlum ikinci harf A, ilk harf P önce ilk harfi oku," dedi ve elini manşetin altına koydu.

"İlk önce şu kelimeyi bir oku, yavaş yavaş gidelim. İlk kelimeden başla."

"Arrr-aap. Aha Arap ilk kelime."

"Arap mı? Vay geri zekâlı sen sağdan sola mı okuyorsun lan?"

"Yukardan aşağıya mı okuyayım baba?" Elimle sağdan sola işaret ederek, "Aha buradan eğri okuyorum," dedim. Babamın omuzları düştü, derin bir iç çekti:

"Hanım ben dedim, okuma-yazma bilmeyen çocuğu Kuran kursuna gönderirsen olacağı bu. Çocuk Kuran'a geçti diye sevinip kurban kesmiştik, kafası karışmış bunun. Oğlum Arapça değil ki bu, soldan sağa okunuyor. O sadece Arapçada var. Onu Kuran okurken okuyacaksın, bu alfabe soldan sağa. Hiç söylemediler mi?"

Söylemişlerdir illa ki de... Sol hangisi sağ hangisi ben o yıllarda kendi öğrenme dilime çeviriyordum kelimeleri.

"Soldan sağa mı? Öyle dersen anlamam. Beri taraftan öte tarafa okucam o zaman, öte taraftan beri tarafa değil yani, he mi?" diye sevinçle atladım.

"Öte taraf beri taraf ne oğlum? Hanım bu daha sağını solunu bilmiyor. Çocuk öte taraf beri taraf diyor. Ahiret ile bu dünya demeye mi çalışıyor acaba? Bu küçükken çok yüklendik biz buna. Parmağımı izle, parmağım nereye gidiyorsa oraya doğru oku."

"Paa-raa piii-yaaa-sa-sı şokta! Allah'ım okumayı söktüm!"

Bir ağlamaya başladım o an anlatamam. 2 senedir canım çıkıyordu her akşam Türkçedeki tüm kelimeleri fotografik olarak ezberleyeceğim diye. Lan ne kadar basitmiş! Niye söylemediniz bana bunu bana! Niye?

"Ulan Kutbettin'in 2 senede öğretemediğini 2 dakkada öğrettim, bu herif nasıl öğretmen arkadaş ya! Neyse beleşten parayı da kurtardık yoksa bu herif hayatta borcunu ödemezdi. Aferin lan bir işe yaradın Selçuk. Hakket her şerde bir hayır varmış. Bu görevini tamamladı daha da işe yaramaz artık bu," diyerek kasıla kasıla, övüne övüne odasına gitti babam. Annem ile göz göze geldik.

"Japon alfabesi de yukardan aşağıya okunuyor," dedi. "Ya da dur sen yukarıyı aşağıyı bilmezsin, üst komşudan kömürlüğe doğru, gökyüzünden toprağa doğru okunuyor oğlum."

"O da mı var? Onu da mı öğrenicem?"

"Ha bunu öğrendin o kaldı. Aynı Fikri Abim oldu bu ya tövbe tövbe!"

Ben galiba o gün tüm gece sevinçten ağladım, meğer öte taraftan beri tarafa değil, beri taraftan öte tarafaymış. Çok kolaymış ya bu! Etresi, ötresi, şeddesi, habbesi, tevini, beş elifi, vavın kuzenleri, uzatmaları falan yok. Dümdüz okunuyor bu! Lan okulda okumayı sökenler 2 sene bunun havasını mı attılar bana? Bir şey yokmuş ki bunda, bunu Fikri Dayım bile okur!

"Peki geri zekâlı oğlum, bunu okumayı 2 senede söküp diğerini 1 ayda nasıl öğrenebildin?"

"Demek ki Kutbettin Hoca'dan çok daha iyi bir hocaydı Müezzin Celal Hoca, ne bileyim ben? O değil de anne resmen benim için yeni bir hayat başlıyor, ikinci baharıma giriyorum."

"8 yaşındasın salak!"

"Di mi? Düşün daha kaç bahar görücem kim bilir, yaşım çok genç. Neyse ben gideyim de yarın okulda nasıl hava atıcam onu düşüneyim."

"Fatiha'yı ezberledin mi?"

"Evet."

"Oku bakayım."

"Fatiha."

"Seni öldürürüm lan! Davar, tüm sureyi ezberleyeceksin."

"Bana Fatiha suresini ezberle demedin ki anne. Fatiha'yı ezberle dedin, ezberledim. Güzel Türkçemizde cümle yapıs... Anne vurma, anne oraya vurma orası acıyor. Elhamdülillahi Rabbil Alemin, Errahmanir Rahim, Maliki yevmiddiin..."

"Lan sen ezberledin de yeni sure vermeyeyim diye bir de yalan mı söylüyordun?"

"İyya kena'budu ve iyya kenasta'in... Dur vurma anne ayet okuyorum, günah dur vurma! Bunu sen istedin o zaman Alak suresinden gelsin, secde ayeti okuyorum hadi tüm aile secdeye!"

"Ekrem bu feci bir şey oldu bu! Fikri'yi mumla arıcaz Ekrem, koş ettiğine bak!"

"Ben elimden geleni tüm dikkatimi toplayarak 2 dakikada yaptım hanım, senin 9 ay 10 günün vardı. Orda sen işi hafife aldın bence," diyerek keh keh gülmeye başladı babam. "Paraları da kurtardık mis!" diye bağırdı odadan.

Evet ilk ve ortaokul biraz sorunlu geçmiş olabilirdi, zaten kafam da başka yerlerdeydi o zaman. Ben artık farklı bir insandım; mahalleydi, çeteydi, İsmet'ti hiçbiriyle işim yoktu artık. Nasıl olduysa bir şekilde okul hayatı önem kazanmıştı gözümde, belki Küçükçekmece'den ve beni burada rahatsız eden çocukluk anılarımdan kurtuluş bileti olarak görüyordum okulu ya da küçük bir ihtimal de olsa büyüyordum ve artık aklım başıma geliyordu, okulun önemini anlıyordum.

"Baba bana bir şans ver. Yaptıklarım yapacaklarımın teminatıdır derler ya, hah işte onu diyenin yatacak yeri yok. O nasıl bir insanmış ya? Önyargılı, geri kafalı herifin tekiymiş. İnsan değişir baba, ben de değiştim. Bir şans ver deneyeyim."

"Kazanamazsan ne iş yapacaksın?"

"Baba senin hiç bilmediğin başka özelliklerim var, itin kopuğun önde gideni bayrak tutanıyım. Kazanamazsam üniversiteyi, tüm memleketi soyar soğana çevirir, tüyü bitmemiş yetimin hakkını gasp eder sizi gül gibi yaşatırım. Bir eliniz yağda bir eliniz balda olur. *Eskobar* kimmiş? Çıkarlarım için babamı satarım ben!" dedim. Son cümleyi söylerken ayağa kalkmıştım ve babamı tutup sallıyordum. Babamın ağzı bir karış açık kalmıştı, gözleri büyüdü. Tek kelime etmedi.

"He canım babacım gönderecek misin beni süper liseye? He tontiş ne diyorsun?"

"Valla ne diyeyim ben gideyim de annenle barışayım, biz daha fazla vakit kaybetmeden 1-2 çocuk daha yapalım. İnşallah onlar kız olur. Kız çocuk iyidir, yaşlanınca bize bakar. Ne yapalım edelim biz sana kalmayalım oğlum. Sen bizim mezarımızdan taş çalarsın. Vay be Ekrem, al işte sen misin çocuk

yapan? 7 dakikalık zevkim için başıma gelene bak ya! Hayatta tadı güzel, zevkli ne varsa hepsi zararlı hepsi zararlı!"

"Baba ayıp oluyor ama kocaman adam oldum ettiğin lafa bak. Madem çocuk istemiyordun bir sürü yöntemi var."

"Ne kadar yöntem varsa hepsini uyguluyorduk oğlum. Sırayla da değil aynı anda uyguluyorduk, tedbirli adamımdır. Kışın üç kat giyinirim beni biliyorsun ama senden koruyamadı bizi hiçbiri! İcat edilmiş tüm korunma yöntemlerini aştın da geldin."

"Girişimci bir ruhum var evet. Tamam mı diyorsun yani?"

"Ben şimdi sana hayır desem bana gücün yetmeyeceği için bir şey diyemez, küser ağlarsın ama 1-2 seneye kalmaz palazlanırsın sen. Sana güç de yetmez o zaman, işi riske atmamak lazım. An itibariyle ben senden ümidimi kestim Selçuk, istersen liseye bile gitme ne halin varsa gör," dedi ve ayağa kalktı. Kendi kendine konuşmaya başladı:

"Neyse moral bozmak yok Ekrem, henüz hiçbir şey için geç değil. Ben gideyim kız çocuk yapayım. Kız çocuk iyidir iyi. Evlat dedik ekmek su verdik, herif zorda kalırsam babamı satarım dedi lan!"

"Öyle mi dedim ben baba? Zorda kalırsam falan demedim. Çıkarlarım için satarım dedim. Biri mecburiyetten satış, diğerinde bir mecburiyet yok hatta biraz keyfi. Huy gibi bir şey."

Babam dönüp arkasına bile bakmadı, yüzü düştü gitti odasına. Süleyman Nazif Süper Lisesi'ne giriş biletimi böyle alabildim. Babamı kendimden bezdirerek. En ufak bir ümit ışığı bile bırakmayıp, beni kendi halime salmasını sağlayarak. Babam benimle ilgili kararını vermişti odasına giderken, "Bana zararın dokunmasın da ne yaparsan yap," dedi. Hayatta duyduğum en güzel cümlelerden biriydi.

Öğretmenler; yeni nesli, Cumhuriyetin fedakâr öğretmen ve eğitimcilerini, sizler yetiştireceksiniz ve yeni nesil, sizin eseriniz olacaktır...

Başöğretmen Mustafa Kemal Atatürk

Öğretmenlik güzel meslek, yazın 3 ay tatili var birinci çinko. Saksıyı çalıştırıp, okula yakın ev tutacan, boş derslerde eve gidip yatıcan yuvarlanıcan. Karın da öğretmen olursa eve çift maaş girer ikinci çinko! Bir de özel ders verseniz aha tombala! İşte o zaman karı koca paranın...

Fikri Dayım

Eğitim-öğretim hayatım boyunca gördüğüm tüm müdürler asabiyet sınırlarının çok üzerindeydi. Günümüz emlakçılarını andıran deri ve ahşap mobilya tasarımlı odaları nasıl bir örnekse mizaçları da öyleydi. Süper Süleyman'ın müdürü, Müdür Doğan Bey isminden de anlaşıldığı üzere müdür doğumlu, şahin görünüşlü, ezber bozmaya çalışmayan, suratında hiç memnuniyet ifadesi göremediğim, büstü yapılsa ustanın işçilik parası almayacağı, "Taşın parasını verin yeter, ben zaten bir şey yapmadım ki," diyeceği duvar mizaçlı bir insandı. "*Şu duvarların dili olsa da konuşsa*" cümlesini ebeveynleri Cuma Namazı için okunan iki ezan arasında söylemiş olacak ki kabul olmuş duaları. Dile gelmiş Doğan Bey. Başlarda yadırgadık, sonra imanımız arttı. Her veli

toplantısı öncesi Doğan Bey toplantıya kendisinin katılmayacağını, işi gücü olduğunu, hafta sonunu ailesine ayırmak istediğini üstüne basa basa söyler, veli toplantısının olacağı gün erkenden gelir, toplantıya gelen velileri düğün sahibi gibi kapıda karşılar, arabalarını park etmelerine yardımcı olur, sonra bizi doğurduklarına pişman etmek için elinden geleni ardına koymazdı. Rutin veliler toplantısına yine herkesten önce geldi, veliler yerine oturur oturmaz daldı sınıfa, basın toplantısında maçı değerlendiren teknik adam havalarında konuşmaya başladı:

"Normalde veli toplantılarına katılmam, beni biliyorsunuz. Huyum değil. Zaten hafta sonuna koyuyoruz, benim de bir özel hayatım var, sırf okulun müdürüyüm diye benden hafta sonumu çalamazsınız..."

Sınıftaki tüm velilere hitaben rutin girişi yaptıktan sonra gözbebeği öğrencisinin velilerine doğru yaklaştı, yüzü yumuşadı, şefkat belirdi yüzünde, duvar suratı çatlamaya başladı:

"...ama efendim sizin oğlunuz yok mu? Bu nasıl bir evlat? Tarifi mümkün değil, bildiğimiz şekilde yapılmış olamaz. Benim niye sizin oğlunuz gibi bir çocuğum olmasın? Canım çekti yemin ediyorum, bir yerim de şişti yalan yok. Zaten bunlar birbirlerini tetikleyen olaylar. Can çekince bir anda vücutta..."

"Hocam bizi utandırıyorsunuz."

"Hayır, asıl siz beni utandırıyorsunuz. Bir çocuk hem derslerinde mükemmel olup hem sosyal hem yardımsever hem insan evladı insan olur mu ya? Zemzemle mi yıkadınız bu çocuğu? Pırlanta bu pırlanta. Benim çocuğum sizinki gibi olsa ona özel koruma tutarım, bu çocuk ülkemizin başına geçerse bizi muasır medeniyetler seviyesine çıkarır, dış mihraklar buna engel olmak isteyebilir, çocuğa zarar verirler diye korkarım. Pamuklara sararım ben onu pamuklara!"

40 kişilik sınıfın velileri Müdür Doğan Bey'in bir öğrenciyi övmesini dinliyordu. 40 öğrencinin anne-babası, toplamda yaklaşık seksen kişi tıkışmışlardı zaten ufacık olan sınıfa. Bizim iki kişi oturduğumuz sıralara dörderli oturan veliler

vardı, çoğu yarım kıç kendini kasarak oturuyordu. Ayakta kalanlar da sıkıntı çıkarmaya meyilliydiler. En son istedikleri şey bir öğrencinin övülüp kendi çocuklarının yerilmesiydi. Öğrencinin velileri burada linç edilmekten korktuğu için sürekli topu taca atarak konuyu değiştirmeye çalışıyorlardı.

"Peki notları nasıl hocam?"

Müdür Doğan Bey öğretmen masasına geçti, elini şakağına koydu. Derin bir nefes aldı. Sırf sınıftaki fesat veliler ümitlensin diye yapıyordu bunları, dersleri kötü diyecek diye beklenti oluşturup diğer velilere uyguladığı işkenceyi şiddetlendirme niyetindeydi.

"Uffff! O konuya gelecek olursak... Çocuğun yazılı kâğıdını tüm hocalar cevap anahtarı olarak kullanıyor efendim, hocalar tembelleşti, cevap anahtarı hazırlamıyorlar artık. Kitaptaki hatalı soruları tespit etti, Milli Eğitim'e o hataları ben bulmuşum gibi dilekçe yazdım gönderdim, 2 tane plaket yolladılar. Bu çocuk cevher cevher, beyin göçünü önlemek lazım Amerika kapar bu çocuğu. Nasıl gurur duyuyorum evladınızla anlatamam. Artık büyük bir günah işlediniz de sizin çocuğunuz bizim okulumuza gönderilerek size bir ceza mı verildi, yoksa biz kazara bir hayır işledik de bize bir lütuf olarak mı gönderildi bilemiyorum. Sanırım ilk seçenek daha makul, benim hayırla işim olmaz. Tüm günahlara evet demiş adamım, bilgisayara program kurar gibi *next* tuşuna basa basa gidiyorum hayatta."

Artık sınıfta homurtular yükselmeye başlamıştı. Aradan bir-iki küfür sallayan da çıkınca, çocuğun velileri yaylım ateşinden kurtulmak için kendi çocuklarını kötülemeye başladılar.

"Bizimkinin de kabahatleri oluyor hocam, şimdi bu kadar insanın arasında..."

"Ne kabahati ya? Anası babası bile olsanız onun arkasından kötü konuşturmam! Nazardan mı korkuyorsunuz siz? Bunların nazarı değmez sizinkine, denk değiller bir kere! Gözü değenin gözü çıksın!"

Yarım kış oturanlar ayağa kalkmaya başladı, ayağa kalkarken sıraları kaldırıp biraz yukarıdan bırakıp ses yapmaya başladılar. Müdür Doğan Bey kudurtuyordu velileri. Bazı veliler ile Müdür Doğan Bey'in şahsi sorunları vardı. İki tarafın savaşında arada kalmıştı çalışkan öğrencinin velileri. Can havliyle atladılar:

"Bizimki de az değil! Bir arkadaşı ile kavgaya karışmıştı geçen..."

"Ağzını burnunu kırdım o itin! Sen kimsin lan bu çocukla kavga ediyorsun terbiyesizin evladı! Nerde onun velisi geldi mi? Selçuk'un velisi geldi mi?"

Bunu da hiç anlamam. İki erkek kesici delici alet, ısırma, tükürme, hayalara vurma olmadan sportmence bir dövüş sanatını icra etmişler. Olimpiyatlarda yeri var bu sporun. Birisi daha çalışkan ve azimli olduğu için olsa gerek, antrenmanlarda işi ciddiye almamış olan rakibini 3 saniye içinde yenip galibiyetini ilan etmiş. Yenilen adama dayak yemiş gözüyle bakmak sportmence değil, yenen adama dayak atmış demek de hoş değil. Tamam madalya takın demiyorum da galibiyet sevincini yaşayan bireye kafa atmak neydi Sevgili Müdürüm? Tokat falan ataydın, uçan tekmeye fittim. Ben, beni öpecek sanıp saf saf yaklaşmıştım bir de. Kafa atmadı resmen kafaları tokuşturduk. Sonra da vay efendim beni bile dövmeye kalkıyor, bilmem ne deyip disipline vermeler falan, bunlar hep yanlış şeyler.

"Selçuk'un velisi geldi mi?"

"Geldi hocam, buradayım."

"Sizinle özel konuşucam beyefendi. Hiçbir babayı bu kadar insanın ortasında utandırmak istemem, kırıcı olacağım peşin peşin söyleyeyim."

"Burada söyleyin hocam ben babası değilim zaten dayısıyım. Bir saate de dükkânda olmam lazım, bitirmem gereken işler var, hızlı hızlı sövün sayın ben gideyim," dedi Erdal Dayım. Müdür Doğan Bey'in bilmediği o kadar çok şey vardı ki, birincisi bende dayıdan bol bir şey yoktu. De-

dem, kız çocuğu olana dek yani anneme gelene kadar her sene itina ile yılmamış denemiş. Sonuncusu kız olunca da adını İlknur koymuş. Anneannem, ismi duyunca fenalık geçirmiş, "Bu daha ilk ise, hedef kaç bey?" demiş. Neyse ki dedem, "Tamam kız çocuk cepte artık rahatım," demiş de teyzelerim olmamış. Dedem öngörülü adammış, onca doğum ve tonla erkek evlat büyütmek anneannemin erken yaşta vefat etmesine sebep oldu. Dedem daha 2 ay önce bizim eve taşınmıştı, artık tamamen kızı bakıyordu dedeme. Tabii bizim ev 2+1 olduğu için, dedemi de annem salonda yatırmayacağı için bana salon yolu görünmüştü. Tamamı son model genç odası takımıyla dayalı döşeli odamda yaşıyordu dedem. *Örümcek Adam* afişi vardı odasında. Babam da, madem babanıza bakıyoruz siz de bizim çocuğa bakacaksınız, al gülüm ver gülüm, deyip veli toplantısına dayılarımdan birini göndermişti.

"Dayısını mı gönderdi? Bizi resmen ailesiyle muhatap etmiyor. Siz niye geldiniz, anası babası sağ bu çocuğun?"

"Ben de onu düşünüyordum, mayınlı tarlaya sürülen eşek gibi önden sürdüler beni. Aslında gelmezdim de dersleri iyi dediler, ondan gaza geldim demek."

"Dersleri iyi. Hatta baya iyi, sıkıntı büyük!"

"Yapma ya!"

"Sorma valla. Kafası çalışan serseri ile uğraşmak zor. Bu çok fena bir model. Ezkaza Selçuk geçse ülkenin başına sırf macera olsun diye, 'Alt tarafı bir duvar lan yıkarız geçeriz,' deyip Çin'e dalar kökümüzü kazır bu. Geçtim ülkeyi, Küçükçekmece'ye muhtar yapın bunu ne yapar eder yine savaşa sokar bizi. Çocuk hiperaktif, ille bir macera olsun istiyor."

Toplantıdaki veliler rahatlamışlardı artık. Biri benimle kıyaslanırken genelde kötülenmezdi. Cebinden çekirdek çıkartıp yiyen olmuş, ertesi gün sınıfa girdiğimizde Erdinç, "Babam benim sıramda oturmuş sıranın altı hep çekirdek kabuğu," demişti. Dayım devam etti:

"Kendisi de sürekli söyler. Biraz girişimci bir ruhu var, evet."

"Ya bırakın efendim, ne girişimi? Tek giriştiği şey kavga dövüş. Orda da 3 yumruk atıp 5 yumruk yiyor. Ölür kalır diye karşı taraf kavgayı bırakıyor. Bu da kendi yendi sanıyor salak. Şu ana kadar bir tek o pırlanta yavrumuzu dövebildi, onu da pis dövmüş, burun vurmuş galiba, çocuk yabancı dil ağırlıklı bölüm yazacam diye tutturdu. Daha lise birinci sınıfta ülkemizin geleceği ile oynamaya başladı yeğeniniz! Bunu yurtdışında okutun durumunuz varsa, gitsin elâleme tebelleş olsun!"

"Hocam şimdi ergenlik falan var bunların başında, karakteri tam oturmadı."

"O karakteri ben bir oturturum, bir daha ayağa kalkamaz! Biz de girdik beyefendi ergenliğe! Adabımızla bize yakışır şekilde girdik çıktık, yolumuza devam ettik. Kızlar tuvaletinin musluk başını kırarken yakalanmış yeğeniniz beyefendi! Musluk başı kırmak nedir? Bize ne anlatmaya çalışıyor? Nasıl bir ergenlik yaşıyor bu?"

Erdinç'in babası ağzındaki çekirdek kabuğunu öndeki pırlanta öğrencinin velisine tükürerek:

"Evlerden ırak!" dedi.

"Lütfen beyefendi başkasının çocuğunu kınamayın!"

"Doğru diyorsunuz, çocuğumuz da öyle olur falan."

"Öyle zaten, o yüzden dedim. Başkasının çocuğunu kınamayın, kendi çocuğunuzu kınayın. Kızlar tuvaletinin musluk başını kıran adamı sizin oğlunuz kızlar tuvaletinde nasıl yakalamış beyefendi? Ne arıyormuş orda? Sizinki bu çocuğun derslerde kötü olan modeli. Sizinkinin önü açık değil diye çok laf etmiyorum, zaten ona hayat vurur, aklı başına gelir."

Erdinç'in babası, "Özür dilerim hocam. Siz Selçuk'tan bahsediyordunuz buyurun devam edin. En son ergenlikteydi hergele," diyerek konuyu yine herkesin istediği yere getirdi.

"Evet ne diyordum... Ergenlikse onu da adam gibi yaşasınlar. Sesi falan acayip kalınlaştı, bilekleri baldırım kadar oldu, garip gelişti bu çocuk, korkuyor insan. Ergenliğe giri-

yorum ayağına Kırkpınar güreşçilerine döndü, *Hulk* olup çıkacak, herife kafa attım benim kafamdaki şişlik 1 haftada indi. Neyle besliyorsunuz bunu?"

Dayım baktı ki Müdür tuttu bırakmayacak, olayı şova dönüştürecek, huyuna gitmeye başladı.

"Biz de mağduruz valla, bizim sülalede bir tek bu böyle, adımıza leke sürülsün istemiyoruz. Ben tüm dediklerinizi ileticem, başka bir sıkıntınız var mı?"

"Olmaz mı? Söyleyin anasına babasına alsınlar şunu karşılarına 2 yetişkin birey olarak dövsünler. Sakın konuşmasınlar, konuşurlarsa bu herif bir şekilde ikna eder. 6 defa disiplin kuruluna girmiş her defasında da bizi hatalı çıkarmış adam bu. Özür diledik çocuktan. Buna biraz şuur aşılasınlar. Azcık sisteme entegre olsun. Çok üşengeç, sırf kolay çarpılıyor diye Pi'yi 5 alıyor sizinki! Öğretmenler toplantısında gündeme geldi, dedik ulan bari 3 al Pi'yi, hadi bak kimseye yapmayız sana özel, 4 al lan! 5 ne Allah aşkına? Bize bunun gelişi 3,14. Bugün bunun önünü almazsak yarın 10 alır bu daha kolay çarpılıyor diye. Bir de bu tek değil ki! Gitti kendi gibilerini buldu! Diğerleri de fena. Serkan'ın ailesi burada mı? Velisi geldi mi?"

"Yok hocam gelmedi. Bir işleri çıkmış, yetişebilirse gelecekler."

"Siz yakını mısınız? Aileyi tanıyorsunuz galiba?"

"Ben dedim sana, hiç ses etmesek nerden bilecek anası babası olduğumuzu, asıl o zaman gelmedi zannederdi bizi."

"Yahu veli toplantısına taktik yaparak gelinir mi? Niye böyle yapıyorsunuz? Kötü bir niyetimiz yok. Biz sizin çocuğunuzu size anlatıyoruz."

Artık Müdür Doğan Bey'in triplerinden usanan İbrahim'in babası daha fazla kendini tutamadı:

"Hocam biz zaten çocuklarımızı tanıyoruz. Sizce bu anlattıklarınıza şaşıran var mı?"

"Valla Pi'yi 5 almasına şaşırdım ne yalan söyleyeyim, demek o baba tarafından geçmiş, gerisine şaşırmadım. Ben

de birkaç kez musluk başlarını kırmıştım lisedeyken," diye gereksiz bir itirafta bulundu dayım. Farkında olmadan itiraf silsilesini başlatmıştı.

"Ben de musluk başı kıran birkaç kişiyi kızlar tuvaletinde yakalamıştım hocam. Olay biraz genetik demek ki," dedi Erdinç'in babası.

"Musluk başı kırmak... Soğuk demiri bilek gücümle bükerim, eğerim, kıvama gelmiyorsa kırarım, bilek kuvvetimi anlayın, bu bilek zar atarak bugünlere gelmedi gibi bir mânâ içeriyor olabilir," dedi Serkan'ın babası. Müdür Doğan Bey şaşkındı.

"Siz ergenliğinizi nerede yaptınız arkadaşlar? Ne çetin şartlar altında geçmiş sayılı günler."

"Ben hâlâ çıkamadım Müdür Bey, neden öyle oldu? 3 çocuk babasıyım ergenlikten çıkamadım, yardım mı alsam?" demeye teşebbüs etti İbrahim'in babası ama kendi esprisine güldüğü için zar zor anlaşıldı cümlesi. Müdür Doğan Bey:

"Benimle eğleniyor olmanıza değil, ağızbirliği etmiş gibi okul müdürüyle dalga geçiyor olmanıza değil, hepinizin kendi çocuklarınızın sıralarını bulup oraya oturmuş olmanıza ve çocuklarınız olsa diyeceği ne varsa tam olarak onları söylüyor olmanıza şaşırıyorum. Sorun bu nesil değil, bir üst nesilmiş!"

Kasım Çoban'ın babası en arka sıradan, oğlunun oturduğu yerden bilgisayar efektiyle yapılmış kalınlıktaki ses tonuyla ilgiliye gürledi:

"Ya Doğan, bırak bu ağızları gözünü seveyim! Lisede seni aramıza almadık, dışladık, belki bir-iki kere dövdük diye şimdi hıncını bizim çocuklardan mı çıkartacan? Olayı kişiselleştirme! Dövdüysem de sevdiğimden dövdüm oğlum. Fena mı oldu kendini derslerine verdin, okudun müdür oldun, ne para kırıyorsundur şimdi var ya!" diyerek, hurafesini çok duyduğumuz ama ihtimal vermediğimiz gerçekleri dile getirdi Kasım Çoban'ın babası. Sınıftaki herkesi dövebilen çocuğun babasının okulun müdürünü daha öğrenciyken dövmüş olmasına ileride genetik bilimi denilecekti, o yıllarda

daha popüler olan *"Cinsini siktiğim cinsine çeker"* biçimindeki tarif kullanılıyordu. Bu Doğan Bey'e ilk darbeydi sadece, kaşı yarılmıştı *İvan Dragon*'un, devamı yoldaydı. İbrahim'in babasındaydı sıra:

"Biz sadece veli değiliz, velinimetiz! Kayıt olurken kaç para bağış yaptık biliyor musun?"

Çalıştığı yerden gelmişti Müdür Doğan Bey'in, kalktı ayağa tüm gücüyle saldırmaya başladı:

"Biliyorum, hiç! Yarın öbür gün lafını edersiniz diye kayıt sırasında bağış toplattırmadım. Tanıyorum arkadaşlarımı, okulun bahçesini otopark olarak işletiyorum oradan gelen paralarla karşılanıyor okulun ihtiyaçları, sırf siz laf etmeyin diye!"

"Yapma ya! Ulan bizim velet bağış parası söğüşlemiş benden. Daha 15 yaşında çarptı lan beni piç. Helal olsun aynı babası!" diyerek sırasını savdı İbrahim'in babası.

Erdinç'in babası, oğlunu aratmayacak biri olduğunu ispat etme ihtiyacı duydu.

"Olsun sonuçta bizim ödediğimiz vergilerle ödeniyor maaşın, artistlik yapma!"

Müdür Doğan Bey bıyık altından gülerek: "Lan pazarda akide şekeri satan adamsın neyin vergisini veriyorsun ki?"

"Ev vergisi, çöp vergisi, Motorlu Taşıtlar Vergisi, aldığım her üründe KDV daha sayayım mı? Ben bittim beyler, bunun üzerine laf sokamam bütün hıncım geçti nasıl rahatladım ya! Siz devam edin, ohhh beee!" deyip bir avuç daha aldı cebindeki çekirdekten.

Müdür Doğan Bey *Simit* oynarken nefesi biten ebe gibi kaleye doğru koşmaya başladı.

"Ben hafta sonumu mundar edip buraya hiç gelmezdim de işte... O pırlanta gibi yavru beni getirtti."

Sakınan göze çöp batar be hocam duymadın mı? Pırlanta çocuğun velisi:

"Hocam biz çocuğumuzu bu okuldan almak istiyoruz, onu konuşacaktık sizinle," deyince son kalesi de düştü Müdür'ün.

"Sizin adınıza çok sevindim, havalara uçtum; kendi adıma çok üzüldüm. Bana verseniz benim çocuğum olsa hayır demeyeceğim bir öğrencim oldu ama erken kaybettim. Sağlık olsun. Ara sıra gelsin ziyaretimize."

Bir kapı açılma sesi geldi, Müdür Doğan Bey kapıya döndü, lafı da yarım kalmıştı. Kapının ağzında Erdal Dayımı gördü.

"Efendim kapıyı çalın ilk... Erdal Bey? Ben biri girdi sanmıştım, siz çıkıyorsunuz galiba."

"Hocam dükkân kapalı ben gideyim. Bu herifin bari bana bir zararı olmasın."

"Valla siz de haklısınız efendim ne yalan söyleyeyim," der demez tüm sınıftaki veliler ayağa kalkıp toparlanmaya başladı.

"Bir dakka bir dakka niye ayaklandınız ya? Benden sonra tüm hocalar tek tek gelip görüşecek sizinle."

"Yaaaa!"

"Yaaa mı? Bu velilerin de velileri ile toplantı yapmamız lazım. Böyle şey olur mu? Tencere kapağını bulmuş."

Velileri Müdür Doğan ile çarpışırken muhtemelen akşam evlerinde savaş çığlıkları atılacak 5 kişi, İbrahimlerin evinde inşaatı senelerdir süren kaçak katta toplantı halindeydi. Toplama bilgisayar modasına uyan babası üç beş bir şey artırınca ufak ufak tamamlıyordu katı —mezun olduğumuzda hâlâ tamamlanmamıştı— aramızda en endişeli olan İbrahim'di. İyi-kötü ailesindeki herkes mürekkep yalamış, üniversite mezunu bir o vardı, bir de annesi öğretmen babası kasap olan Özkan. Babası ile annesi arasında 8 yaş fark vardı Özkan'ın. Annesi liseyi bitirince istemiş babası, vermişler anasını. Babası uyanık çıkmış, istersen oku hanım, demiş. Bir güzel okutmuş Özkan'ın annesini, annesi öğretmen olunca eve bir maaş daha girmeye başlamış. O yılların en çok kafası çalışan yatırımcısı Özkan'ın babasıdır gözümde. Adam sezgilerine güvenerek geleceği görmüş. 4 yıllık aile kalkındırma planı yapmış, başarılı da olmuş.

Özkan ve İbrahim ekstra gergindiler, onlarda bir sorumluluk vardı, genetik miras. İş genetik mirasa kalsa müebbet yemeye mahkûm olduğumdan kafam rahattı. Ortaokulda İngilizcesi zayıf gelince eve gidip dedemle yüzleşmek yerine kimseye bir şey demeden İstanbul'a kaçan babanın oğluydum ben. Ortaokulu yarım bırakıp sırf dedemden dayak yememek için ilkokul diplomasına fit olmuştu babam. Amcam, babamı 2 yıl sonra İstanbul'da yakalayıp, "Seçmeli dersmiş abi o, boşuna kaçmışsın evden," demiş. Babam da amcam kendisini kandırmaya çalışıyor diye düşünüp, "Bana mı dediniz beyefendi? Çıkaramadım," deyip koşmaya başlamış, 2 sene daha kaybettirmiş izini. Babam askere alınınca yemin töreninde barışmış ailesiyle, bir nevi silah zoruyla. Bana kızan bir hoca olursa, "Seçmeli ders o baba," demeyi planlıyordum.

Serkan ile Erdinç, İbrahim'in bilgisayarında *Blood* oynuyorlardı. Serkan'ın bilgisayar oyunlarına merakı hiç azalmadı, adam hesap makinesi bulsa tuşlarına basarak kendi bulduğu oyunları oynuyordu. Erdinç biraz kendine has bir çocuk, kafası kötülüğe hiç çalışmıyordu. Hayatı boyunca yalan söylememiş sanırım, kimsenin de yalan söyleyebileceğine ihtimal vermiyor. Biraz da alık. Alıklığı olmasa şu lise hayatını çekilir kılardı şüphesiz ama o özelliği Mete'ye aşırı benziyordu. Şu ana kadar belki 50 kere, "Selçuk boru sesi neydi?" diye elindeki bulmacaya bakarak yanıma sokulmuştur. Ulan oğlum bunu nasıl ezberleyemiyorsun neyin peşindesin? Çocukta ekstra bir dikkat sorunu vardı. Çok yakmasın diye beynini kapatıyordu sıklıkla.

"Ulan işim bile hazır! Babam beni *part-time* inşaatta çalıştıracak. Okul çıkışları ve hafta sonu ben bu kaçak katı ustalarla tamamlıcam galiba," deyip bir sigara yaktı İbrahim. Bir dal uzattı Özkan'a. Ben de paketten bir sigara alıp gömlek cebime koydum.

"Selçuk sigara içmiyorsun, itlik yapma! Sen öyle yapınca ben daha az içmiş olmuyorum."

"Seni düşündüğüm falan yok oğlum. Arada ondan bundan sigara araklayıp bizim Çoban'a veriyorum."

Çoban değişik bir abi hatta abi az, amca bile olabilir Kasım Çoban. Kasım dedirtmiyor kendine, Çoban dedirtiyordu. "Ay ismi koyulur mu lan çocuğa?" deyip evdekilere sayıp sövüyordu. Stajyer öğretmenler kendisine Çoban Bey diyordu. Kantini mahallesinden biriyle ortak işlettikleri ile ilgili hurafeler vardı. Zaten beleş yiyor içiyordu, farkı anlayamıyorduk. Askerlik sorunu nedeniyle lise sıralarında olduğu iddiası favoriydi. "Annemler babamlar beni 4 sene erken yazdırmış nüfusa," dediği günden beri çok iyi geçiniyordum Çoban Abimle. Ulan insanın annesi babası 4 sene önceden piyasalar sarsılmasın diye borsaya aldığı futbolcuyu bildirir gibi nüfusa yeni doğacak bebesini bildirir mi? Geç yazdırıldığına tanık oldum da 4 sene erken yazdırmak nedir?

Çoban'a, Müdür Doğan ölesiye kıl. Çoban'da her türlü it kopukluk var. Sigara, alkol, kesici delici bükücü alet edevat her şeyi sokmayı deniyor okula. Bu nedenle Çoban, Müdür Doğan Bey'in emri ile didik didik aratılıyor. İçeri sigara sokması mümkün değil. E abimiz sigara içemeyince iyice agresifleşiyor. "Eğitim kurumu lan bura! Ben bu kafayla hiçbir şey anlamıyorum," deyip en arka sıradan koşarak kara tahtaya kafa atıp oracıkta bayılıp gözünü hastanede açmışlığı var. Kendine gelir gelmez, "Neredeyim ben?" diye sormuş. Hastanedesin, demişler. "Sağlık kurumu lan bura, burada da sigara içirtmezler itlik olsun diye mi yapıyorsunuz?" deyip ortalığı birbirine katmışlığı vardı.

Çoban gibi özel olarak üstü başı aranan 2 kişi daha vardı okulda, "Çoban Abi'nin Terlikleri" olarak adları çıkmış Akif ile Erdem, sağ kol ile sol kol... Akif ile Erdem yükselmek için üstlerinin emekliliğini kollayan, kadro bekleyen asil yedeklerdi. Çoban, bugün ben askere gidiyorum ya da evlendim okulla tek alakam kantincilik olacak, dese bunlar başa geçeceklerdi. İçeride nasıl kadrolaştıklarını çözmüştü Müdür Doğan Bey. Onları da aratıyordu. Sigara sağlığa zararlı olabilir

ama sigarasızlık Çoban ve çevresindekilere daha zararlıydı. İnsan sağlığını her şeyden çok önemseyen ben, bu gidişe bir dur demeye karar vermiştim.

Çoban'a yalakalık yapmak için ondan bundan sigara araklayıp okula sigara sokmaya başladım. Bakıyorum Çoban yerinde duramıyor gömlek cebimden çıkarıp, "Çak!" deyip koyuyordum avucuna sigarayı. Öz anasından babasından çok seviyordu beni. Beden dersi öncesi 2-3 dal sigara veriyordum, kaybolup deniz kenarında içip geliyordu hergele. Benim mantığım netti. İtle kopukla işim olmasın, bunların başı madem Çoban, onla yakın olayım da biri bulaşırsa Çoban'ı salarım üstüne diyordum. Zor bela bir şans elde etmiştim, okul hayatını biraz ciddiye alıp bir üniversiteye kapağı atmam şarttı. İbrahim'in sigarasını alıp gömlek cebime iliştirdim. Bölüm geçtikleri için sevinçten olduğu yerde zıplayan Erdinç'e döndüm:

"Lan Erdinç bu ne rahatlık, sen bir bahane düşündün mü? Ne diyeceksin evdekilere? Kaç sıfır vardı sende?"

"6."

"Ulan kaç ders var ki? Nasıl becerdin bunu?"

"Zor olan 7 ders var, 6 sıfır 1 tane birim var," dedi Erdinç. Bol sıfırlı rakamların yarattığı teknik ve operasyonel sorunların aşılması, zayıf ders enflasyonunun tek haneli rakamlara düşürülmesi suretiyle karnesinden 6 sıfır atsak karnenin itibarını yükseltemezdik. O dönemin Türk lirasında o kadar sıfır yoktu ama dünya umurunda değildi Erdinç'in.

"Yapacak bir şey yok, yalana dolana girmeden babamla konuşucam. En iyi savunma saldırıdır. Baba benim kafam derslere basmıyor, tut beni kulağımdan sanayiye götür ver ustanın birine eti de kemiği de senin de. Yoksa ben adam olmam okumak istemiyorum diyecem," dedi Erdinç.

İbrahim'in yüzü güldü: "Aferin lan Erdinç! Süper fikir bu. Yavuz hırsız ev sahibini bastırır oğlum. Okumak istemiyorum deyince üzerime gelemez. O zaman hemen anlayışlı baba tavırları falan, tamam lan ben de bunu uygula-

yacam," dedi sigarasına asıldı keyifle. Terasın kapısı açıldı, İbrahim'in annesi içeri girdi, Özkan ve İbrahim ağızlarında sigara kalakaldılar. Yalnız gerçekten kaldılar, ne içmeye devam ediyorlardı ne de sigarayı ellerinden atıyorlardı. *Pause* tuşuna basılmış gibi duruyorlardı öyle.

"Oğlum öyle sessizce durunca görünmeyeceğini mi düşünüyorsun? Salaklar nasıl korktularsa, kulak ile gözün işlevlerini karıştırdılar. Bunu senle sonra konuşucaz İbo. At lan o sigarayı baban geliyor görecek şimdi... Terastalar bey!'"

İbrahim sigarayı arkasına bile dönmeden terastan aşağıya doğru salladı.

"İnsin o it aşağı konuş... Lan! O ney? Ağzıma sigara attılar! Daha önce ağzıma tüküren olmuştu ama bu ilk!"

"Ağzına tüküren mi olmuş? Sebep?" dedi Serkan. Nasılsa işin ucu kendine dokunmuyordu, sigara içenler düşünsün, o daha önemli bir noktaya parmak basmıştı.

"Gençliğinde sigara içerken yakalanmış babasına, tükürüğü bitene kadar ağzına tükürmüş rahmetli. 'Bu sana ilk ihtarım, bir daha içersen ağzına sıçarım, mecaz değil ha gerçekten yaparım bunu, ne kadar zor olabilir ki,' demiş," dedi annesi İbrahim'in yanına sokularak. İbrahim'in etlerini çimdire çimdire sinirle ve kısık sesle devam etti: "Oğlum baban geliyor diyorum niye aşağı atıyorsun? Tüm teras inşaat lan, atsana yere salak." Sesini aşağıya duyurmaya çalışarak, "Sigara mı dedin bey? Uslu uslu ders çalışıyorlar burada, emin misin?"

"2 tane attılar hem de. Ceplerini ara. Ya da dur, geliyorum yukarı bekle başlarında."

"2 tane mi? Özkan da aşağı atmış anne, at deyince aklımıza hemen o geldi. Sen yanılttın, bizim suçumuz yok."

"Yok valla atmadım aşağı, yedim ben benimkini," dedi dudaklarını yalayarak Özkan.

"Ne yaptın?"

"Yedim teyze, böyle durumlarda arkada delil kalmasın diye sigarayı söndürüp yiyorum hemen. Kimse benden şüphelenmiyor, delilleri karartıyorum."

"Bizim oğlan o kadar da şey değilmiş ya, beterin beteri varmış hakket. Üstünüzü arar bak, başka sigaranız var mı?"

"2 karton var bende ama kömürlüğe sakladım bulamaz."

"2 karton mu var? Bakkalda o sigaradan o kadar yok lan? Ne yapıyorsun oğlum sen?"

"Öğrencilik zor be ana, toptan alınca ucuza geliyor. Selçuk sana verdiğim sigarayı ver de yesin Özkan. Zaten sigara içmiyorsun arada kaynama."

"Ben niye yiyorum lan Selçuk yesin. Herkes kendi sigarasını yiyecek arkadaş!"

"Ben niye yiyorum lan İbrahim'in babası yesin. Attım ben aşağıya sigarayı."

İbrahim'in babası girdi içeri. "Hayır izmariti atar anlarım, içilmemiş sigarayı attılar ya! Kesin geldiğimizi duydular, ceplerinde ne varsa attılar aşağı."

"Kesin," dedi Erdinç.

"Senin onayına ihtiyacım mı var lan? Zaten sinirliyim adam olun azcık! Baban liseden arkadaşım olmasa yerdin tokadı!"

"Ben onaylamak için söylemedim ki amca. Kesin dedim, yeter bu kadar! Kesin! Uzatmayın tatlıya bağlayalım mânâ..."

İbrahim'in babası İstanbul'un en hızlı tokat çeken kovboyuymuş meğer. Bir tokat çıkardı Erdinç'e, çocuk yere düşmeden topaç gibi 3-4 defa etrafında döndü. Araba çarpması gibi ani gelişen kazalarda çok kullanılan *"sıcağından acısını hissetmemek"* tabirine vücut verdi Erdinç. Sanki o tokadı o yemedi, yerden 20 santim havaya kalkıp etrafında semazenler gibi seri turlar atıp dönmedi de ben yedim. Adam havada dönerken sıcağından hissetmemiş olsa gerek ki hâlâ cümlesini ısrarla tamamlamaya çalışıyordu:

"...mânâsında dedim yoksa niye sizi sinirlendireyim amca?" kelimeleri ağzından yerçekimsiz ortamda, İbrahim'in babasının uydusu görevini görürken çıkmıştı ve kapaklandı yere Erdinç.

Herkesin gözleri fal taşı gibi açılmıştı, ulan ben babamdan bile adam gibi dayak yememişim, elin oğlu da gâvura vurur gibi vuruyordu gözümle görmüştüm, bu kadarı benim için fazlaydı. Artık nasıl bir korkmaysa bendeki hazır ola geçip karnımı içeri çektim. İstiklâl Marşı hariç o derece nizami durduğumu hatırlamıyorum. Erdinç başını kaldırdı. Tokat bizim tahminimizden de hızlı gelmiş olacak ki tokadı yediğini bile hatırlamıyordu çocuk, gelişini bile görmemiş.

"Bana ne oldu ya? İçim geçti galiba, yenge biraz beyaz peynir ekmek falan var mı? Şekerim düştü sanırım, ağda da olur. Kullanılmış olmasın mümkünse, yutarken öğürtüyor."

"Allah aşkına bey ne yapıyorsun? Elalemin çocuğuna vurulur mu? Anası babası duysa..."

"Elalem değil ya, sıra arkadaşım benim arar konuşurum babasıyla. Yalnız çocuktaki yanak yanak değil avuç içi boşluğu resmen. Öyle bir oturdu ki avucuma, o neydi ya? İnsan elinin kalıbına uygun olarak imal edilmiş, bu çocuk daha çok tokat yer. Bunun yediği tokadın yerini kimse tutamaz ben söyleyeyim."

"Hoop! Kim kime vuruyor ya! O kadar da uzun boylu değil... Lan yanağım yanıyor, çenem kopacak lan düşerken yere vurdum galiba." Acısı gelmişti Erdinç'e. İbrahim'in annesi koştu çocuğun yanına, "Gel biz içeri geçelim buz koyalım oraya, bir şeyler de yeriz kendine gelirsin," dedi.

Erdinç yerinden kalkamıyordu, İbrahim'in annesi gelini kucaklayan damat gibi aldı çocuğu, zaten 40-45 kilo ya var ya yoktu çocuk. O tokat bana isabet etmemeliydi. Erdinç o kadar zevk verdiyse İbrahim'in babasına, ben muhtemelen *nirvana* olurdum. Bırakamazdı beni adam, bağımlılık yapardım.

"Çocuklar, çoğunuz bu akşam evde dayak yiyeceğiniz için kısa kesicem, kimin bu sigaralar?"

"Teknik olarak ikisi de sizin," dedim. Yalan da değil, o adamın parasıyla alınmıştı ikisi de. Anasının ak sütü gibi helaldi.

"Tabii tabii sonuçta mal bulanındır," dedi İbrahim kendini aklamak için.

"Biz hiçbirimiz sigara içmiyoruz amca," dedi Özkan dudaklarını yalarken.

Serkan öldürücü darbeyi indirdi: "İsterseniz koklayın."

Serkan'ın lafından sonra İbrahim ve Özkan'ın kamburu çıktı. Serkan'ın kendilerini ipe götürecek cümleyi söyleyeceğini tahmin etmiyorlardı tabii ki. Serkan'dan yenilebilecek tüm kazıkları yemiş olduğumdan olsa gerek hiç yadırgamadım. Satacaktı tabii niye satmasın? Sigara içmediği halde dayak mı yesin? Bunun arkadaşlıkla falan zerre alakası yoktu ki! Zaten atik davranıp söze benden önce girmese ben bülbül gibi ötecektim: "İbrahim'in sigaralar, Özkan ile içtiler. Paketten zorla 1 tane aldım, içme şu zıkkımı içme baban görürse keser seni dedim, içilmemiş sigarayı oğlun içmesin diye aşağı ben fırlattım. Bu arada sizi çok sevdim, İbrahim'in 2 karton daha sigarası varmış kömürlükte, isterseniz bir koşu gidip getireyim. Asıl sinsi bunun anası, sen yılanı almışsm koynuna, karının her şeyden haberi var çaktırmadan seni idare ediyor, he hü deyip geçiştiriyor eşşek yerine koyuyor seni, evin babası, yiğidi, oğlunun kahramanı olacakken evin kedisi yapmış yenge seni haberin bile yok. Sen kendini kaptan zannediyorsun ama millete kek ve su dağıtan muavin yapmışlar seni. Doldurmuş gibi olmayayım sadece bilgi veriyorum, bir şey de yap demiyorum kulağınıza küpe olsun yeter," diyecektim. Serkan'ı yadırgamakta haksız olabilirler, çocuk hayatlarını kurtardı haberleri yoktu. Söze ben girseydim bitmişlerdi. İbrahim'in babası yanıma yaklaştı, dibime kadar girdi.

"Ulan apartman dairesinde falan otursak başka komşu attı der çıkardınız da müstakil ev lan bura, bizden başka oturan mı var?" dedi ve koklamaya başladı sağımı solumu.

"Ağzını aç," dedi, hemen açtım ağzımı. Kokladı.

"İsterseniz sağlık ocağı şura, koşup bir röntgen çektireyim ciğerlere de bakın. Gerçekten içmiyorum."

"Ukalalık yapma!"

"Aman efendim yanlış anladınız ukalalık değil benimki, yağcılık."

"Sen hangisisin? Musluk başını kıran mı?"

"Evet efendim, beni tanıyor olmanız benim için büyük mutluluk. Tanıştırayım, bu da Serkan arkadaşımız, Serkan koş amcanın elini öp."

Serkan saniye sektirmedi, koştu sarıldı ele, "Bu el öpülür arkadaş," deyip öptü kokladı İbrahim'in babasının elini.

"Tamam oğlum şey yapmayın o kadar ya, ben de sizi seviyorum. Sen de aç ağzını!" Serkan'ın da ağzını kokladı.

"Aferin böyle efendi olun canımı yiyin. Siz ikiniz evlerinize hadi, aileniz beklemesin. İbrahim sen gel şuraya bakayım aç ağzını."

Tam merdivenlerden inerken tuttu kolumdan Serkan, "Dur lan nereye gidiyorsun? Adam şov yapacak şunu izleyelim gideriz."

"Babacım, Özkan da misafirimiz istersen ilk onun ağzını kokla, misafir dediğin bir yer dokuz bırakır derler."

"Dokuz kat dayak yiyeceğini biliyon yani? Oğlum sigara içen sen olmasan da senin dayak cepte, kayıt parası almamışlar okuldan. Daha bu yaşta mı çarptın lan sen beni? Gel bakayım buraya."

İbrahim etrafı süze süze kalktı ayağa, kavgaya girerken etrafta taş-sopa arayan adam gibiydi, teras duvarından aşağıya doğru baktı sonra babasına doğru usul usul yaklaşmaya başladı. Gözü teras duvarındaydı, her adımda geriye dönüp bakıyordu. İbrahim'in babasının yüzü gülmeye başladı, İbrahim'den önce gelmişti sigara kokusu.

"Oooo deveye bak hem de *Camel* içiyor, mis mis!"

İbrahim babasına 1-2 metre kala durdu:

"Gel lan!"

"Hemen geliyorum babacım, gelirken bir şey alayım mı?" deyip terasın ucuna kadar koştu, herifin babasına doğru attığı tüm adımlar daha ileri sıçramak için gerekli

koşma mesafesiymiş, terastan atlayıp aşağıdaki garaj çatısına kondu, oradan bahçeye indi ve arkasına bile bakmadan koşmaya başladı. Özkan "Aboooo!" diyerek müstehcen bir şey duymuş gün teyzesi gibi elini bir karış açık kalmış ağzına götürdü.

İbrahim'in babası terasın ucuna kadar koştu. Atlayacak sandık atlamadı, İbrahim'e seslenmeye başladı:

"İbooo! Kime diyorum canım oğlum! İboooo!"

İbrahim ardında ölüm varmış gibi koşuyordu. İyice uzaklaşınca babasını daha da bağırtmamak için koşarken kafasını çevirebildiği kadar arkasına çevirdi. Koşmaya devam ederken kafası arkaya dönük seslendi:

"Efendim babacım, bana mı seslendin?"

"Gelirken salça ile yoğurt al oğlum, çok da koşma terlersin."

İbrahim koşmaya devam ediyordu: "Tamam babacım."

"Babası bu kadar normal karşıladığına göre bu olay daha önce de yaşanmış, hadi biz kaçalım," dedi Serkan. Tehlike yön değiştiriyordu tabii, gemi batacaksa kadınlar ve çocuklardan bile önce Serkan'ın kurtulması gerekiyordu. Çocuk dediğini yapardı, kadın dediğin ise bir ameliyata bakardı. Ona bir şey olmasın yeter, kalan her şey teferruattı.

İbrahim'in babası arkasına döndü. Özkan ile göz göze geldiler. Özkan'ın gözleri doldu, gırtlağına bir yumru oturdu çocuğun, ağlamamaya çalışarak konuşuyordu: "Ama bu hiç olmadı, evde misafir varken çıkıp gidilir mi? Etik değil. Ben çok mağdur olurum."

"Yürü git lan sen de evine! Bu nasıl koku, içmemiş yemişsin resmen sigarayı! Havyan gibi atlaya zıplaya kaçtı it! Mahallelinin ağzına laf verecek." Özkan bizi iterek koşup evden çıktığında adamın lafı daha bitmemişti. *'Yürü Git'* komutunu alıp hemen uygulamaya geçmişti Özkan. İbrahim'i yakalaması kısa sürmüştür, o da yaman koşuyormuş.

İlerleyen zamanlarda İbrahim'den öğrendiğimize göre, babası şu dışarıda herkesin parmakla gösterdiği; örnek,

düşünceli aile babalarından biriymiş ama iş eve gelince dışarıdaki imajından eser yokmuş. Elâleme iyi, eve zebani diye tabir ettiğimiz baba tipiymiş İbrahim'deki. Çocuk da bu gibi durumlarda babasının boş yanını bildiği için mahalleliye oynuyormuş. Akşam eve babasının arkadaşlarını da alıp gelmiş. "Babam sizi çağırdı okey atacakmışsınız," demiş, getirmiş adamın kahvedeki arkadaşlarını. O geceyi huzur içinde geçirmiş, babasının siniri de geçince Erdinç'in taktiği ile gitmiş sabah kahvaltısında yanına. "Baba benim kanımda yok galiba senin parana puluna yazık, ver beni sanayiye adam gibi çalışayım işim gücüm olsun," demiş. İbrahim'in babası, "Ama millet ne der, olmaz öyle okuyacaksın sen. Ergenliğe giriyorsun normaldir arada saçmalaman. Gerekirse özel ders aldırırız," deyip öptükten sonra kendi yumurtasını da İbrahim'e vermiş.

Herif babasının *bugını* bulmuş, oradan yürüyordu. Resmen tüm sınıftakilerin kendisine has itlikleri vardı. Hayatta kalmak için gerekli donanımla gelmişlerdi dünyaya. Hayır böyle bir durumla ben karşılaşacak olsam ne terastan garaj çatısına atlamayı akıl ederim ne bir tarafımı kırmadan atlayabilirim ne de o kadar hızlı koşabilirim. Herkesin kişisel özelliklerine göre verilmişti anne-babası, emin olmuştum. Bize seçme hakkı verilmeyen özlüklerimizle ilgili fikrim sabittir. Doğduğumuz yeri, yılı, annemizi-babamızı, cinsiyetimizi seçme hakkımız olsaydı gidip yanlış şeyler seçerdik biz. Allah acımış bize de seçme hakkımızı o konularda elimizden almış. Asla öğrenemeyeceği bir dile sahip ülkeyi seçip bir türlü konuşmayı öğrenemeyen mallar mı istersin, zamanı tutturamayıp kolezyumda aslanlara yem olan Rönesans ressamları mı istersin, yaşanmaz olurdu dünya. Bana seçme şansı verseler bence en afili isim olan Firavun'u, yemyeşil diye Güney Afrika'yı, yukarıdan aşağıya alfabesi var ne kadar orijinal deyip Japoncayı seçer, Afrika'da, Firavun isminde bir Japon olarak yaşam mücadelesi veriyor olurdum. Geçtim o kadar parametreyi ezkaza yanlış anne-baba seçip İbrahim'in ailesinden yana kullansam tercihimi İbrahim gibi damdan atlayarak

koşup kaçmayacağım için hâlâ dayak yiyordum orada ben. Zaten yanaklarım da tombul, tam avuç içi mimarisine uygun, adam beni dövmelere doyamazdı. Benim babam gibi dayaktan imtina eden, çok sinirlendiğinde anca itip kakan bir babayı ise İbrahim kanser ederdi. Eşleşme muhteşem. Dağına göre yağdırıyordu karı.

Serkan'la, İbrahimlerden çıkıp bizim eve doğru yola koyulduk. Gün batımında sahil yolundan eve doğru yürümeye başladık. Küçükçekmece biz elimizi mahalleden çektikten sonra serildi, serpildi, güzelleşti. Tanıyamadığımız bir yer haline geldi, beni çocukluğuma götüren tek şey bu göldeki günbatımı olarak kaldı. İçinde soğuk su sattığımız semt pazarları yerlerini büyük markalara bırakmıştı. Onlar Küçükçekmece'ye sızana kadar bizdeki en büyük dükkân meydandaki *KOTÇU* mağazasıydı. Özü sözü bir, lafı dolandırmayı sevmeyen bir işletmeydi. Adı üstünde kot satıyordu ve bizde marka bilinci hiç yoktu. Bir yer kot satıyorsa adı kotçudur. Adam kotçu diye tabela asmıştı. 3 çeşit kot satıyordu; *"öğrenciyim, öğretmenim, çok param var"* kotları. Tezgâhların üzerinde bu isimler vardı. Altlarında da çok küçük yazılarla *"10-20-30 lira"* yazardı. Bizzat kotu satan adam bile buna 30 lira verilmez demiş, vicdan yapmış üzerine *"çok param var"* kotu yazmış. O kottan alan hiç görmedim. Mantığa aykırıydı zaten. Küçükçekmece insanı yoklukla yoğrulmuştu bir kere, yokluk insanın sayısal zekâsını kamçılar. Elde avuçta olmadığı için rakamlar ilgi çekici gelir. Küçükçekmecelilerin, Soğuksu nahiyesi eşrafı aritmetikte son derece ilerlemiş bir Türk Boyu'ydu.

"Marka bilincine (M) sabiti dersek eğer, denklemde (M) sabiti yoksa 30 liralık kot = 3 x 10 liralık kot = 3 tane kot = Ömrü billah yetecek kadar kot"

Eşitliği söz konusu olacağı için elini süren olmazdı o 30 liralık kotlara. Zenginlik göstergesi olarak, "Benim tam 5 tane kotum var!" denildiği yıllardı o yıllar. Yatım katım değil, kotum! Tüm mahalle çocukları aynı kesim, aynı model,

"öğrenciyim" kotlarıyla dolanıyorduk ortalıkta. Şimdilerde ise çeşit artmıştı, daha kredi kartı modası alıp başını yürümediği için kot alırken senet imzalayan insanlar türemişti. Dış güzelliği gün geçtikçe artıyordu Küçükçekmece'nin, iç güzelliği ise göç veriyordu. Normalde büyüdükçe yaşadığımız yer küçük ve çirkin gelmeye başlar gözümüze, ben büyüdükçe yaşadığım yer daha da güzelleşiyordu çünkü ben orada daha az vakit harcıyordum.

Evin bahçesine girdik, bizim apartmana doğru yürürken apartmanın yanındaki ağaç bana seslendi:

"Selçuk bekle bir dakka," diye bir ses geldi. Ağaç mı seslendi?

"İsmet? İsmet'in sesi bu!" dedi Serkan.

"Nerdesin İsmet göremiyorum karanlık," dedim.

Ağaç önüme doğru eğilmeye başladı, iyice yanıma yaklaşınca ağacın en üst dalından kendini sarkıtan İsmet'i gördüm. Bir eliyle dalı tutuyordu. Ağaç tam eğilmedi, hâlâ bir boy yukarıdaydı İsmet.

"Açılın lan!" diyerek atladı aşağıya. Ağaç tekrar eski konumuna geldi. Adamımsın lan İsmet! Vahşi doğaya boyun eğdiriyordu İsmet! *Tarzan* bile ulaşım aracı olarak ağaç dalları yerine ipleri kullanıyordu, İsmet öyle miydi? O bambaşkaydı.

"Bu ağaç biraz daha büyüsün eve balkondan giricem boyu yetmiyor ağacın, 1-2 senesi daha var, her gün suluyorum. Yine de şimdilik bu ağaçla ancak ikinci kata konabiliyorum. Şengül Teyzelerin balkonuna konup, pis su giderinden 3 kat tırmanmak zorunda kalıyorum. Tehlikeli olmaya başladı, her zaman şanslı olucam diye bir şey yok. Bir yaptırmasalar boruların bakımını sıçtık!"

Bize saçma geliyordu ama İsmet için çok mantıklıydı. Bizimle denk miydi ki İsmet, sen ben gibi gitsin evine. Rahatsız hissederdi kendini. 5 kat merdiven çıkarak evine varsa kendisini elden ayaktan düşmüş, altını başkalarına aldıran adam gibi hissederdi.

"Bana bak Selçuk, şu Mete ile konuşun. Yengenle özelimiz kalmadı nereye gitsek peşimizde, başkası olsa cinayet sebebi oğlum, takip ediyor bizi. Karşılaşmışız süsü vererek gördüğü her yerde, beni çetene al, diye ağlıyor. Yok oğlum benim çetem falan bıraktım ben o işleri. Haydutluğum bile doğayla iç içe. Ağaç, çiçek, böcek... Namusuyla para kazanan adamım ben."

"İsmet orda bir yanlış anlama var. Çetecilikten para kazanınca namusunu kirletmiş olmuyorsun. Yasadışı oluyor sadece. Namusunu kirletmen için bedenini lekelemen, iffetinden feragat etmen, başlarda biraz acı çekip az biraz dişini sıktıktan sonra da meraklısı olman lazım."

"O ne demek lan?"

"Postu deldirmiyorsan, karı-kız satmıyorsan dert etme demeye çalışıyor."

"O zaman ben bunu dövüyorum Selçuk? Sen bir yere kaybolma, uzun sürmez."

"Dur bir ne yapıyorsun ya? Tamam konuşurum Mete'yle. Başka bir şey var mı?"

"Bir de geçen seneki ders kitaplarınızı bana verir misiniz? Dışarıdan bitiricem liseyi."

"Hangi liseyi? Bizim liseyi mi?"

Bunu Mete sorsa şaşırmazdım da Serkan bu nasıl soruydu Allah aşkına?

"Liseyi dışarıdan bitiricem derken? İçeri sokmuyorlar ben de dışarıdan saldıracağım mânâsında mı? Okul çıkışı hocaları mı döveceksin?"

Söz konusu İsmet olunca akla ilk gelen şiddet, alavere dalavere oluyordu tabii. Hiçbirimiz konduramıyorduk İsmet'in çetecilik işlerini bırakmasını. Gizliden gizliye işleri büyüttü de duyarsak çetesine girmek isteriz diye düşündüğünden bize ayak yapıyor zannediyorduk. Ben çete işlerini bıraktım ya, Çekmece komple arınmıştı çetelerden. Elimi çekmem yeterliydi. İsmet bile değişmişti. İsmet çetecilik işlerini bırakmadan önce iyice azıtmıştı, yaşıtları kendisini

kesmediği için İNSA Lisesi çıkışına, lise sonlarla kavga etmeye giderdi. İNSA değişik bir liseydi, kavgası gürültüsü pek eksik olmazdı. Adı üstünde *"çok programlı lise"* yani *"her ayak var lisesi"*. Bizim lisedekiler İNSA için Mevlana Lisesi derdi. Okul yönetimi öğrencilere, *"Ne olursan ol gel"* diyordu. Haliyle çok azı evine yakın, eğitimi güzel diye oraya gitmişti, geneli başka lisede dikiş tutturamayan, kovulan öğrencilerdi. İsmet de nasıl olsa orada birileri kavga ediyordur, arada kaynarım, bir ona bir şuna saydırırım diyerek her cuma akşamı okul çıkışına İNSA'ya gidiyordu. Gel zaman git zaman ayağı alıştı, insanlar bunu tanımaya başladı, arkadaş oldular, dikkat çekmemek için İNSA Lisesi'nin üniformasından satın aldı. Okul dağılmadan önce sıraya girip İstiklâl Marşı'nı okuyor sonra onlardan biri gibi kavga neredeyse oraya koşuyordu. Değişimini borçlu olduğu, uğruna çete işlerini bıraktığı kız arkadaşı Asuman'la da orada tanıştı. Kavga etmeye liseye gidip hayatının aşkını bulmuştu İsmet. Asuman Yenge de nasıl erkeklerden hoşlanıyorduysa artık... Hayır madem İsmet'i o haliyle sevdin, bırak öyle kalsın, niye değiştiriyorsun adamı? Koca yetenek harcanıyordu gözümüzün önünde. İsmet aşık olmasa ileride *Netflix*'te *Eskobar*'ın 3. sezonunun yanında İsmet'in 2. sezonu yer alabilirdi. Türkçe dizi izlerdi tüm dünya, ülkedeki dizi çıkmazına çözüm olabilirdi. Kaç kişinin önünü açardı İsmet! Sonra niye bizim böyle dizilerimiz yok, Asuman yüzünden! Harcadın kız benim İsmetimi! Asuman, dağ gibi adamı yıktın Asuman! Ekmeğimle oynadın Asuman. Ben o herifin çocukluğundan 2 kitap çıkarttım, bu işlere devam etse 10 sezonluk dizi ekmeğim vardı. Ah be Asuman! Çocuk liseyi dışarıdan bitiricem diyordu, bunları da gördük sayende!

"İsmet aşk gözünü kör etmiş. Sence de biraz kaptırmadın mı kendini? Böyle her şeyi elinin tersiyle itmek mantıklı mı? Kariyerinden mi vazgeçeceksin?"

"Ben aşk adamıymışım Selçuk!"

Yapma İsmet deme öyle şeyler! Kafamdaki imajını yerle bir etme, aşk adamı nedir?

"Bir insan gözüyle gülebilir mi Selçuk? Asuman gülüyor, bir insan elleriyle konuşabilir mi? Saçını tarayış şekliyle ruh halini anlatabilir mi?"

"Lan ağzı, burnu, dili yok mu kızın? Niye başka uzuvlarıyla derdini anlatıyor?"

"Etrafına bir bak, zulüm, yalan, dolan, kaza, bela, ölüm dolu... Dünya bozuldu, takıldı da dönmüyor sanırsın sonra o bir güler, bahardan kalma bir gün, utanma duygusu... Yardımına koşar Hızır, açılın ben doktorum der, göğsüne bir el değer kalp masajı yapıyor sanırsın, bir hak daha verilir sanki oyuna yeni baştan full enerji başlarsın, bir güler, biter dertler."

"Oğlum aşık çete reyisi mi olur lan? Sen ne acayip bir şeye dönüştün böyle. Laflara bak!"

"Beni hor görme kardeşim
Sen altınsın ben tunç muyum
Aynı vardan var olmuşuz
Sen gümüşsün ben haç mıyım"

"Haç değil lan o, sac. Bitirdin yeminle gözümde koskoca bir maziyi yerle bir ettin. Hayallerim yıkıldı lan! Koca İsmet, Aşık Veysel'den alıntı yapar mı? Senin alıntı yapacağın adam Churcill'dir, Hitler'dir, Firavun'dur, Nemrut'tur, Karun'dur, Haman'dır, Calut'tur. Kendini geliştirirsen kısmetse günün birinde Şeytan'dır. Sen gitmiş Aşık Veysel'den alıntı yapıyorsun, ayarlarımla oynama oğlum benim! Ben seni karşı cins için bir kere konuşurken duydum onda da komşu kızına, 'Taş taşa değmedikçe duvar, ten tene değmedikçe olay olmaz,' diye bağırıyordun hayvan!"

"Ben artık değiştim Selçuk, ben hiçbir zaman, zannettiğiniz adam değilmişim ki. Oynuyormuşum o adamı."

"O zaman günün birinde *Oscar* alacak yetenekte oyuncusun, peşini bırakma bu işin. Oyna lan ne olacak!"

"O zaman bu şarkı sana Grup Vitamin'den gelsin: *Hadi gülüm oyna da görsünler. Hadi kıvır sağ yanına ölsünler. Senin gibi oynanmaz. Atıver göbeği öğrensinler.*" Şarkı söyleyerek,

dayanamayıp ufak tefek figürlerle oynayarak, kıvıra kıvıra gitti İsmet.

"Koca İsmet sen bu hallere düşecek adam mıydın? Sana bunu yapan hormonlar bize ne yapmaz? Elif'e açılamamamda bir hayır varmış bak. Evet dese bu hallerde olacaktım," dedi Serkan. Yine mi Elif? Yine mi Elif'e aşkını söyleyemeyen bir Süleyman Nazifli? Bitmediniz arkadaş! Bir okulun hemen hemen tüm erkekleri nasıl olur da aynı kıza aşık olabilirdi ki? Kimle konuşsam bir Elif rüzgârı almış başını gidiyordu. Elif dendiğinde herkes bir duruluyor, gözleri dalıyor, utangaç gülücükler saçıyordu. Bana Elif dendiğinde dümdüz bir çizgi canlanıyordu zihnimde. Harfti kız benim için. Elif bile kendisine aşık olmadığımı duyunca şaşırmıştı. "Hayırdır birader bir yanlışımızı mı gördün?" dedi bana kız. Kız hem güzel hem akla zarar boyutta zeki, çalışkan ve zengindi. Sanırım herkes kızın başka bir özelliğine aşık oluyordu. Kızda meziyet bitmiyordu ki. Belki Serkan'ın ablası Güneş'e yıllardır aşık olmasam ben de Elifzedelerden olacaktım.

"Sen istediğin kadar gizle kardeşim, o kız da sana aşık biliyorum ben. Utanıyor da gelip açılamıyor sana ama eli kulağındadır gelir meraklanma," diyerek sırtını sıvazladım, gazını aldım, idare ettim Serkan'ı. Ne zaman Serkan'ın yanında aşk meşk mevzuu açılsa yüzüm kızarıyordu. Kendimi bildim bileli arkadaştım Serkan'la, ablasına tutulduğumu anlarsa olacaklardan korkuyordum. Serkan delirecek, beni saçma sapan şeylerle suçlayacaktı, ben de o lafları yutamayıp ağzını burnunu kıracaktım itin! Güneş de kardeşini dövdüğüm için nefret edecekti benden. Ucu aile saadetime dokunuyordu yoksa Serkan umurumda bile değildi. Zaten ileride akraba olacaksak bu kadar yakın olmak da mantıksızdı. Ablasıyla ciddi düşünüyordum, o nedenle elim konuşmayı olabildiği kadar ileriye atmaya hevesliydim. Serkan Elif'i, ben de Serkan'ın ablasını düşünerek boynumuzu büküp apartmana girdik. Kapı ziline daha elim değmemişti ki annem açtı kapıyı.

"Hiç hoş gelmedin Selçuk."

"Pek hoş bulmadım anne, hayırdır? Derslerim iyi valla, müdür bana iftira mı attı? Seçmeli ders o zaten!"

"Ne müdürü? Ha okul şeysini mi diyon sen? Yok ona biz gitmedik dayın gitti, haftaya uğrayacak o zaman anlatır."

"Hadi ya! Süper ulan benim ailem!" Dağına göre yağdırıyordu karı. "O zaman niye hoş bulmadım?"

"Mete içerde, kapıda kalmış yine. Annesi babası düğüne gitmiş, anahtarı evde unutmuş. Sizin evde bekleyebilir miyim dedi, iyi geç dedim. Sonra boş bulundum aç mısın diye sordum."

"Anne sen ne yaptın?"

"Sorma, meğer o çocuk da yıllardır bu soruyu bekliyormuş. Niye uyarmadınız oğlum beni? At gibi yiyor deseydiniz, bir leğene göbek, marul, arpa, soğan doğrar koyardım bunun önüne. Hayır baban da gelir bir saate yeni yemek yetişmez, aç koydu bütün aileyi."

"Biz de açız İlknur Teyze."

"Ve aç kalmaya devam edeceksiniz. Namazdan sonra yesin diye dedene meyve doğramıştım, Mete onu bile yemiş. Kurban Bayramı'ndan kalan budu buzluktan çıkartmış mutfak tezgâhına koymuş, çözülmesini bekliyor galiba. O budu parçalamasın diye bıçakları sakladım, bütün halde pişirip yiyemez herhalde. Oğlum siz bunla niye arkadaşlığınızı kesmiyorsunuz? Hepimizin hayrına olur. En azından bizim eve gelmez."

"Anne bu arkadaşlığımızı kesmiş halimiz, neyse dur biz konuşuruz."

"Tamam Selçuk, siz konuşursunuz hadi ben kaçtım," dedi Serkan ve koşar adımlarla çıktı apartmandan. Annemle göz göze geldik.

"Bu Serkan da ne anasının gözü var ya! Aç kalacağını anladığı an sattı seni. Adamını tanı Selçuk. Arkadaş diyorsun sen buna."

"Bizimki kader arkadaşlığı anne, *Küçükçekmece Açık Hava Tımarhanesi*'nde aynı odaya düştük bunlarla. Benim seçimim değil. Kaçtım kaçtım kurtulamadım."

Annem içeriden bir tepsi yemek getirip tutuşturdu elime. Yemeklerden ikişer tabak vardı.

"Mete içerde, üzgün gibi biraz. Yemek yer misin dedim aç değilim, dedi. Bir şeye kafası bozuk galiba. Al şunu karnınızı doyurun, bir sor öğren bakalım derdi tasası neymiş. Arkadaşsınız siz."

"Anne sen benim ayarlarımla niye oynuyorsun? Bana ne gibi bir ders vermek istiyorsun, lütfen direkt söyle, anlayışım biraz kıttır benim. Az önce Mete'yi gömdün durdun, but çıkarmıştı buzluktan. Her şeyi yemişti, yalan mıydı onlar?"

"Serkan'ı kendi rızasıyla evine göndermek içindi oğlum o. Madem Mete kapıda kaldı, Serkanların evine niye gitmedi? Bunların evleri yan yana lan! Yan kapıyı çalmayıp kaç kat aşağı inip bizim binaya geçip senin evine geliyorsa demek ki derdi seninle. Senle konuşmak istiyor. Hem kimin düğünüymüş ki bu? Biz niye tanımıyoruz, bizi niye çağırmadılar? Zaten Mete geldiğinde ben çaktırmadan onların evini aradım, annesi açtı telefonu, evdeler. Kapıda kalma falan bunlar hep numara."

"Ulan Allah belamı vermeye ya! Nasıl yaptım ben bu hatayı nasıl?"

"Ne oldu lan? Ne hatası?"

"Anne ben senin karnındayken çuvallamışım. Ulan bir anam bir babam var, tipi birinizden aklı birinizden alacaktım bitecekti iş. Hadi yanlış yapmamak için iki şıkta da seni işaretleyecektim, tipi de aklı da senden alsam yırtmıştım. Gittim aklı babamdan, tipi Erdal Dayımdan aldım. Ulan Erdal Dayı seçeneklerde bile yok, şıklı sınavda şık işaretlemek yerine, klasik sınavlardaki gibi cevabı yazmışım resmen. Malım ben ya! Ulan kaç seçenek var ki zaten salak Selçuk! Aklı şu kadından al bitti lan! Maçı bitirdin geçmiş olsun kalanlara! Ah benim salak kafam. Neyse ben gideyim de Mete'nin derdi neymiş öğreneyim."

Odaya girdiğimde Mete arkasını bile dönmeden seslendi:

"Hoş geldin arkadaş, nasılsın?"

"Arkadaş mı? Mete kaç defa diyecem filmlerde duydu ğun gibi konuşmuyor insanlar. Dublajda ağza otursun diye saçma sapan kelimeler söylüyorlar. Neyse kime ne anlatıyo rum ki? Aç mısın lan?"

"Yok be arkadaş, yerim eve gidince."

"Bak hâlâ! Neyse ben çok açım ikisini de yerim. Anlat bakalım neymiş derdin?" dedim. Bağdaş kurup koca tepsiyi üzerime koydum durmadı, dedemin yatağındaki yorganı serdim bacaklarımın üstüne tepsiyi yorganın üzerine koydum dengede durdu. Yorganı bacaklarımın üstüne koyunca "*Hırt!*" diye bir ses geldi, bacaklar neredeyse tam değdi yere. Dede yorganları niye yatak kadar ağır olur hiç anlamam.

"Aslında çok şey değil, yok bir şey de... Bizimkiler düğüne gitmiş de anahtarı unutmuşum kapıda kald..."

"Sus! Yalan konuşma! Terbiyesiz. Ciğerini biliyorum ben senin ciğerini! Yan dairenizde oturuyor lan Serkanlar, onlara niye gitmedin de kaç kat inip bizim binaya geldin?"

"Şey o an pek aklıma..."

"Sus! Yalan konuşma! Terbiyesiz. Bütün mahallede bir tek sizinkiler mi gitmiş düğüne? Kimin düğünü bu? Gelinle damadın adını söyle çabuk."

"Osman ve Hamiyet."

"Annenle babanın adları lan onlar! Hiç mi çalışmadın yalanına? Sizin evi aradım annen çıktı. Hani kapıda kalmıştın? Evi arayacağımı hiç düşünmedin mi?"

"Uzaktan bir akrabamız, komşular tanımaz ki. İlknur ile Ekrem'in düğünü. Oraya gittiler."

"O ne lan? Ha sen bir önceki soruya dönüp cevabı mı değiştiriyorsun aklın sıra. Bula bula İlknur ile Ekrem'i yani benim anne babamın isimlerini mi buldun? O kadar mı uzağa gidebildin? "

"Şey ben, beyle olunca..."

"Ağızlara bak! Oğlum milleti kandırabilirsin ama beni asla! Annem mi zannettin oğlum beni? Komşu teyze miyim ben?"

"Özür dilerim arkadaş. Bir şey konuşmak istiyorum da..."

"Heh şöyle yola gel. Bir daha da arkadaş deme bana. Anlat dinliyorum."

"Selçuk ben düşündüm taşındım. Amaçsızca yaşıyoruz gibi geliyor bana. Kendimize bir çekidüzen vermemiz lazım. Bugünün yarını var. Artık aptal aptal şeyler yapmayalım. Sorumluluklarımızı bilelim. Belki nefsimize ağır gelecek ama olsun. Yarından tezi yok sabah ilk iş, Kasım Çoban'ın çetesine katılalım. Sen, ben, Serkan eski günlerdeki gibi."

"Ben de namaza başlayalım falan diyecek sandım ümitlendim, geri zekâlıya bak. Mete ben kasabım, et derdindeyim diyorum, sen diyorsun ki kaç oğlun kaç kızın var!"

"O öyle değildi."

"Biliyorum lan gebeş! Sen başka yerdesin ben başka yerdeyim, hiçbir alakamız yok demeye getiriyorum, anlasana be oğlum! Bitti o devir, yesinler birbirlerini ete para vermesinler bize ne! Biz sessiz sedasız yolumuza bakalım. Kimseye hayır yok oğlum bu işlerden."

"Ne olur yani beni de yanına aldırsan?"

"Mete ben seni nasıl süper liseye aldırayım, puanın tutmadığı için düz liseye girdin ya!"

"Onu demiyorum lan? Kasım Çoban'ın çetesine aldır beni!"

Lan mı? "Arkadaş" hitaplarından lanlı-lunlu cümle sonlarına 20 saniyede geçmişti Mete. Ben bu çetenin reisiyken nasıldı işler şimdi nasıl. Neyse sabır...

"Lan doğru konuş! Seni aldırmam için o çetede olmam gerekmiyor mu?"

"Çoban çok seviyormuş seni... Okulda herkes konuşuyor valla, Çoban'ın Terlikleri'nin yeri tehlikede, Selçuk her an ikinci adam olabilir diyorlar."

"Kim diyor oğlum? Kim kim? Bana isim ver, dünya âlem biliyor lan bana bulaşmasın diye Çoban'a yalakalık yaptığımı. Çetesine girmek istesem girerdim. Niye ikinci adam olmak isteyeyim lan ben? Hangi salak uyduruyor lan, isim ver bana isim ver!"

"Hangisinin ismini vereyim, bütün okul lan göt!"

Mete konduğu kabın şeklini alabilecek moleküler yapıda bir kaypak olduğundan istediğini alamayınca hemen taraf değiştirmişti. Bayağı bayağı oynuyormuş herif. Peki niye bu kadar sinirlenmişti ki? Ağzına otura otura, dolu dolu hiç küfür yememiştim Mete'den. Hadi artık reisleri değildim, ekstra saygı beklemiyordum zaten de bayağı itip kakmaya başlamıştı bunlar beni. Kurt kocayınca itin köpeğin maskarası oluyordu hakket.

"İsmet bu işleri bıraktı, sen bıraktım diyorsun, beni kim niye alsın lan çetesine? Benim içimde yok oğlum okumak falan. Ben kendimi biliyorum, bir bütünün parçası olmalıyım ben. Büyük bir sistemdeki ufacık dişli çark olmalıyım. TAKIM ÇALIŞMASI'ndaki Ş'yim oğlum ben. Arkalarda bir yerde kaynayıp gidiyorum yıllardır. Birinin bana ne yapmam gerektiğini söylemesi gerek, alıştığım bir düzen vardı, o iyice bozuldu. Çoban'ın çetesinde değilsen bile seviyor seni, söyle beni de alsın çetesine!"

"Ne yapayım referans mektubu mu yazayım senin için Çoban'a? Benim eski çetemden mezun, pırlanta gibi parlak, gelecek vaat eden Mete'yi tavsiye ediyorum mu diyeyim? Zaten bilmiyorlar benim çete mevzularını falan..."

"O zaman öğrenirler Selçuk. Eli kulağındadır Çoban'ın. 1-2 güne öğrenir."

Gözüme sabun kaçtı = serçe parmağımı masanın ayağına vurdum = tokalaşırken elektrik çarptı = Mete beni tehdit etti < sofrada ekmek bitmiş

Mete beni tehdit ediyordu, işler bu raddeye kadar gelmişti.

"Mete ayağa kalkarsam odamın duvar kâğıdındaki desen olarak kalan hayatına devam edersin. Beni oraya getirme!"

"Benden günah gitti," dedi ve gitti Mete.

Elim ayağım titremeye başladı, galiba yıllardır bu kadar sinirlenmemiştim, sinirden gözlerim doldu ve yine başladı hıçkırık. Kaç yaşına gelmiştim hâlâ geçmemişti bu huy. Sinirden ağlayacağım zaman hıçkırık tutuyordu, gülüşüm

bir cins, ağlamam evlerden ırak, duygu içeren her şeyde berbattım. Annem odama girerse beni öyle görmesin diye tepsiyi düzlemek için bacaklarımı örttüğüm yorganı iyice çektim üzerime. Yorgan, yandaki yataktan kütük gibi düştü yere. Ne koyuyorlar lan bu dede yorganlarının içine?

"Lan bırak," diye bağırdı dedem yere düşerken.

"Dedeeee! Dede yorganın içinde misin?"

Dedemin sesini duyunca o panikle elimde ne varsa fırlatıp bağırmaya başladım. Annem koşarak geldi.

"Ne oluyor oğlum?"

"Anne, dedem yorganın içine girmiş! Nevresimin içine girmiş adam!"

"Baba yine mi ya?"

"Ne demek yine mi? Daha önce de mi yapıyordu? Dede onu üzerine örtücen, içine niye giriyorsun? Dedemi yorgan zannedip üzerime örttüm anne, günah yazılır mı?"

"Lan tamam ağlama, nasıl da korkmuş."

"Yok ya onla alakalı değil," dedim hıçkıra hıçkıra, yine hıçkırık tutmuştu.

"Baba kaç defa konuşucaz yorganın içine girip uyunmaz. Öyle yapınca içindeki yünler dökülüyor hep, yorganın ağzının kapalı olması lazım."

"Anne derdimiz bu mu hakket? Dedem 50 kilo ya var ya yok, içinde mi değil mi anlaşılmıyor ki? Yorganda kaybolup gidiyor adam."

"Ne güzel işte! Askerdeki tulum gibi. Sağa sola dönünce hiçbir yerim açılmıyor, bir alsanız tadını siz de hep bunun içinde yatarsınız. Deli yatıyorum ben, belim bırkım açılıyor yine de üşütmüyorum."

"Peki kaç dakkadır odadayız muhabbet ediyoruz Mete ile niye ses vermiyorsun dede gözünü seveyim, yorgan zannettim tepsiyi üzerine koydum, üstünde yemek yedim senin. Millet kadın göbeğinden zeytin yer, ben dedemin üstüne sini kurdum 2 tabak bamya yedim!"

"Tam dalmak üzereydim, uykum açılmasın diye konuşmadım. Azcık dikkatli bakın ille yorganın altında mı yatılır?"

"Öyle saçma ama yaygın bir kullanımı var dede. Bari kafanı da sokma içeri, insanlar hiçbir yerini göremiyor ki."

"Ve bu şimdi kötü bir şey oldu öyle mi? Görmesinler sağımı solumu. Haya diyoruz biz buna haya!"

"Baba bu böyle olmaz, geçen gün eşyaların yerini değiştiriyorduk, Ekrem de televizyonu koydu senin üstüne."

"Bilerek yaptı o, biliyorum ben! Daha önce de koşup üzerime atlamıştı."

"Baba nerden bilsin senin yorganın içinde olduğunu..."

"Bilmese bile niye benim yatağıma koşup atlıyor! Niye başka yere değil? Rahatını bozduk onun tabii. 2 defa üzerimde uyudu kocan olacak herif! İçkiliyken almıyorsun bunu yatağa, gecenin bir körü gelip benim üzerime kıvrılıp yatıyor. Hayır ne o fark etmiş uyurken ne de ben. Namaza kalktım baktım bu yatıyor üzerimde."

"Dede sen orda yoksun zannetmiş işte. Görünmüyorsun ki zaten yorgan yataktan büyük."

"Madem gecenin körü yatakta değilim, nerdeyim o zaman? Hiç mi merak etmemiş! Yaşlı başlı adamım ben, yatsıdan dönerken köpekler ısırdı yediler belki beni, zıbarıp yatacağına beni bulmaya çalışsın!"

"Dedem doğru diyor anne, demek ki babam yorganın içinde dedem olduğunu bile bile pislik olsun diye yatıyor yatağa. Hayır yaşlı başlı süpergüçleri olan adam bu, ah edecek babamın çocuğundan çıkacak diye korkuyorum. Ucu bana dokunuyor."

"Selçuk ben gidiyorum, Şengüllerdeyim. Baban geldiğinde söylersin fırında börek var yesin, yemeyecekse dolaba koysun, kıymalı börek bozulur dışarıda," dedi ve dedemle daha fazla uğraşamayarak çıktı gitti evden.

Börek mi var? Evdeki erkekler arasında hiyerarşik beslenme sistemi kurmuşlar. Oğlana daya bamyayı, tarhana

çorbasını; babama gelince fırında börek var! Yok ya! Ben ona yâr eder miydim böreği? Annem çıkar çıkmaz mutfağa süzüldüm, ne süzülmesi aktım aktım. Fırını açtım börek mörek yoktu. E fırında demişti. Bizim evde başka fırın... Vardı evet, davlumbaz. Onu balkona koyardı annem. Seri hareketlerle balkona vardım, davlumbaz fırına hamle yaptığım sırada evin kapısı açıldı. Bir elim davlumbazda kapıya döndüm. Annem ile göz göze geldik.

"Ulan gel bari kapı dürbününden bak, gidip gitmediğimi kontrol et önce. Koşarken çıkarttığın sesleri kapının arkasından duydum. 2 tabak yemek yedin hâlâ börek var deyince şarkılar söyleyip koşa koşa gidiyorsun. Selçuk ben seni doyuramadım oğlum, yazık elin kızına. İnsan börek yemeğe giderken, *'İkinci bahar yaşıyor gönlüm...'* diye şarkı söyler mi? Bu nasıl bir mutluluk," dedi ve kahkahayı basıp kapattı kapıyı. İnsana öz annesi neden tuzak kurar ki? Annem orantısız zekâ kullanıp eğleniyordu benimle. Yahu ben dışarıda iyi-kötü zeki sayılırdım, eve girince bütün özgüven yerle bir oluyordu, geri zekâlının teki olup çıkıyordum. Dedem mutfağa geldi takma dişlerini bardağından aldı taktı, buzdolabının kapağını açıp dolaptan bir lahmacun çıkarttı ve yemeye başladı.

"Ohhh buz gibi olmuş. Bunun tadı hiçbir şeyde yok. Sıcakken yemeyeceksin hamur oluyor, tadı gelmiyor. Soğuyunca efsane."

Dedem hamur işi yemekleri -ekmek dahil- soğuk tüketirdi. Soğuk derken bayağı dondurma gibi soğuk. Öğlen gider lahmacun alır, buzdolabına koydurup akşam yemeğinde yerdi. Dedem aileye entegre olduğunda bize nasıl alışacak diye endişeleniyordum. Kendini evinde gibi hissetsin derdindeydim. Dedem bizim eve yerleştiği gün anladım ki saçma sapan bir kuruntuymuş bendeki. Zaten dedemin eviymiş burası, misafir bizmişiz. Evde yürürken, uyurken, yemek yerken yaşlılığımı görüyordum.

"Torun ne dicem?"

"Buyur dede?"

"Ben nasıl ölücem?"

"Dede ağzından yel alsın, ne bileyim ben Allah bilir."

"Öyle değil lan ben üzerime düşeni yaptım ama ölemiyorum, her yolu kapattılar, ben nasıl ölücem?"

"O ne demek be dede?"

Dedem kulağındaki kulaklığı göstererek:

"Kulağım duymuyor diye bu aleti taktılar. Eskişehir'deki ezanı duyuyorum, az açsam dünyanın dönerken çıkarttığı sesi duyucam. Duvar muvar fayda etmiyor, her şeyi duyuyorum şu üst kattaki yeni evli çift var ya..."

"Aman dede dur anladım."

"Kalp krizi geçirdim stent taktılar. Kalp kapakçığı yamuldu yeni kapak taktılar, ritim bozuldu kalp pili taktılar. Az zorlayınca kendimi, ötüyor bu pil. Hemen ambulansı arıyorlar, geliyor olduğum yere. Eskiden ölmek kolaydı şimdi mesele oldu! Bu tıp 2 dakika yerinde durmuyor ki habire ilerliyor, bana çalışıyor namussuz. Ben nasıl ölücem?"

"Dede ne ölümü, emekliliğin tadını çıkar işte."

"Hangi tadı lan? 3 kuruş emekli maaşı veriyorlar. Baban sizde kalıyorum diye eve destek ayağına çöküyor paraya, 3 öğün soğuk yemek günde 10 saat televizyonla emeklilik keyfi mi olur? Aaah aaah! Bir ölsem önüm açık!"

"Dede yemeği soğuk yiyen sensin. Sıcak yemek esirgeyen mi var? Ağzından yel alsın, tamam kapatalım bu konuyu."

"Hayır efendim konuşalım bu konuyu. Namazlar tam, zamanında kılamadıklarımın kazasını da kıldım, oruçları hiç aksatmadım, 2 defa hacca gittim, param pulum varken zekâtları, sadakaları aksatmadım, üzerimde bildiğim kul hakkı da yok, harama hiç uçkur çözmedim. Lan resmen 80 yıldır devreden sayısalı tutturdum, kuponu bozdurmaya gidemiyorum. Bir ölsem yırttım ama nerde bende o şans."

Bastım kahkahayı. Dedem de gülmeye başladı. Torun sevgisinin tarif edilemeyecek kadar büyük olduğu söylenir. Genelde de yeni torunu olanlar söyler bunu. Bir de tersini

bilsedir. Hayatımdaki herkes bir yanaydı dedem bir yana... Bir dede düşünün torununu alıp atari salonuna götürsün, beklemekten sıkılınca kendine de jeton alıp torununun oynadığı oyunda yanına girip onunla birlikte oynasın. Oyunu çok sevince hafta sonu torununu uyandırıp, "Hadi açılmış atarici," deyip atari oyunlarının müptelası olsun. Atari salonunda zamanın nasıl geçtiğini fark edemediği için namazlardan birini kaçırınca, "Bu böyle olmaz bana İstanbul'un kadınları bile namaz kaçırtamadı, bu oyun denen şey fena şey," deyip atari salonlarına tövbe edip yatsıdan sonra oynarım diyerek eve atari alsın... Benim dedem evdeki tüplü siyah beyaz televizyonuna *Commodore 64* bağlamış insandı. Her an her şeyle dalgasını geçebilirdi ve tek derdi vardı: Mutlu olmak. Bize yerleşmesinin ana sebebi geçirdiği kanserdi. Geçirdiği diyorum çünkü dedeme 9 yıl önce kanser teşhisi konmuştu ve 1 seneden az bir ömür biçilmişti. Dedemden gizledi herkes o üzülmesin diye, üzülmek mi? Dedem hep mutluydu, resmen formülünü bulmuştu. Dedem kanser oldu, çocukları her sene galiba bu yıl gidecek derken dedem kanseri yendi ve olan biten hiçbir şeyden haberi bile olmadı. *"İnsan bu dünyaya mutlu olmak için geldi, mutluluk dediğin şey ekmeğini sirkeyi banıp yediğinde, bu sirke ne büyük nimet diyebilmektir, gerisi hikâye,"* diyen bir dedeniz olduysa ne demek istediğimi anlamışsınızdır.

"Torun ne dicem? Ama peşin söylüyorum kızacak bir şey yok!"

"Kim bilir ne dicen? Lütfen kapat artık şu konuyu dede."

"Onu demiyorum torun, dün Güneş'i istemeye gelmişler."

"Hangi Güneş'i?"

"Serkan'ın ablasını işte."

"Benim Güneşimi mi? Dede kız daha kaç yaşında? Yangından mal mı kaçırıyor namussuzlar, mezun olayım, askerliğimi yapayım ben alacaktım kızı! Nasıl verirler?"

Ben de okuldaki herkes gibi Elif'e aşık olsaydım ya! En azından günün birinde Elif biriyle çıkmaya başlaymca teselli edecek bir tabur arkadaşım olurdu.

"Torun kızacak bir şey yok dedim sana!"

"Nasıl kızmayayım dede ya!"

"Oğlum vermemişler ki kızı. Koskoca elektronik mühendisiyim, makine teknisyenine kız vermem ben demiş babası. Çıkarken omuz atmış çocuğa! Önüne bak lan deve, demiş dövmeye kalkmış çocuğu, damat adayı alttan almış da büyümemiş olay."

"Makine teknisyeni he mi? Ah be baba az daha yuvamı kurulmadan yıkacaktın. Ben gidiyorum dede."

"Nereye torun?"

"Gideyim Güneş ile konuşayım. Kimmiş bu herifçioğlu bir öğreneyim. Sevdiğiyse gider çocuğa kaçar falan."

"Yok yok çocuğu tanımıyormuş bile, annen önermiş bizim uzaktan akrabamızmış çocuk."

"Annem mi önermiş? Bunlar karı-koca ocağıma incir ağacı dikecekler! Anneme ne elin kızından! Ben gideyim hemen, Güneş'i görmem lazım dede. Bu arada aramızda ha, kimseye Güneş'ten bahsetmek yok. Senden başka bilen yok bak, sırdaşımsın sen benim."

"O iş bende rahat ol sen."

Annem niye komşu kızına talip buluyordu ki? Anladı mı acaba Güneş'e tutuk olduğumu? Uykumda sayıklamış olabilirdim. Dedem söylemiş olabilirdi, gerçi yok ya dedem yalan söylemezdi. Hıçkırık başlamak üzereydi, yok yok olmaz şimdi. Kızla konuşmaya gidiyorsun Selçuk ne ağlaması dur! Apartmandan çıktım, kaybedecek vaktim yoktu, bahçeden bile çıkmayıp bahçeleri birbirinden ayıran duvarın üzerinden yan binanın bahçesine atladım. Kızı vermişler dese betonun içinden geçerdim. Bok var niye duvar örüyorsunuz lan 2 bina arasına? Neyi engellemenin peşindesiniz? Bütün apartmanın mı haberi vardı acaba? Duvar örmek nedir? Koşa koşa çıktım merdivenleri. Serkanların kapısını çalmaya başladım, baktım açan yok tekmelemeye başladım. Kapıyı açtı Serkan'ın annesi.

"Hayırdır Selçuk. Ne oldu?"

"Değil mi?" diyebildim sadece.

Değil mi? Hayırdır? Ne oldu ki akşam akşam kapıyı tekmeliyorum? Kesin bir şey olması lazım. Yoksa kapı tekmelenmez. Aslında hayırlı bir iş teyzecim ama henüz zamanı değil. Benimki geleceğe yatırım, diyemem kadına. O kadar mesafeyi koşarken, niye duvar ördüklerini düşüneceğime Serkanlara niye gittiğimi soran olursa ne diyeceğimi düşünseydim iyiydi. Kadın halime acıdı, bıyık altından gülerek:

"Geç hadi içeri, Güneş odasında, babası az daha dövüyordu çocuğu. Senin anan da az değil ha resmen ültimatom verdi."

Hepiniz yaban çakalısınız hepiniz! Mahalle mahalle değil *Biri Bizi Gözetliyor Evi*. Kaynanamın da mı haberi vardı? Ulan benim özelim olamayacak mı? Herkes her şeyimi biliyordu.

"Kıpkırmızı oldun bir şeyin yok değil mi? Oğlum iyi misin?"

"Efendim bana bu kadar içten *oğlum* demeniz... Yani kendimi nasıl ifade edeceğimi bilemiyorum."

"O mânâda demedim lan hadi geç içeri, benden başka bilen yok, bu ikimizin sırrı."

Öyle diye diye yediniz bitirdiniz beni, içimi oydunuz içimi! Söylene söylene geçtim içeri. Evin salonunda annem, babam, Serkan'ın babası, Mete'nin anne-babası, Şengül Teyze ve kocası oturmuş çay içip eğleniyorlardı. Herkes tam tekmil sevdiğim kızın evine doluşmuştu. Bu nasıl sevda, ben konuşurken nasıl konsantre olacağım, babam içeride ya! O da yetmiyormuş gibi kızın annesi ateşim var mı diye bakıp elimden tutup sevdiğim kızın odasına götürüyordu. Özel hayat falan hikâye! Güneş'in odasına giderken Serkan'm odasının önünden geçtim, yarım açık kapıdan Mete ve Serkan'ın odada bir şeyler konuştuklarını gördüm. Serkan'ın annesinden müsaade isteyip, kadını salona yolladıktan sonra daldım odaya.

"Mete! Ne yapıyorsun lan burada sen?"

"Şey... Ben kapıda kaldım da hemen yan komşumuz zaten Serkanlar. Başka kime gideyim? Başkasına gitmek saçma bir davranış olur diye düşündüm, burası en yakın yer."

"Sus! Yalan konuşma! Terbiyesiz! Annen baban içerde lan!"

"Yapma ya! Gelmişler demek düğünden."

"Sus! Yalan konuşma! Terbiyesiz! Ne düğünü!"

"Zaten eğer annem babam buradaysa, ben de anahtarı evde unutmuşsam teknik olarak kapıda kalmış oluyorum. Haaaa evet evet aynen öyle oluyorum. Annemle babamın içerde olduğunu biliyorum ki ben. O yüzden geldim zaten buraya. Evet evet öyle."

"Bak yine bir önceki soruya döndü. Oğlum senin sistem 3-5 saniye rötarlı çalışıyor baktır şuna bi. Benden yüz bulamayınca Serkan'a sardın değil mi? Serkan uyma şuna, yok çete mete işleri bitti onlar, değiştik biz," dedim. Mete'nin yüzü güldü.

"Çete mete işleri mi? Ulan çetecilikle ilgili ikileme yaparken bile adım geçiyor. Çete-Mete. Kaderim bu benim, nasıl bırakayım?" dedi Mete.

"Selçuk ben tuvalete gidiyorum, sen gel içeri bir güzel döv şu Mete'yi. Tutturdu ya İsmet'i ikna edelim tekrar çetecilik işlerine dönsün ya da Kasım Çoban'ın çetesine girelim diye," deyip tuvalete gitti Serkan.

"Ya ben artık seninle uğraşamam Mete! Ne halin varsa gör."

"Sen niye geldin Serkanlara?"

"Serkan'ı özledim, arkadaşım o benim!"

"1 saat önce beraberdiniz. Yeme beni, Güneş meselesi değil mi? Kızı istediklerini mi duydun?"

"Güneş kimdi ya? Bu üst sınıflarda bir kız vardı o mu? Gerçi Serkan'ın bir akrabasının da ismi Güneş'ti ama hangisiydi?"

"Bu ikimizin sırrı Selçuk rahat ol."

"Sen de mi biliyorsun lan? Daha kaç kişi biliyor oğlum? Çok mu belli ediyorum? Serkan da biliyor mu?"

"Yok yok aman ha o bilmiyor. Serkan bilmesin zaten kötü olursunuz. Serkan hariç herkes biliyor, tüm mahalle birlik olduk Serkan'dan gizliyoruz."

"Tüm mahalle mi? Güneş biliyor mu?"

"Bazıları biliyor diyor, bazıları bilse döverdi Selçuk'u diyor. Mahalleli ihtilafta."

"Ulan işi gücü bıraktınız beni mi konuşuyorsunuz? Benim ne işim var bu durumun içinde? Ulan ben niye Elif'e aşık olmadım ki?"

"Hangi Elif'e? Benim Elifime mi?"

"Oha Mete oha! Ulan senin nasıl umudun olabilir o kızdan? Senin durumun benden de betermiş. Beterin beteri niye hep sen çıkıyorsun Mete? İbret vesikası mısın oğlum sen? Halime şükredeyim diye mi gönderildin sen bu dünyaya? Kız matematik olimpiyatlarına hazırlanıyor, senin matematik hocan sana attığı tokatları sayabilecek kadar iyi matematik bilmediğini söylüyor. Davul bile dengi dengine derler, sen onun dengi misin? Oğlum sen davul bile değilsin, tüftüf attığımız plastik borusun lan sen! Bu nasıl bir cahil cesareti? Okuldakilerin hepsini aşıp, yarışı kazanıp bu kıza nasıl ulaşabilirsin sen? Babanın spermleriyle girdiğin yarışı kazanmış olmak bile senin için büyük başarı, onunla yetin işte! Lan senin doğmuş olman Allah'ın varlığına birliğine delil zibidi! O kızı Çekmece'ye gelin getirmeyi nasıl düşünürsün?"

"Sen de amma abarttın ha, gelin falan ne iş? Gençken takılırız eğleniriz diyordum ben. El ele tutuşur 1-2 öpüşürüz o kadar. Çocuklarımın anası olarak düşlediğim kadın Elif değil."

"Mete benim bilmediğim bir mirası mı kovalıyorsun oğlum sen? Dedenden sana kıta falan mı kalacak? Elmas mı çıkartıyor akrabaların? Hayattan niye bu kadar büyük beklentilerin var? Bu kafayla gidersen ömür boyu mutsuz olacaksın! Elif'ten bahsediyoruz lan!"

"Hangi Elif'ten benim Elif'ten mi?" dedi Serkan. Konuşmanın hararetinden Serkan'ın çektiği sifonu bile duymamışım.

"Vay Serkan naber kanka! Nerelerdesin sen ya görüşemiyoruz," deyip tokalaşıp, yanaklarından öptüm Serkan'ı. Öyle böyle paniklememiştim. Az sonra adamın ablasına ilan-ı aşk edecektim, hem de onların evinde hem de tüm mahalleli yan odadayken ve bir tek Serkan'ın haberi yokken.

"Panikleme lan haberim var."

"Var mı? Yapma! Dur bak, sakin ol bak, bir salaklık yapma! Ben de sana söyleyecektim de işte hep bir şey oldu..."

"Sırf bu salak değil ki tüm okul peşinde Elifimin. Gizleme hiç boşuna, Mete'ye ne zaman sorsam inkâr ediyor, savunma bunu bana! Her şeyden haberim var Mete!"

"Hee değil mi? Elif meselesindeydik evet. Aslında Mete kardeşimin bir suçu yok be Serkan. Gönül bu, seçme ve seçilme hakkı kısıtlı, sadece seçilme hakkı verilmiş seçme hakkı yok. Kafasına göre takılıyor garip bir şey."

"Yine de biliyordu benim Elif'i sevdiğimi, daha önce söylemiştim. Kalk git lan buradan Mete. Sevdiğim kadına gönül koyan adam yarın gider anama-bacıma, babama ters gözle bakar!"

"Babana mı? Oğlum siz ne okuyor ne izliyorsunuz? Manyak manyak konuşma. Anayı babayı karıştırma." Bacıyı diyemedim dilim varmadı.

"Savunma bana şunu! Mete arkadaş bildim ben seni! Kalk git lan buradan! Haram zıkkım olsun burada yediklerin içtiklerin, defol!" Serkan kapıya kadar gitti, açtı kapıyı.

"İyi akşamlar Mete," dedi.

"Gideyim mi Selçuk?"

"Bana niye soruyorsun Mete? Adamın evi, benim konuyla bir alakam yok gözünü seveyim ne olur git lan! Sonra ben sizi barıştırırım sakinleşsin bir Serkan, yoksa duymak istemeyeceğimiz şeyler söylenir, daha da sinirlenir falan ikimize de küser, nasıl tekrar arkadaş oluruz. Bir de böyle düşün arkadaş!"

Mete kalktı yerinden dibime kadar geldi.

"Bu iki etti Selçuk, benim işi çöz ya da hem Kasım hem Serkan senle alakalı birçok şey öğrenecek! Kasım'ı bilmem ama Serkan duyduklarını pek hoş karşılamayacak, gözünle gördün!"

Mete aynı gün beni ikinci kez tehdit etmişti ve yalan yok ikincisi bayağı etkileyiciydi. Mete'den tırsmak da varmış günün birinde. Serkan, Mete daha kapı eşiğinden geçmeden hızlıca itti kapıyı. Dönen kapıların hızına yetişemeyen çocuklar gibi harici bir kuvvetle dışarıda buldu kendini Mete. Serkan koştu odasına bu sefer de odasının kapısını kapı eşiğinde duran benim suratıma sertçe kapattı. Bu çocuk biraz fevriydi, şimdi ben gidip ablasının odasına girsem yakışık almazdı. Serkan'ın annesi ile göz göze geldik. Ben seçimimi Serkan'ın odasından yana kullandığımı belirten bir kaş-göz işaretinden sonra kapı kolunu tutup Serkan'ın odasının kapısını açtım. Serkan'ı teselli etmem gerekliydi, ablasına yanıkken yalan söyleyecektim başka çarem yoktu. Kapıyı açıp içeri girdiğim sırada yan kapı açıldı. Güneş çıktı odasından, hızlıca koridorda yürümeye başladı.

"Anne ben hava almaya çıkıyorum gelirim yarım saate," dedi. Elimdeki kapıyı var gücümle çektim kapattım, tüm ev yerinde zıpladı. "*Kapı öyle kapatılmaz böyle kapatılır*" dercesine sertçe kapattım, hani bak Güneş ne kadar güçlü kuvvetliyim tam bir aile babasıyım, demeye çalışıyordum herhalde. Takıldım Güneş'in peşine.

"Dur bir ya nereye gidiyorsun bu saatte iti var kopuğu var, Çekmece bura ben de seninle geliyorum," dedim. Kızı görünce içimden başka biri çıkıyordu resmen, sattım orada arkadaşımı. Serkan da gereksiz duygusala bağlamıştı zaten, arkadaşın lan Mete senin! Bir kız için arkadaşının kalbini kırmaya, onun duygularıyla oynamaya değer miydi Serkan? Bu Serkan adam olmayacaktı!

Güneş çıktı evden, peşinden koşmaya başladım. Şaka maka kızın bacak boyu benim boyum kadardı, onun 1 adı-

mı için ben 5 adım anca atabiliyordum. Neyle beslemişlerdi bu kızı? Merdivenleri ikişerli üçerli inmeye başladı. Benim anatomim ona pek müsait değil tek tek iniyordum, bana hep tehlikeli gelmiştir merdiveni ikişer üçer inmek.

"Güneş bekle düşücem akşam akşam iş çıkartıcam başına, benimle uğraşmak zorunda kalacaksın sonra."

"Evine git sen, uyku saatin gelmedi mi? Yarın okul var."

İnsanlar tanıdıkları insanları ister istemez yeni tanıştıkları zamanki gibi bilirler hep. Bu yüzden kaç yaşına gelirseniz gelin, anne babanızın gözünde altını değiştirdiği çocuksunuzdur. Sen senelerce altına sıç, onlar temizlesin. Sağım solum ağrıyor bile demekten aciz ol, ağzına lokma koymasalar aç gez, sonra vay efendim ben kaç yaşına geldim büyüdüm artık... Ceo olsan fark etmez. O seni badi badi yürüyüşünle hatırlayacak hep. Güneş ile ilgili ilk önce bu sorunları aşmak zorundaydım. Bu kız benim sünnetimi görmüştü. Halbuki o derenin altından ne sular aktı, değişmeyen tek şey değişimin kendisidir ama gel de bunu ona edebinle anlat. İlkokulda okul tuvaletine gitmemek için nasılsa eve yetişirim diye düşünüp eve doğru koşarken tutamayıp sokak ortasında altıma işemiştim, işeyince de koşmayı bırakıp ılık ılık yürümüştüm eve kadar. Tüm mahalle gibi tabii o da bununla hatırlıyordu beni. Ben arkasından adım adım inerken o apartman merdivenlerinin demirlerine oturup 25 basamağı tek seferde kıç üstü kayarak inivermişti.

"Yapma kız çok tehlikeli düşersen beyninin pekmezi akar!" diyebildim sadece. Baktım merdiven inerken tur bindiriyor, aramızda 2 kat fark oldu dellendim.

"Vallahi atarım kendimi merdivenlerden, yuvarlana yuvarlana inerim yanına! Delirtme kızım adamı!"

"Tamam be hadi in bekliyorum." Kıyamadı bana tabii. Sakin sakin iniyordum merdivenleri, bir anda apartman karardı.

"Güneş otomatiğe basar mısın önümü göremiyorum, düşerim Allah korusun." Bir de kıza açtırdım otomatiği. Ben de herkes gibi Elif'e aşık olacaktım bitecekti bu işkence. Mete,

Serkan ve ben oturur geceler boyu Elif'in ne kadar güzel olduğunu konuşurduk. Macera çıkartmıştım başıma. Daha aşık olacağımız kişiyi seçemiyoruz, neyin havasındayız biz?

Merdiven parkurunu tamamladığımda apartman kapısında bekliyordu Güneş. Böyle usul usul bekleseydi ya birkaç sene daha... En azından liseyi bitirsem gerisi çorap söküğüydü. Güneş'in yanına yaklaştım, ellerimi cebime soktum, göbeği içeri çektim, yarım ağız gülümsemeye gayret ederek eldeki imkânlar el verdiği kadar karizmatik olmaya çalıştım. Daha çok çiftleşmek için dişisine kur yapan yabani kuşlar gibi görünüyordum muhtemelen dışarıdan ama bendeki imkânlar o zamanlar o kadardı. Şimdi o kadarı bile yok, hep halime şükretmememden oldu bunlar. Güneş'in yanına geldiğimde Güneş koluma girdi. Güneş koluma girdi. Güneş koluma girdi...

"Aman beni koru ha Selçuk, akşam sokağa çıkmaktan çok korkuyorum," deyip dalgasını geçti ama ben orada değildim. Güneş koluma girdi. Güneş koluma girdi. Güneş koluma girdi.

Beyin kendisine gönderilen komutu başta anlayamadı, anladığında ise ne yapacağını kestiremedi. Beynim bütün tuşlara basıp bölüm geçmeye çalıştı resmen. Kaşım atmaya başladı, dizim seyirdi, gaz sancısı başladı, ter bastı, ateşim çıktı, gözüm kaydı, ölüyordum lan! Bana ne oluyor, bir kontrolü ele al beyin. Sokaktakiler bizi böyle görseler, ulan ömrümün geri kalanını bu şekilde geçirmek istiyordum zaten. Sadece beklediğimden çok daha erken olmuştu. Beni kendinden küçük bir çocuk gibi gördüğünden onun için sevecen bir hareketti belki ama benim içimde savaş ilan edilmişti. Hayır kim kimle savaşıyordu, aynı cephedeydik zaten! Nifak tohumları onlar, aldırmayın organlar! Kalp atışım öyle anormal bir boyuta geçmişti ki Güneş duyacak diye korktuğum için gırtlağımı temizleyip ses yapmaya çalıştım. Kalbim İbrahim Tatlıses'in *Haydi Söyle* şarkısıyla tempo tutup enstrüman görevi görüyordu, Kalp lan o! Onun işlevi başka bir şey de-

şil mi, beyin ne yapıyorsun kendine gel. Hoyrat kullanma imkânlarını. Adam bildik her şeyimizi emanet ettik sana!

Haydi söyle onu nasıl sevdiğimi

Haydi söyle rüyalarda gördüğümü

Haydi söyle uykusuz gecelerimi haydi söyle...

"Söylüyorum ulan o zaman!" diye bağırdım. Kendi kendini gaza getirmek böyle bir şeydi işte. Artık o an ne yaşıyorduysam?

"Bir şey sormadım ki," dedi Güneş normal olarak.

"Emir içerden geldi bana bak tatlış," deyip sokak başlangıcında sürekli çekirdek yediğimiz beyaz telefon kutusunun önünde durdurdum Güneş'i.

"Dünyadaki hiçbir insanın görmediği şekilde görüyorum seni."

"Üşüdün mü sen titriyorsun?"

Çenemi zapt edemiyordum ki, titremiyor resmen *"Konuşma bitireceksin bizi"* dercesine ben ağzımı her açtığımda, o süratle geri kapatıyordu kendini. Konuşmayayım diye bedenim engellemeye çalışıyordu beni. Manyak bunlar, benimle niye savaşıyorsunuz hepimizin iyiliği için yaptığım! Yoksa dert sarardı beni! Dişlerimin birbirine çarptığı zaman çıkardığı ses benim sesimden yüksekti. Dizimin bağları çözüldü derler ya o deyim değilmiş, ilk cümlenin sonunda yere düşmemek için kızın omzuna attım elimi. Romantiklik falan değil bayağı bayağı asker arkadaşıma sarılır gibi sarıldım kıza, verdim bütün ağırlığımı. Güneş an itibariyle kaybedecek hiçbir şeyim kalmadı, kendimi de kaybettim çok şükür.

"Bazen başka kızlara bakınca çok güzel lan diyorum, yalan yok. Bir de ergen olduğum için çok acayip duygular içindeyim. Bizim bakkalın kızı Filiz'le karşılaştık geçen bakkalda, kız bizim Elif'i döver o kadar güzel, dalıp gitmiştim kızı izlerken sonra bir anda sen girdin içeri. Bakkal bakkallıktan çıktı, üç M'li süpermarket oldu. O az önce ışıl ışıl parlayan kızın ışığı söndü. Sonra fark ettim ki evet kız yıldız gibi parlıyor parlamasına ama güneş doğunca hâlâ orda

durduğunu bilsem de o yıldızın görüntüsü kayboluyor be Güneş, parlaklığını yitiriyor görünmez oluyor. Öyle parlak bir şey yüzünü göstermiş oluyor ki, geçtim diğer yıldızları önümdeki, ardımdaki, sağımdaki, solumdaki karanlıklar aydınlığa çıkıyor. Seni önümde gördüğümde ardımda kalıyor tüm dertlerim, sabah güneşinde gölgesi arkasına düşen adam gibi oluyorum. Sen yokken de sana en çok benzeyenlerle teselli ediyorum kendimi demek. Sana annen baban benim kulağıma küpe olsun diye Güneş ismini takmış. Madem gözün yükseklerde aval aval gökyüzünü izleyeceksin orada gördüğün en ihtişamlı kaynak bu kız, demişler de senin bundan haberin yokmuş. Haberin olsun istedim," dedim ve derin bir nefes aldım. Gözümün feri sönüyordu, midem bulanmaya başladı, dur Selçuk şimdi kusma. Evde ne yapıyorsan yap az tut kendini.

"Nereden bu sözler? Bir yerde mi okudun?"

6 yılımı verdim sana bunları söyleyeceğim diye Güneş! Ben bu anın provasını yapıyordum yıllardır ama şimdi midem bulanıyor anlayamadım. Karnımda da bir sancı vardı. Dokuz doğuruyordum, ben bu anı hiç böyle hayal etmemiştim, kızın üstüne kusmadan altıma kaçırmadan şuradan bir kurtulsaydım. Neyse havalı gözükmeliydim.

"Az önce aklıma geldi, şimdi uydurdum."

"Sen iyi misin Selçuk? İki büklüm oldun, yüzünün rengi değişti."

"Güneş her gün bir kıza açılmıyorum sen de azcık halden anla. Ölecekmiş gibi oluyorum ölmüyorum, dedemi anladım dedemi! Bu yaşta seksen küsurluk adamla empati kurar oldum."

"Tamam sakin ol. Kızmıcam, ben de ne zaman söyleyecek diyordum. Normaldir sizin yaşlarda kendinden büyüklere aşık olmak. Ağzın da laf yapıyormuş."

"Sen de mi biliyordun? Kim bilmiyor ben gidip onunla konuşayım hem biri yeni bir bilgi öğrenmiş olur. Hiç mi özelim olmayacak benim?"

Gülmeye başladı Güneş ama bu sefer sahiden gülüyordu. Yüzündeki keder dağılıyordu. Güneşin önünden çekilmişti kara bulutlar, her zamankinden daha da güzel görünüyordu.

"Selçuk benim zaten çıktığım biri var."

"He mi? Öyle mi diyon? Yapma! Neyse... Bu engele karşı da hazırlıklıyım endişelenme, elinden kaçırmıyorsun beni. Tamam flörtlerin olacak, çağımızın virüsü bu kabul. Ama insan gibi flört edeceksin, tanımak amaçlı edepli olmak şartıyla. Ben ise kimseyle flörtleşmeyeceğim seni beklicem, ben senin şu an bende göremediğini sende görüyorum. Yıldızlar başkalarının olsun ben Güneşimi beklerim. O gün geldiğinde takacam yüzüğü parmağına."

Bastı kahkahayı Güneş. Hem de ne kahkaha, dizlerini birleştirdi ayak parmaklarının üstüne bastı. Altına kaçırmamak için kastı kendini.

"Selçuk yüzük parmak falan ne be! Az önce romantik romantik takılıyordun bir anda bağladın klasiklere."

"Aslında yüzük sendeki bir şeyi, parmak bendeki başka bir şeyi temsil ediyor. Akıl almayacak bir küfür ettim sana da anlamadın. Mecaz var orda, sözelim de fena değildir. İyi iyi, soktuğum lafları anlamayacaksan ömür boyu mutlu mesut yaşar gideriz."

"Selçuk senin yaşlarında olur böyle şeyler dedim de kaptırmışsın sen biraz kendini. Hatırlatayım istersen? Kaç yaşındasın sen kendin söyle?"

"Fatih'in İstanbul'u fethettiği yaştayım kızım! Bir devri kapatıp başka bir devri başlatan insanla yaşıtım. Hatırlatayım istersen, kaptırma kendini," dedim ve kendimce çok artistik göründüğümü düşündüğüm bıyık altından yarım dudak gülücüğümü attıktan sonra döndüm arkamı yürümeye başladım, Güneş seslendi ardımdan:

"Dur ya nereye gidiyorsun? Konuşuyorduk. İnsan bir iyi geceler der."

Güneş'ten 10-15 beş adım uzaklaştıktan sonra döndüm arkama.

"Az önce o kadar güzel laf söyledim ki sabaha kadar konuşsak o lafın üstüne çıkamam, kendimi biliyorum. Aklında son söylediğim laf kalsın istedim, o yüzden gidiyorum. Şu an söylediklerim sayılmaz seni kırmamak için açıklama yaptım, etkiyi azalttığının da farkındayım. Senden kıymetli mi be Güneş? Senin içinse giden benden olsun."

"Vaaaay."

Oha bu lafı da çok sevdi koş lan Selçuk, koş. Bir tane daha çıkmaz bas gaza. Topuklarımı kıçıma vurarak koştum eve doğru. Tamam belki repliklerde afili bitiş oldu ama görüntü kim bilir nasıl görünüyordu? Neyse canım bence yine de fena değildim. Apartmana zor attım kendimi. Ne yani ben şimdi Güneş'e açıldım mı? Hedeflerimden aşk hayatımla ilgili büyük bir maddeyi elemiştim en sonunda. Ha 6 sene sürmüştü ama olsun, dünya gözüyle bu anı yaşamıştım. Bundan sonraki en kolayıydı; Güneş ile evlenmek. Ne kaldı ki zaten, yolun zor kısmı bitmişti. "*Sevdiğinizi belli edin, eğer etmezseniz başkalarına fırsat verirsiniz,*" demişti Necip Fazıl. Daha neler neler demişti rahmetli ama benim işime şimdilik bu geliyordu, anlamıyordum ki henüz diğerlerini.

BAZILARI GERÇEKTEN DEĞİŞİR, BAZILARI İSE SADECE DEĞİŞTİĞİNİ ZANNEDER

İnsanlar korktukları kimseleri incitmektense,
sevdikleri kimseleri incitmeyi yeğ tutarlar.

Niccolò Machiavelli

Yeğ tutmak ne ki? Bildiğiniz Y mi hocam?

Mete

Şunu alın buradan! Arka sıralara oturtun,
emekliliğimi yaktıracak bana!

Azim Hoca

Bütün otobüs yolculuğu boyunca kafamın etini yedi Mete. Oturmuş çalışmış notlar hazırlamış, bir çeteye girersek önümüzün ne kadar açık olacağını maddeler halinde yazmış onları okuyordu, ezberlememiş bile notlarından bakıp okudu hepsini. Serkan zaten Mete ile küs olduğu için otobüsün en önünde Münir Abi ile muhabbet ediyordu. Arka dörtlüde Güneş'i düşleyerek 2 durak gitme hayallerim, Mete'nin çete çetelesi yüzünden suya düşmüştü.

"Mete biz değiştik, lütfen bak! Tamam senin için Kasım ile konuşucam. Çetesine alır mı bilmem, söz veremem ama yapabileceğim sadece bu."

"Siz beni sokun, ben sizi aldırırım."

"Anlamamaya yeminli misin oğlum sen? Biz kimsenin çetesine girmek istemiyoruz. Ben kendi çetesini kurmuş adamım, emir alamam bundan sonra."

"Kasım öyle biri değilmiş, rica ediyormuş."

"Mete rica ediyorum sus!"

Otobüsten indikten sonra Serkan önden yürümeye başladı. Mete ile ben geriden takip ediyorduk onu. Özkan döndü köşeden, yanımıza doğru koştu:

"Selçuk, İbrahim dergi getirmiş lan okula. Koş, ders başlamadan bakalım."

Ne dergisi? Kaç sayfa? Kuşe kâğıt mı? Bu ayın dergisi mi yoksa eski mi? Hiç sormadım, bir baktım Serkan'ı sollamışım koşuyorum. Şu an beynim en gereksiz organdı, lüzumsuzdu söndürdüm, düşünemiyordum. Hedefe kilitlenmiş koşuyordum, sanırsın memlekete madalya getiricem, bayrağımızı göndere çekip marşımızı okutucam, ölümüne koştum. Herkesten önce girdim sınıfa, İbrahim bile yetişememiş. Beni harekete geçiren "İbrahim okula dergi getirmiş" cümlesi -miş'li geçmiş zaman kipindeydi, nasıl depara kalktıysam zamanda geriye gittim sanırım. Evet evet mantıklı. Şimdi gelse Özkan, "İbrahim sınıfa dergi getirecek," der. Gelecek zaman kipinde çekimler. Bu ergenlik nasıl bir şey? Aç aç beyni aç, onsuz çekilir gibi değil hayat. Nasıl koştum ben öyle ya? Sırama oturup milletin sınıfa gelmesini bekledim. Teker teker doluşmaya başladılar. Sınıfın erkekleri, en arka sıraya yani *Kamil Çoban Dinlenme Tesisleri*'ne konuşlandılar. Benim sıram Çoban'ın sırasının bir önü olduğu için kapanmaz deniz manzaram vardı. İbrahim dergiyi açtı.

"Pis ellerinizle dergiye dokunmak yok, mikrop kapabilir, elimle çevirmiyorum normalde sayfaları," deyip ergenlik sicilimizi kirletmeye başladı. Sınıfa yavaş yavaş kız öğrenciler de geldiği için çok abartmadan, aptalca nidalarla maç izler gibi tezahüratlarla bakıyorduk dergiye.

"Oradan nasıl kaleyi gördün be oğlum! Ceza sahasına bile girmemiş adam orta sahadan uzatmış gelişine vurmuş."

"Yalnız ağlar yırtılmıştır beyler! O nasıl teknik be birader!"

"Kaleciye bak kaleciye, anladı gol olacağını gözlerini yummuş bak! Rastgele yatmış."

"Kaleci kova be oğlum! Biliyorum bu kaleciyi ben, çok acayip goller yedi gözümün önünde."

Özkan patlattı bombayı: "Oğlum herifteki göte bak!"

Bir anda bir sessizlik oldu. Kimse bir şey demeden doğruldu.

"Hayır yani ne kadar pürüzsüz, gerçekçi değil fotoşop bence," deyip çevirmeye çalıştı Özkan.

Özkan'ın önündeki herkes yerine geçip oturdu. İbrahim dergiyi kapattı, Özkan'a döndü:

"Özkan sen ne yaptın be oğlum! Keyfimiz kaçtı bak!"

"Lan biz uzun eşşek oynarken sen ne görüyorsun kim bilir! Hayvan herif! Bu lise bitmez!" dedi Serkan. Sinirini alamamış devam etti:

"Ben beden derslerinde üniformanın altına eşofman giyip gelenleri anladım arkadaşlar, bu herifin yanında soyunmam ben."

"Lan sende öyle göt olsa soyunma zaten."

İbrahim başını öne eğdi, 1-2 kere cıkladı: "Tıh tıh tıh! Özkan hiç yardımcı olmuyorsun, bir daha da sınıfa dergi falan getirmek yok. Az önce ne duygulardaydım, Özkan ağzını bir açtı annemle babamla pazar kahvaltısı yapıyor gibi oldum. Gitti bütün libido gitti."

Mete tip tip bakıyordu suratıma.

"Ne bakıyorsun lan? Kıllandırma oğlum beni, ortalık karıştı zaten."

"Kasım Çoban?"

"Lan sen hâlâ orda mısın? Tamam ulan konuşucam adamla, herif daha gelmemiş bile sen git sınıfına. Kasım nerde lan?" Erkeklerden ses yoktu. En başından beri bizi dinlediklerine emin olduğum kızlardan geldi ses. Bir yerde bir dedikodu vardı ve bizim sınıftakiler onu bilmeyecekti, mümkün mü? Tüm okulun platonik aşkı Elif atladı:

"Müdür'ün odasında, disipline vermişler Kasım'ı."

"Yine mi? Bu sefer ne olmuş?" dedim.

"İNSA'ya kavgaya gitmişler cuma akşamı, geç kalmışlar yetişememişler çıkışa. Okul servislerinden birini takip etmişler, durduğu an girip dalmışlar içindekileri dövmüşler."

"Elif ne diyon sen? İNSA'nın müdürü mü şikâyet etmiş? Kime ne ki? Adam başka okulun öğrencilerini dövmüş."

"Yok okul servisi değilmiş takip ettikleri, bir işyerinin servisi o an okulun önünden geçiyormuş. Bunlar öğrenci servisi zannedip takılmışlar peşlerine, sivil halkı dövmüşler."

Mete eliyle sırama vurdu, korkudan yerimden sıçradım. "Kasım Çoban büyük insan demiştim sana Selçuk! Adam başka kulvarda resmen."

"Lan bir sus Mete! Ödüm patladı," deyip Elif'e döndüm: "Kızım bu adam manyak mı? Okul üniforması olmayan adamları niye dövüyor? Beden dersi mi sanmış son dersi?"

Özkan atladı lafa, "Herkes bizim gibi üniforma giymiyor kanka. Hele hele cuma günü serbest takılıyorlar İNSA'da."

"Dayak sırasında birisi Kasım'ın ceketindeki okul armasını sökmüş, plakadan araç bulur gibi gelip bulmuşlar. Kasım bu sefer okuldan atıldı kesin!" dedi Elif. Mete var gücüyle bağırmaya başladı!

"Hayıııır! Atılamaz!"

"Bu kim lan?" dedi İbrahim.

"Bizim bir arkadaş ya düz liselerden."

"Benim arkadaşım falan değil Selçuk'un arkadaşı," dedi Serkan.

"Oğlum bir bitmediniz, her biriniz ayrı bir tondan çalıyorsunuz. Mete hadi sen git sınıfına ben olayı öğrenip geliyorum."

"Bu işi çöz Selçuk, bu işi çöz!" deyip gitti Mete. Benim bu adamdan çekeceğim vardı. Üzerinde kot pantolon ve oduncu gömleğiyle Erdinç girdi sınıfa.

"Hayırdır Erdinç? Rapor mu aldın lan? Onu mu getirmeye geldin? Bu ne hâl, üniforman nerde?"

"Ha o mu? O şey ya... Babam aldı beni okuldan sanayiye verdi. Vedalaşmaya geldim sizinle."

"Ne diyorsun lan sen?"

"O bahsettiğim taktiği uyguladım. Baba beni dövme benim içimde yok okumak falan gel beni bir sanayiye ver içimdeki cevheri keşfetmeme yardımcı ol, dedim. Tamam, dedi babam. Düşünmedi bile. Onun da aklında varmış demek. İşe başlıyorum bugün."

İbrahim dergiyi çantaya tıkıştırıp koştu yanına Erdinç'in. "Lan git konuş babanla, baba dövme diye öyle dedim, taktik yaptım de. İbrahim de yapmış aynısını babası dövmemiş de."

"Erdinç sizde bu durum ırsi galiba. Bu nasıl aile lan?"

"Öyle deme Selçuk bana da mantıklı gelmeye başladı. Bir göreyim bakalım belki de benim içimde çok yetenekli bir usta var. Harcanıyorum belki buralarda."

"He mi?"

Hakket dağına göre yağdırıyordu karı. Sınıf başta güler gibi olmuştu sonra buz kesti. Erdinç okuldan ayrıldıktan sonra sınıfta notları kötü kaç kişi varsa hepsi derslerine daha bir asılır oldu. Bir ara Erdinç zaten öğrenci değilmiş, Müdür Doğan bizi hizaya getirmek için sanayiden bir çocuğu 1-2 ay okula getirtmiş bile diyen çıktı. Biz Erdinç ile vedalaşırken Kasım Çoban, Müdür Doğan Bey'in odasında ter döküyordu.

Müdür Doğan Bey, Türk kahvesini yudumlarken Kasım Çoban'a el etti, oturdu Çoban. Müdür Doğan gayet sakin, babacan bir ses tonuyla Çoban'ın derdini çözmeye çalışıyordu.

"Ben gerçek bir eğitimciyim, disipline gönderilen çocuğu okuldan atmak en kolayı ama bunun o öğrencide doğuracağı hasarı tahmin edebiliyorum. Misal baban okuldan atılmasaydı, üniversite mezunu olsaydı bambaşka bir insan olacaktı. Bir abin olarak gör beni. Oğlum senin bu dengesiz davranışlarının arkasında şiddet olabilir mi? Küçüklüğüne inelim biraz."

"O bendeki şiddete sebep olabilir mi hocam?"

"Tabii ki şiddetin normalleşmesi, en sevip saygı duyduklarının şiddeti su içer gibi kullanması şiddetin evcilleşmesine neden olabilir."

"Benim hatırladığım ilk anım babamdan yediğim dayaktı hocam. Annem hep anlatır babam konuşmaya başlayıp ilk olarak baba dememi çok istemiş. Benim ilk kelimem enişteymiş. Çok küçük olduğum için dövmemiş o zaman, ne zaman ki ele avuca gelir olmuşum, 'Hadi geçtim babayı, ana de mama de meme de enişte ne lan? Kolay bir kelime de değil, üşengeçlik ya da kolaycılıktan da değil baya baya itlik olsun diye ilk kelimende enişte dedin biliyorum,' deyip dövmüştü beni. Babam ile ilgili ilk anım yediğim dayaktı, son anım da o olacak muhtemelen. Ölmeden önce de yolluk niyetine bir temiz döver beni. Çok dövdü, hâlâ da dövüyor."

"Babanın ellerine sağlık az bile yapmış. Her dayağı hak etmişsindir, ne biçim insansın ulan sen! Servis kovalayıp banka memurlarını dövmek ne lan yavşak! Demek ki adam gibi dövememiş seni baban. Ben de babanın dayağını yemiştim zamanında, nasıl dövdüyse ondan kurtulmak için derece yaptım. O zamanlar Boğaziçi Üniversitesi'nin kantinini işletiyordu baban, orda karşılaşırız diye korkup o kadar puan almama rağmen gittim İstanbul Üniversitesi'ni yazdım. Haber oldum birkaç gazetede. Evladısın tabii sana kıyamamış, bize gelince gâvura vurur gibi vuruyordu baban. Gerçi baban dinsiz imansız herifin tekidir, gâvur kavramı yok onda demir döver gibi dövüyordu bizi."

"Hocam babama olan sinirinizi benden çıkartmayın lütfen."

"Lan senin baban seninle kıyasla pırlanta gibi adam! Seni tanıdıkça babanı sevmeye başladım. Ara sıra araşıyoruz arkadaşlığımız pekişti."

"Hocam hatalıyım evet. Takım elbise giymelerinden anlamalıydım onların öğrenci olmadığını, boşluğuma geldi demek ki."

"Ulan hayvan zaten söylemişler sana biz öğrenci değiliz diye."

"Dayak yememek için yalan söylüyorlar sandım hocam. Çok oluyor böyle olay. Taktik yapıyorlar sandım... Yine de çok emeğiniz var hocam üstümde, her şey için sağ olun. Babam beni dayaktan öldürecek ama canınız sağ olsun."

Kasım ayaklanıp çıkarken Müdür Doğan, Kasım'ı bile şaşırtmayı başardı.

"Seni okuldan atmayacağım Kasım."

"Atmayacak mısınız? Nasıl olur ya? Emin misiniz hocam?"

"Bunu ne senin için yapıyorum ne de baban için. Bunu tamamen gelecek nesli düşündüğüm için yapıyorum, belki okur adam olursun da senin çocukların günyüzü görür. Demek ki Çoban Ailesi her nesilde daha da pisleşiyor, bir sonraki senden de beter olabilir. Bu felaket zincirini kıran insan olma fırsatım var madem, kovmuyorum!"

"Hocam siz tam bir eğitim aşığısınız, gözüm doldu ağlayabilir miyim?"

"Hayır, çık git! Bir daha da kavga dövüş istemiyorum eğer olursa ananı ağlatırım!"

"Anlamadım hocam?"

"İstersen detaylı anlatayım ama dilimize çok hakimim, kafanda canlanır mutsuz olursun."

"Ben dilime o kadar hakim değilim hocam küfür edebilirim."

"Yürü git lan! Defol bir daha bu odada görürsem seni baba dayağını özlersin it! Siktir git!"

Kasım Çoban sınıfa geldiğinde yüzünden düşen bin parçaydı. Herkes okuldan atıldığını düşünüyordu ama bu surat okuldan atıldığına üzülme suratı değildi. Kimse cesaret edip soramıyordu tabii. Yanımda sigara da yoktu. Çoban'ın Terlikleri koşarak girdiler sınıfa. İkisinin de ağzı kulaklarındaydı ama üzülmüş ayağı yapıyorlardı. Gün doğmuştu ikisine de. Çoban'ın sırasına geçtiler.

"Abi geçmiş olsun. Var mı yapabileceğimiz bir şey?"

"Dışarı çıkalım biraz, bana bir sigara alın geliyorum."

"Bize vermiyor abi bakkallar."

"Selçuk sen şu işi hallet, sahildeyiz biz," dedi ve çıktı Çoban. Peşinden de Terlikleri. Selçuk devamsızlığın nasıl, müsait misin, yanında para var mı, hiçbirini sormadı. Hani rica ediyordu lan? Direkt emir kipini dayadı. Hayır şimdi artistlik yapıp git kendin al lan desem, muhtemelen ağzımı açacağım en yanlış zamanlardan biri olabilirdi. Zaten kaybedecek bir şeyi yoktu adamın, en azından biz öyle biliyorduk, namı yürüsün diye ibretlik döverdi. Kimseyle göz göze gelmeden başımı eğip çıktım sınıftan. Vay be Selçuk, bu hallere de mi düşecektin? O değil de iyi ki Elif'e aşık değildim, ezkaza Güneş'in yanında yapsaydı bana bunu her türlü saçmalığı yapabilirdim. Bakkala gidip sigarayı aldım, sahile indiğimde bir bankın üstüne çıkmıştı Çoban. Terlikleri aşağıda o yukarıda hararetli bir şeyler anlatıyordu. Seçim konuşması yapan bağımsız adaylar gibiydi uzaktan görüntüsü. Ama çok bağımsız, 2 tane seçmeni vardı.

Yaklaştıkça Çoban'ın sesi netleşmeye başladı. Müdür'ün odasında olanlar ağrına gitmişti.

"Ulan müdür siktir çeker mi öğrenciye! Bir de bu herif efendi ha! Demek arıza bir müdüre denk gelsek bittik! Anama küfretti lan anama! Babama da şikâyet edemem! Arkadaş olmuşlar. 1-2 gün duralım sonra bu adamın arabasını mı yakarız, evini mi taşlarız ne gerekiyorsa yapıcaz! Özür dileyecek o benden. Koşsana lan, ölüyorum sigarasızlıktan."

Yetiştirdim sigarayı. 3 dal alabilmiştim param o kadarına yetmişti, biraz cebelleşti sigarayı yakarken sinirden eli ayağı titriyordu. Bizim Müdür'ün de tersi pismiş. Sonunda yaktı sigarayı ve bir fırt aldı.

"Ulan *Samsun 216* mı aldın şerefsiz! Hayvan gibi de asılmış bulundum, bizim evin küllüğünü yaladım sanki bu ne biçim sigara lan!"

"Param yoktu Çoban Abi."

"Siktir git lan! Çık şuraya erketeye geç biri gelirse haber et bize."

Erkete mi? Kör Cemal miyim ulan ben? İbneye bak, bir de çetesindeki en leş işi kilitlemeye çalışıyordu bana. Her insanın bir istiap haddi vardı o kadar da değil.

"Anlamadım? Sigara dedin getirdik işte daha ne? Derse gidicem ben."

Erdem sarıldı boğazıma, muhtemelen tırnaklarını en son geçen sene kesmişti, direkt gömüldü tırnakları boğazıma. Sıkmaya başladı boğazımı. Gıkım bile çıkmadı. Bu Erdem kadar tekinsiz bir tip ömrü hayatımda görmemiştim. Korkarım diye Erdem'e bakmıyordum bile, öylece durmuş gözünün içine bakıyordum Çoban'ın.

"Erdem," deyip ufak bir es verdim. Sözüm ona Erdem'e söylüyorum Çoban alınganlık yapma, gözüm Çoban'ın gözünde: "Senin dününü bugününü üst üste koyar inletirim, takvim bilincini yitirirsin amın evladı, oğlum beni dövmeye kalktığında ya öldüreceksin ya da seni bulamayacağım kadar uzağa kaçacaksın, ben götü boklu lisenizdeki veletlere benzemem! Çek elini yoksa soyadını taşıyan herkesi karım yaparım, kadın-erkek ayırmam, hümanistim!"

Erdem elini yavaş yavaş çekti boğazımdan. Çoban gülmeye başladı. Neşesi hafif yerine geldi.

"Bak bak bak sen şuna. Bu hakket dedikleri gibi serseri miymiş lan yoksa?"

"Kim demiş?"

"Neydi o çocuğun adı abi, gelip gelip beni de alın çetenize Selçuk'un eski çetesinde sağ koluydum diyen?"

"Mahmut muydu? Mahir miydi?"

"Mete," dedim tüm şaşkınlığımla!

"Heh Mete. Senin çetende miydi lan o salak? Kısıtlı imkânlarla büyük iş başarmışsın helal!"

"Ben gülmüyorum Çoban Abi. Dikkat et hâlâ Abi diyorum, ağzımızın tadı bozulmasın."

Çoban bankın üzerinden önüme atladı. Kafa atacakmış gibi hızla yaklaştırdı kafasını. Kılımı bile kıpırdatmadım. O kadar hızlıydı ki kafa atmaya çalıştığını anlayamamıştım. Tam burnumun dibinde durdu.

"Vay vay vay! Hareketlere bak. Haplandın mı lan sen?"

"Çoban ben senin aldığın derslerden çocuk yaşta mezun oldum. Abi gitti dikkat edersen."

"Neyine güveniyorsun lan yavşak!" deyip bir tane yapıştırdı Erdem kafama. Dönüp bakmadım bile. Zaten burada üçü ile kavga edeceksem kazanma olasılığım yoktu. Madem öyle, Çoban'ı gözümün önünden ayırmayıp direkt ona dalmalıydım. Yoksa içim soğumazdı.

"Çoban beni oraya getirme! İçimde güneş görmeyen bir odaya kitlediğim pis bir hayvan var. Onun oradan çıkmasını inan hiçbirimiz istemeyiz. Nasıl bir şeyle karşılaşacağımız meçhul. Senin bile anlayacağın kadar basit bir dille son kez söylüyorum: Beni oraya getirme!"

"O ne biçim laf lan? Annem gibi konuştun?"

"Annen gibi konuşur baban gibi sıçarım ağzına, adam ol lan it! Pardon lan dur bana bir şey oluyor. Neyse kısa keselim tutamıyorum kendimi."

"Vay vay vay vay! Hakket senin içinde bir manyak var lan! Sen aklın sıra beni tehdit mi ediyorsun?"

"Henüz o aşamaya gelmedik Çoban. Geldiğimizde çok net anlarsın tehdidi. Beni o raddeye getirme. O denkleme ben girersem, senin başın çok ağrır. Bakma okulda etkisiz eleman olduğuma, deplasmandayım şu an. Ha ille çarpışıcaz diyorsan ben seni yutarım Çoban. Yazık olur sana beni oraya getirme."

"Duydu tabii bir daha disipline gidersem okuldan atılacağımı, artistlik yapıyor. Bankacı dövdük anama küfür etti herif, sınıf arkadaşımı döversem kesin atar beni."

"Bırak abi ne alakası var," diyerek bir tane daha yapıştırdı Erdem.

"Anlamıyorsun değil mi lan? Herif ısrarla bana vuruyor ki burada kavga çıksın ve kovulasın okuldan. Sonra ne olacak, yerine kim geçecek?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı Çoban'ın. Terlikleri'ne dönüp bir bakış attı, ikisi de 2-3 adım geriye doğru gittiler. Erdem geriye giderken az önce kafama vurduğu yeri kedi sever gibi seviyordu. Sakin sakin okula gitmek için büyük fırsattı ama benim olayım bu; geç açılırdım açıldı mı da sıkıntı olurdum. Kendime de karşıdakine de.

"Sen bu işlerde yenisin galiba? Mevzunun yarısı taht kavgası zaten. Bunlar senin en büyük düşmanın. En yakınında olmalarının nedeni dostunu yakın, düşmanını daha da yakın tutman zannediyordum ben. Ama sen baya çömezmişsin be oğlum. Fark ettiysen Çoban da gitti. Geldik mi oğluma?"

"Lan sen neyin peşindesin? Ne istiyorsun?"

"Burada olan burada kalır. Biz bunları yaşamadık, ben geldim sigaranı verdim gittim o kadar. Benim geçmişimle ilgili de sağda solda konuşmayacaksınız. Kaldığımız yerden devam edicez hayatımıza. Param oldukça sigaranı eksik etmem, o derece kaldığımız yerden devam edicez. Tamam mı Çoban Abi? Ben geldim bile Abi'ye."

Çoban başını evet anlamında salladı. Terlikler'e baktı bana daha da sokuldu, kulağıma eğildi:

"Tamam hiçbir sıkıntı yok ama lütfen az ilerde erketede bekle. Yoksa ben bunların yüzüne bakamam. Bak madem anlıyorsun bu işlerden, bir iyilik istiyorum sadece sonra birlikte gideriz derse."

Terlikleri'ne döndüm onlar da bizim gibi fısıldaşıyorlardı. Haklıydı Çoban, fırsat kollayan iki adamının yanında zor duruma düşecekti. Bir fedakârlık daha yapacaktım ve gerçekten de Çoban rica etmişti bu sefer. Gurur kırıcı belki ama çıkış yolu buydu. Kulağına tırmandım Çoban'ın:

"İlk ve son."

Eğdim başımı az ileriye geçtim. Çoban, Akif ile Erdem'in yanına giderken bağırdı arkamdan:

"Heh şöyle yola gel! O kadar yalakalığının hatrı olmasa bitmiştin."

Olduğum yerde durdum. Gözüm karardı derler ya, o mecaz değilmiş. Kan başka akmaya başladı vücudumda. Sağıma soluma bakınmaya başladım, beyin direkt "Saldıracak bir şey bul, taş, sopa ne olursa" komutu vermiş, benim haberim yoktu. Yerden kocaman bir taş aldım hemen arkamı döndüm. Üçü de kafasını korumaya almışlardı. Çoban'ın gözleri daha da açılmıştı. Akif ile Erdem geri geri koşmaya başladılar. Elimdeki taşı atacakken güneş gözümü aldı, elimle siper yaptım güneşi... Güneş... Okul hayatı... Hayallerim... Babam ve meslek lisesi aşkı... Yapamazsın sen Selçuk, deyişi... Her biri en akılda kalan resimlerle sahne aldılar gözümün önünde. Bir cinnet anına bakıyordu her şeyin ellerimden kayıp gitmesi. Bazıları gerçekten değişir, bazıları ise sadece değiştiğini düşünürmüş. Benimki düşünceymiş henüz değişememiştim. İçeride bir yerde kontrolü bana bırak, sen az dinlen, diyen bir adam vardı hissedebiliyordum. Bir süredir sessizce oturmuş beklemiş orada, o kadar ses çıkartmamış ki orada olduğunu bile unutturmuş. Şimdi, "Ver şu bölümü geçeyim sonra tekrar sen devam edersin," diyen atari salonu yancısı gibi dikilmişti ayağa. Ben bu bedende 2 kişi yaşıyormuşum, oda arkadaşım varmış benim. Sakin olmalıydım, sadece sakin. Kontrol yine bendeydi, zoraki gülümsedim Çoban ve Terlikleri'ne.

"Ne oldu lan korktunuz mu? Hadi işinize bakın," deyip önüme döndüm. Taşı attım kenara. "Hadi çabuk olun çok geç kalmayalım," dedim. Bir gözüm sürekli arkamdaydı, ters bir şey yapma ihtimallerine karşı tetikteydim.

"Biz bir müddet sakin kalalım, bununla da sizinle de sonra ilgilenicem."

"Biz ne yaptık ki abi? İftira attı herif."

Sonra ilgileneceğim dediklerinden biri de bendim muhtemelen ve her konuşmayı gayet net duyabiliyordum. Bunlar bu işlerden hiç anlamıyorlardı. Bizim Mete gözünde fazla büyütmüş, bir avuç salaktı bunlar.

"Konuşma lan! Müdür Doğan bir, siz iki! Hepinizle görülecek hesabım var!"

"Abi hakkımızı yiyorsun ama neyse."

Çoban gerçekten insan yönetiminde çuvallıyordu. Koyun güdemezdi bu, çetesini nasıl yönetsin? Eğer birilerinin sana ihanet ettiğini düşünüyorsan, hatta onlarla hesaplaşmayı kafana koymuşsan bunu onlara söylemek sadece, "Durum bu gençler, siz de bir hamle yapacaksanız biraz zamanınız var, bu konuyu ciddi bir düşünün. Ben tepenize çökmeden siz çökün bana," demekti. Bu herifin kumaşı bu iş için uygun değildi.

"Bu akşam bir elemanı dövecektik ya o da iptal mi abi?"

"Yok o başka, bu başka. Kız meselesi beklemez."

"İNSA'dakiler bizi görünce polisi ararlar hemen, dünden sonra işimiz zor."

"İNSA'nın önünde olmaz artık, nerde oturuyormuş bu çocuk. Geçen kızı takip etmiştin sen nereye gitti?"

"Küçükçekmece, Soğuksu Tren İstasyonu'na yakın bir yer."

Bir dakika bir dakika. İNSA... Küçükçekmece... Soğuksu Tren İstasyonu... Gidişat hiç de iyi görünmüyordu.

"Çocukla gördün orda değil mi? Takip edildiğini anlayıp başka yere gitmiş olmasın. Adres şaşırtmasın?"

"Yok abi gözümle gördüm, Asuman Yenge ile orda buluştu eleman."

Hasiktir be Asuman! İsmet sana piyango çıktı kardeşim. Hayırlı uğurlu olsun.

"O zaman akşam elemanın mahallesine gidiyoruz, bu eleman bizim okulda okumuyor değil mi?"

"Yok abi Zeytinburnu'nda bir dericide çalışıyormuş. Adam okul okumuyor."

"Bak bu güzel işte, öğrenci bile değil, Müdür Doğan karışamaz. Onu benzetelim yeter şimdilik yine de büyütmeyin olayı Müdür'ün kulağına gitmesin ne olur ne olmaz. 4-5 kişi gidelim yeter. Selçuk tamam, hadi gidiyoruz."

Çoban ve çetesindekilerle birlikte yürümeye başladık okula doğru. Bayağı bayağı çetesinden biri gibiydim, Akif niyetlerini anladığımı bildiği için yakın davranmaya kalkıştı bana, elini omzuma atıp sarıldı. "Yaman çocuksun ha sen, sende cevher var," dedi. Erdem ise suratıma bakıp hırlıyordu. Bu adam en tehlikelileriydi, emindim. Akif'in komplimanı hoşuma da gitti yalan yok ama olayın keyfini sürecek durumda değildim. İsmetime, benim kıymetlime, uzun yıllar rol modelim olmuş yiğide benden başkasının zarar verecek olma fikri bile karnımı ağrıtmaya yetmişti. Durum sadece İsmet ile alakalı olmayabilir, bir de benim mahalleme gelecekti bunlar, bizim sokakta bile kıstırabilirlerdi İsmet'i. Küçükçekmecemi de alet edeceklerdi, tertemiz olmuştu bizden sonra halbuki. Hem evim ve sevdiklerim orada yaşıyordu, aleni bir tehditti bu benim içim. Serkan'ın anası, babası ve özellikle de bacısı orada oturuyordu. Bacısı mühimdi bacısı. Peki ne yapabilirdim ki? Her şeyden önce İsmet'i uyarmam lazımdı. İsmet bir akrabasında kalsa büyük bir krizin çıkmasına engel olmaya yeterdi. Çoban ve Terlikleri'yle birlikte okul bahçesine kadar geldik, benim bugün derse girmeyip İsmet'i bulmam lazımdı da ne diyecektim ki bunlara? Siz gidin ben geliyorum desem kıllanırlardı, zaten bir süre sonra derse dönmeyince anlardı her şeyi Çoban. Karşıma alıp konuşsam ne diyecektim? Bu sefer de benim yanımda İsmet ile alakalı hiçbir şeyi konuşmamaya başlayacaklardı ve İsmet'e ne zaman çökeceklerini bilmeyecektim. Yol boyunca işin içinden çıkamayıp gelip sınıfa oturmuştum bile. Çoban'ın İsmet'i nasıl döveceği canlanıyordu gözümün önünde, kendimi dayak yerken hayal etsem bu kadar koymazdı. Adam liseyi dışarıdan bitirmeyi düşünecek kadar değişmişti. Bazıları

gerçekten değişir, peki ya değişmemişse İsmet? Hâlâ onda o cevher duruyorsa? Ne yapacaktı ki, 5 kişiyi tek başına mı dövecekti? Çoban zaten kendi başına 5 kişilik küçük bir çeteydi. Bunlar İsmet'i çiğ çiğ yer dedim kendi duyabileceğim bir sesle. Kafamın allak bullak olduğunu fark edenler de olmuş meğer, sesi duyan bir tek ben değilmişim.

"Ne demek İsmet'i çiğ çiğ yer? Çobanlar mı?" dedi Mete. Mete mi? Herif sırama oturmuş bizle birlikte ders dinliyormuş fark etmemişim bile.

"Mete senin ne işin var bizim derste? Oğlum sen düz lisesin ya!"

"Baktım Çobanlarla dışarı çıktın kesin güzel haber verecek bekleyeyim dedim."

"İlk olarak sen hâlâ orda mısın Mete? İkincisi senin tahtanı ovalayayım sen nasıl arkadaşsın lan? Gidip anlatmışsın her şeyi Çoban'a!"

Cevap bile vermedi Mete, döndü önüne ilgiyle dersi dinlemeye başladı. Tarihçi anlattıkça o da başını *"Evet eveeet çok mantıklı"* dercesine sallıyordu.

"Kime diyorum lan? Bir de tehdit ettin beni? Kozunu niye kullanıyorsun salak? Hiç mi bir şey öğretemedim oğlum ben size?" sinirden dersin ortasında Mete'yi tartaklamaya başlamıştım.

"Cevap ver bana!"

"Hocam, Selçuk konuşup duruyor dersi dinleyemiyorum!"

Aha, bana sapladı! Mete keşke becerebilseydim de Çoban seni çetesine alsaydı. Çoban'ı imha etmenin en kolay yolu buydu ama ne Çoban o kadar salaktı, ne de benim kadar çaresizdi. Ne işi olurdu ki seninle?

"Sen kimsin oğlum? Bu sınıftan mısın sen?" dedi Tarihçi.

Aha! Kendi tuzağına düşmüştü salak.

"Cevap versene oğlum? Kime diyorum?"

Mete çaresizce döndü suratıma. Allah bu çocuğa benzeri az bulunur bir yetenek vermiş. Mete'ye ne kadar kı-

arkamız kızın, o en çaresiz kaldığı anda dudaklarını büküp, bacaklarını titretip, alnını küçültüp bir bakış atar ve bir anda yavru kedi izler gibi içinizin yağlarını eritirdi. Benim ömrüm senin arkanı toplamakla geçecek hissediyordum Mete. Ne sen düzeleceksin ne de ben senden kurtulabileceğim, galiba bir süre sonra da alışıcam sana.

"Hocam kendisi düz liselerden, ilk iki dersleri boşmuş, tarihe çok meraklı o yüzden dersinizi dinlemeye geldi müsaade ederseniz..." dedim. Sırtıma hançeri monte eden adamı savundum.

"Aferin! Bu arkadaşınız gibi öğrenciler kurtaracak bu memleketi! Tabii yanındaki zibidiler engel olmaya devam etmezse! Niye konuşturuyorsun Selçuk çocuğu? Bırak dersi dinlesin, kendine faydan yok bari başkasına engel olma."

Aha! Kendim ettim kendim buldum yapacak bir şey yoktu.

"Özür dilerim hocam olmaz bir daha," dedim döndüm önüme. Mete bana doğru bir bakış attı, teşekkür etme ihtiyacı duydu diye düşünürken döndüğümde pis pis sırıtıyordu, "Nasıl da koydum" işareti yaptı ve kahkaha attı. Hiç anlamıyordu olan biteni bu herif, hiç! Tarihçi dersi anlatmaya devam etti:

"Hindistan o yıllarda İngiltere'nin müstemlekesiydi."

"Müstemleke mi? Hocam daha bizim anlayacağımız kelimelerle konuşsanız, kafamda canlanmıyor bir türlü. Ben tarih dersini savaş filmi izler gibi dinliyorum, canlandırıyorum kafamda, uzun yıllar da unutmuyorum. Müstemleke deyince kafamda bir şey canlanmadı," dedi Serkan.

"Bu da benim hayatta en mutlu olduğum şeylerden biri. Müstemleke sömürge demek oğlum. Bağımsızlıktan ödün vermek demek. Allah'ıma şükürler olsun siz bu kelimenin anlamını hiç öğrenmediniz. Bu gurur da bize yeter artar bile. Adam olun, siz de sizden sonraki neslin bu kelimeyi öğrenmemesi için çaba sarf edin."

Allah'ına kurban be! Tüyler diken diken olmuştu, bir anda peyda olan hıçkırıklardan anladığım kadarıyla ağlamak üze-

reydim. "Tam bağımsız Küçükçekmece ulan!" diye bağırdım! Acayip gaza gelmiştim. Bir şekilde İsmet'e ulaşıp çözecektim mevzuyu. Acilen dersten çıkmam gerekiyordu ve kendi isteğimle olmaması şarttı. Çoban kıllanmamalıydı. Hiçbir hoca dersinin kaynatılmasına tahammül edemezdi. Hem de öğrencileri bu kadar etkilediği bir anda. Kusura bakma Mete, şu an yanımda sen oturmasan başkasını harcardım.

"Offff bu ne be! Hocam Mete saldı, böyle bir koku yok!"

Mete aniden döndü ve yine *Shrek*'teki kedi gibi bakmaya başladı. Yüzümü çevirdim, etkilenmemem lazımdı. Beni anlamasını beklemiyordum zaten. Yapılması gerekeni yapıyordum, kim ne derse desin.

"Oğlum sen çocuk musun? Osurduysa osurdu, arkadaşının kusurunu örteceğine niye ispiyonluyorsun?"

"Hocam ben osurdu demedim, saldı dedim, siz biraz ateşe körükle geldiniz, ateş demişken bilirsiniz düştüğü yeri yakar. Amonyak koklamış gibi oldum hocam, burnumun kılları yandı, sinüziti olan varsa gelsin lan alternatif tıp var burada hemen açar."

Sınıf gülmeye başlamıştı, ortada koku falan da olmamasına rağmen üstüne kalmasın diye herkes burnunu tutmaya başlamıştı. Hepsi kolpacıydı bunların hepsi, pis adiler size de eğlence çıktı. Ben öyle miydim oysa, tamamen ulvi bir mesele için yakıyordum çocukluk arkadaşım, kan kardeşim, komşum, her şeyim Mete'yi.

"Tamam abartma, kızlar açın siz de camları, geçer şimdi kokusu."

"Hocam kürek falan varsa küreyelim dışarı atalım, bu garip bir şey. Arkadaş osurmadı bence gaz fazında büyüğünü yaptı, çıkarken süblimleşti, gaz oldu kakası."

"Ben size hiçbir şey öğretemedim mi? Arkadaşın gerçekten sıçsa da onun yüzünü kızartmayacaksın."

"Hocam siz hem ihaleyi büyütüyorsunuz hem suçu bana atıyorsunuz. Sıçmak falan yok, büyüğünü yaptı dedim ben."

"Aynı şey."

"Evet evet aynı hocam, ben hayal ederek ders dinlediğim için kafamda aynı şey canlanıyor," dedi Serkan. Ders kaynamıştı bile. Geçmiş olsun.

"Çok ayıp Selçuk arkadaşını utandırıyorsun, genç çocuk bu, belki sınıftan bir sevdiği var yakıştı mı?"

"Aynen Selçuk Elif burada ya! Niye söylüyorsun," dedi Mete. Niye mi söylüyorum? Adama iftira attım hemen kabullendi, böyle bir şey olmamıştı ki! Olmuş muydu yoksa? Ulan Mete sinsi mi çalışıyordun? Hâlâ da Elif'ten ümidi vardı, o yüzden mi bizim sınıfta oturmuştu bu? E dersi kaynatmama rağmen sınıftan kovulmadım ama kovulmam lazımdı. Kusura bakma Mete yanlış zamanda yanlış yerde oturuyordun kardeşim. Mete'ye sağlam bir tokat çıkarttım, kavga başlatıp attıracaktım kendimi.

"Hocam Selçuk bana vurdu."

"Gördüm oğlum kör değilim bu da ayrı bir cins, sen niye hemen onu ispiyonluyorsun, arkadaşsınız siz kavga da edeceksiniz yeri geldiğinde."

Hocam sizin niyetiniz benimkinden de bozukmuş, asıl siz dersi kaynatmak niyetindeymişsiniz. Ne olacak ders kaynayınca? Biz sizi sınıftan mı kovacaz anlamadım ki neyin peşindeydi bu adam. Madem Mete'ye vurmama ses etmiyordu o zaman biraz birikmişim vardı onları değerlendireyim deyip tekme tokat daldım Mete'ye. Bir ara karşılık vermeye kalktı, Çoban sağlam yapıştırdı Mete'nin böğrüne! İte bak kahraman olacak, beni kolluyor aklı sıra, Mete lan o ister döver ister sever toprağım o adam benim, deyip yapıştırdım aradan bir tane Çoban'a. Tüm sınıf aynı anda sustu, muz ortayı taca göndermişim gibi hep bir ağızdan *"Uuuuuuuuuuv!"* diye bir rüzgâr efekti çıktı. Ben tam şimdi ne olacak diye beklerken Tarihçi lafa girdi:

"Ulan nasıl yapıştırdı Çoban'a, ses geldi yemin ediyorum." Hocam sen de ucu bana dokunuyor ya yüklen hiç

acıma. İşime gelmeyen şeylerde duyar kas, aman o bunu kollasın aman şu onu kollasın, Selçuk'u kimse kollamasın zaten. Yesin onu Çoban çiğ çiğ. Ben biraz olayı kişiselleştirdim zaten normalde niye yumruk atayım Çoban'a? Selçuk Çoban'ı görmemiştir desene, idare etsene beni niye atıyorsun aslanların önüne!

"Olur hocam öyle şey arkadaşız biz, ayırayım dedim bir tane de ben yedim eline sağlık kardeşimin," dedi Çoban. Arkamı döndüm baktım ciddiydi, göz kırptı oturdu yerine. Sınıfın ortasında var gücümle asılmıştım Çoban'a, herif bana eline sağlık demişti. Müdür Doğan bunu nasıl korkutmuşsa aldı gururunu yere. Bir de beni kollamış oldu. Kahraman olacaktı herif!

"Heh aynen böyle aferin oğlum savun arkadaşını, birbirinizin değerini bilin. Sen de ayrıl oradan Mete, geç başka bir yere otur. Elif kay kızım kenara, şuraya geç Mete."

Mete ayağa kalktı, beni yanaklarımdan öptü. "Kralsın kral!" dedi ve koşa koşa gitti Elif'in yanına. Dersi kaynatıcam derken sınıfın nefretini kazanmıştım. Mete Elif'in yanına oturduğunda Elif saçlarını okşadı Mete'nin. "Aldırma sen ona," dedi. Kendimi kovdurmam için daha ne yapayım hocam? *Kibar Feyzo* gibi yüzdüğünüz havuza işerdim ama sizin durumunuz yok, havuzu kim kaybetmiş biz bulucaz?

"Evet nerde kalmıştık, Hindistan..." diye ders anlatmaya geri döndü hoca. Yangın alarmını çalıştırsam, o zaman da herkes dışarı çıkardı, işime yaramazdı. O zaman tek çarem kalmıştı. Kendi başımı yakacaktım. Çoban'a aldığım sigaralardan ne olur ne olmaz diye 2 dal atmıştım cebime. Kötü günler için saklıyordum tam sırasıydı. 1 tanesini çıkarttım ceketimden, yan sıraya doğru fırlattım. Özkan'ın 2 adım önünde durdu sigara. Özkan sanki kendisine el bombası fırlatmışım gibi panikle sıranın sağına doğru siper aldı. Hemen kalktım ayağa.

"Hocam birisi sigarasını düşürmüş!"

"Sigara mı? Terbiyesizler, ne sigarası?"

İşte özlediğim ruh. Yürü buradan Selçuk, buranın sonu deniz.

"Hocam birisi düşürmüş, kaynak kimde acaba hocam bence arama yapın," dedim. Beni artık kimse kurtaramazdı. Ceketin cebinde 1 tane daha sigara duruyordu, bu beni disipline götürürdü. Oradan da mahalleye kaçardım.

"Arama mı yapsın? Ne yapıyorsun lan?" dedi İbrahim. Ödü kopmuştu.

"Ne oldu oğlum? Senle ne alakası var? Sen mi düşürdün sigarayı, düşüreni biliyorum kendi kaşındı pezevenk!"

"Lan dergi getirdim ya! Çantada dergi var," deyip alt dudağını büzdü. Gözleri doldu İbrahim'in.

"Yapma! Ben onu unuttum. Beni suçlama, galiba Erdinç'in ahı tuttu sana kanka." Her olan bitenden ben sorumlu olamam ki? Biraz da iğneyi kendinize batırın arkadaşım!

"Kalkın ayağa," dedi Tarihçi. Herkes bana küfür ede ede kalktı ayağa. Hoca ön sırayı aramaya başladı, Çoban kendi çantasını attı İbrahim'e. İbrahim durumu anlamadı, Çoban "Fırlat" işareti yaptı. İbrahim geri fırlattı Çoban'ın çantasını. Çoban'ın yüzü düştü, "Salak bu herif," deyip tekrar fırlattı kendi çantasını İbrahim'e. İbrahim oyun oynuyorlar sandı şaşkın şaşkın Çoban'ın çantasını geri fırlatırken.

"Kendi çantanı fırlat salak, benimkini niye geri gönderiyorsun?"

"Ama Çoban Abi..."

"Aması maması yok, bir servis dolusu bankacı dövdüm kovmadı Müdür sigara yüzünden kovmaz beni, fırlat," dedi. İbrahim hiç düşünmeden, ısrar etmesini beklemeden fırlattı kendi çantasını. Millet hayranlıkla bakıyordu Çoban'a. Çoban artık bu sınıfın kahramanıydı. Çoban'a karşı bu sınıftan bir kişiyi bile dolduramazdım.

"Yalnız Çoban Abi, benim çantada dergi var sadece seninkinde daha büyük bir şey çıkmaz değil mi? Başkasının çantasını mı verseydin sen bana?"

"Sus lan hoca bakıyor!"

"Ne oluyor orda?" diye sordu Tarihçi. Meraktan sordu ama başka bir niyeti yoktu. Garip bir adamdı bu, öğrenci gibi takılıyordu etrafta, az yumruğunu masaya vur be adam!

"Hocam yanlış alarmmış, sigara migara yok ki burada? Benim beyaz kalemimi sigara zannetmiş Selçuk," dedi Özkan dudaklarını yalayarak.

"Sigarayı yedin değil mi lan?" Kurda kuzu emanet etmiştim, Özkan'a sigara atılır mıydı hiç?

Özkan, İbrahim'e çak yaptı. İbrahim çaktı beşliği. Bu plan da suya düştü.

"Aferin bak, çocuk daha sigaranın nasıl bir şey olduğunu bile bilmiyor. Normalde salak bu çocuk derdim ama söz konusu o zıkkım olunca hoşuma gitti. Evet Hindistan..."

Hay hocam senin Hindistanına... Ben bunların onda birini başka derste yapsam çoktan dışarıdaydım. Adam inat etti kovmuyordu beni. Durduk yere bütün sınıfın nefretini kazanmış, haybeye Çoban'ı kahraman ilan etmiştim. Mete ile Elif'i yakınlaştırmış, Çoban'ın sınıftakilerin gözündeki yerini tekrar inşa etmiştim. Her şerde bir hayır varmış hakket. Ne kadar iyi şeye vesile olmuştu çabam, peki İsmet'e nasıl hayrım dokunacaktı? Çoban usulca uzattı kafasını yanıma doğru, gözü hocanın gözündeydi.

"Sen kendini niye dersten attırmaya çalışıyorsun lan? Ben dersteyken, dersten çıkıp arkamdan iş mi çevireceksin? İsmet bebesine haber mi uçuracaksın? Eski günlerin hatrı mı depreşti köpek! Teşekkür edeceğin yerde satmaya mı kalkıyorsun beni? Yediğin kaba mı pisleyeceksin?" dedi.

"Yok abi yanlış anladın, ben niye öyle bir şey yapayım," dedim arkama dönüp. Çoban eline aldığı altılı ganyan bülteniyle altılı dolduruyordu. Hangi ara geçti ki yerine?

"Neyi yanlış anladım? Tamam oğlum unut o yumruğu, ayıran nasibini yer problem yok."

"Sen başka bir şey daha dedin sanki abi?"

"Yavuzhan'ı tek yazacam da Halis Karataş ishal olmuş diyorlar performansı düşer mi dedim de sen nasıl duydun oğlum onu, kendi kendime söyledim."

Panikten halüsinasyon görmeye başlamıştım. Bu adam benim kulağıma eğilip onları demedi mi yani? Korkularım benimle muhabbet edecek kadar olaya dahil olmaya başlamışlardı.

"Çoban Abi sen nasıl yatıracaksın kuponu? Müdür Doğan kapıya tembihlemiştir, çıkartmazlar seni. İstersen teneffüste bir koşu yatırayım?"

"Aslansın lan. Bayi uzak ama yetişemeyebilirsin."

"Hindistan senden kıymetli mi be abi? Ayıpsın. Büyüklük yaptın İbrahim'e, bu da benden olsun, gerekirse tüm gün yok yazılayım," dedim. Koltukları kabardı Çoban'ın, kendiyle gurur duydu. İlk olduğu için heyecanlandı. Saçmalayıp, yanağımdan makas aldı. Az önce yumruk attığım adam benden makas aldı. Gömlek cebime yerleştirdi kuponu. 1 lira da para verdi. Adam tüm ayakları tek oynamış. Çift yazmamış hiç ucuz olsun diye, öğrencilik işte ne yapsın? Derse dönmesem bile şüphelenmezdi Çoban, sonuçta onun işini hallediyordum. Elimdeki kupon değil Çoban'ın imzaladığı garnizon terk kâğıdımdı. Çoban aslında kolay lokmaydın be! Biri seni haddinden fazla eleştiriyorsa gizli hayranlığından, haddinden fazla övüyorsa gizli hainliğindendir. Öğreneceğin ne çok şey vardı.

Teneffüs zili çalınca Çoban'a altılı kuponunu işaret ettim ve kimseye selam dahi vermeden çıktım sınıftan. Zaten selamımı bile almazlardı, az daha arama yaptıracaktım sınıfta. İbrahim sadece bizim bildiğimiz zanlı, kim bilir daha kimlerin başı yanacaktı. Banane İbrahim'den o kendini kollar. Asıl ben İsmet'i nerede bulacaktım? Hadi buldum İsmet'i nasıl ikna edebilirdim? Beni dinler miydi? İsmet o kadar da değişmemişti. Biri bana bu gece git, bir akrabanda kal dese kimi dinlerdim? Annem babam diyordu onları dinlemiyordum ben. Ama Güneş dese... İkametgâhımı aldırırdım Fikri Da-

yımlara! Elimde altılı kuponu otobüs durağında beklerken derdimin dermanının Küçükçekmece'de değil Avcılar'da olduğunu fark ettim. İsmet beni niye dinlesin ki? Benim için mi değişti? Ben mi yonttum o ağaç parçasını, ben mi çıkarttım *Pinokyo*'yu o kalastan? Benim İsmet'i yönlendirmem için kuklacıya, *Gepetto Usta*'ya ihtiyacım vardı. Eğer Asuman da seviyorsa İsmet'i, onu korumak için her türlü önlemi alırdı. Yolun karşısına geçip İNSA Lisesi'ne gitmek için ters istikâmetteki otobüslere bindim. İNSA Lisesi'ne mahalleden İsmet, okuldan Çoban gitmişti, şimdi de ben gidiyordum. İNSA da fethedilmeyi bekleyen İstanbul'du sanki, sürekli akıncı birlikleri kapısını aşındırıyordu. İNSA'dan geçiyor mu dediğim için olsa gerek orada otobüs durağı olmamasına rağmen İNSA'nın önüne gelince açtı kapıları şoför, biraz yavaşladı. Önümdeki kapı açık biçimde İNSA'nın önünden geçiyordum. "Atlamayacak mısın?" dedi şoför. Atladım ben de. Niye atladım hiç bilmiyorum. Racon buydu demek ki! Role girmiştim artık. Altılı kuponunu rahat görünecek şekilde hafiften gömlek cebinden dışarı çıkarttım. Cebimdeki tek dal sigarayı kulağımın arkasına yerleştirdim. Ceketi çıkartıp kemere astım. Sonuncusu pistte göbek atan *Adnan Şenses* gibi görünmemi sağladı ama olsun. Herkesin bir tarzı vardı. Ben döne döne adam dövüyordum belki? Okulların moda kreasyonu gibi olmuştu İNSA'nın önü. Yirmiye yakın okul üniforması taşıyordu okulun önündekiler. Ben burada Asuman'ı nasıl bulucaktım?

"Kuzen!" diye bir ses geldi. E bu ses şeyin sesi.

"Yunus?"

"Selçuk!"

"Lan it Yunus? Senin ne işin var burada?"

"Burada okuyorum oğlum ben, asıl senin ne işin var?"

"Ben size gidiyordum, sıla-i rahimdir sünnet sonuçta. Dayımı göreyim bir hayır duasını alayım dedim. Size giderken otobüsün kapısı açıldı ben de atladım aşağı, eski bir alışkanlık galiba."

"Yemedim."

"Paketlet sonra yersin kanka, israf olmasın, büyük günah. İsmet nerde?"

"Gelir az sonra, sen bekle burada derse girip geliyorum," deyip kalabalığın içindeki görsel efektle yapılmış güzellikteki kıza seslendi: "Asuman Yenge, İsmet Abi iş çıkışı Ambarlı sahile geçecekmiş. Oraya gelsin dedi."

Başıyla "Tamam" işareti yaptı seslendiği kız. Yunus, "Asuman Yenge," dedi ve o kız başını salladı. Eşleşmedi bende bu ikili. Asuman bu mu? Nasıl olur ya, benim kafamdaki Asuman hiç böyle değildi. Asuman seni görene kadar Çoban'ı suçluyordum, sevenleri ayırıyor diyordum da Çoban'ın hiçbir suçu yokmuş. Bütün suç sendeymiş be Asuman. Bak hâlâ yenge diyemedim dilim varmadı, bu nasıl bir güzellik Allah'ım. İmtihan dünyasına gönderilmiş kopya bu resmen, bunu görüp iman etmeyen kalır mıydı? Dünyanın en yetenekli, en sağlıklı anne-babası bile böyle bir şey yapabilir miydi? Alakası yok, bunu kul yapmış olamazdı. Bunun için geçtim çete işlerini anamı babamı terk ederim ben, İsmet sen nasıl tavladın bu kızı? Bu kızı koy bir güzellik yarışmasına kâinat güzeli olup bayrağımızı göndere çektirir. Sen bu güzelliğin hesabını nasıl vereceksin Asuman? Kaç kul hakkı var üzerinde senin, bu okuldaki kızların nazarı nasıl seni devirmedi? Gerçi bu çete lideri sevdası o yüzden başında demek. Bir de İsmet'in nesine hayransın diyorlardı, nesine hayran olmayayım? Ağzının tadını bilen burnunun bokunu yermiş. Bizim içinde olduğumuz koşullarda İsmet her zaman bir adım öndeydi, bacak boyu da uzundu herifin, aradaki mesafe hiç 1 adım gibi durmuyordu. Ulan hani ben Güneş'e aşıktım? Hani kızı görünce yıldızlar sönüyordu falan? Güneş senin yanında ay bile değildi ki Asuman. Yıllar sonra kıza açıldım yaptığını beğendin mi? Günü kurtarmaya anca yeten aklım vardı o da gitti az önce.

"Efendim biz tanışmadık, bendeniz Selçuk Sayın Hanımefendi, İsmet Bey ile mahalleden tanışırız."

"Aa memnun oldum, çok bahsediyor senden."

Yapma ya! Ne gerek vardı ki? Ne diyor ne diyor, diye bağırmak geldi içimden, dur Selçuk topla kendini.

"Aman efendim benim bahsedilecek neyim var ki sizin nazarınızda. Gevezelik etmiş İsmetçiğim."

"Çok seviyor seni. Kardeşi gibi görüyor."

"Beni? Emin misiniz? Yani sağ olsun ben de kendisini çok severim." Ulan İsmet.

"Bence sana hayran. Zamanında sırf okuyasın diye çetesine almadığı için yedeklere bile giremez dediği adamlarla çete kurup dünyayı ona zindan ettiğini anlatıp duruyor. Bazen kıskanıyorum seni, yalan yok. Habire senden bahsediyor. Övüp övüp duruyor seni."

İsmet beni mi övüyordu? Hadi be! Beni mi eğliyordu bu kız? Benden mi bahsediyor İsmet hep? Harbi mi kız! O da beni seviyor, biliyordum zaten! Adamsın lan İsmet! Tüm mahalle bir yana sen bir yana. Yalan söyleyecek hali yok ya Asuman'ın. Hem Güneş, Asuman'dan daha olgun bir kız ve bizim bir mazimiz var... İsmet kardeşimin sevgilisi benim de sevgilimdir, yok yok dur öyle değildi. Benim yengemdir. Evet evet yenge. Oh be! Çıktı en sonunda ağzımdan.

"O zaman seninle bir şey konuşmam lazım yenge."

"Yenge mi?" deyip bastı kahkahayı Asuman. "Ay sen de mi yenge diyeceksin? Asuman benim adım."

Orada duracaksın işte tatlı şey! Zaten etimden et koptu yenge derken, bir şekilde demeyi becermişsem olay bitmiştir. Bu dünyada sana kör bakıyordum artık Asuman.

"Lütfen hacı bunu duymamış olayım. Biz aynı mahallenin çocuklarıyız, siz nasıl bir hayat yaşarsanız yaşayın karışmayız ama tersi bize yakışmaz yenge."

"Peki birader sen bilirsin."

Hop! Olması gereken eksene oturmuştu diyalog biçimimiz. Benimle anladığım dilden konuşacaksın Asuman. Malım ben her an kendime yakışan bir hareket yapabilirim. Bana dikkat edin. Normal insan gibi davranmayın, benim kendime bile hayrım yok.

"Yenge İsmet'in başı dertte, okuldan Çoban isminde bir insan irisi bu akşam bizim mahallede kıstıracak İsmet'i. İsmet bugün mahalleye gelmemeli. Bir akrabasında falan kalsın, beni dinlemez sen söylersen dinler seni."

"Yine mi Çoban? Sen bundan İsmet'e sakın bahsetme. Çoban denen geri zekâlıyla ben sonra konuşurum, bizimkiler şehirdışında İsmet bu akşam bizde kalır. Yarın ben durumu anlatırım. Sağ ol."

Bu akşam sende mi kalır? Kızım İsmet dediğin adam neredeyse 18 yaşında, niye sizde kalıyor? Ailen niye şehirdışında? Ben az önce nasıl bir günaha vesile oldum? Ulan dünyamı yaktınız yetmedi ahiretimi de mi yakacaksınız!

"Olmaz! Dayımlarda kalacak İsmet. Orası daha güvenli değil mi Yunus?"

"Selçuk sende bir düzine dayı var, daha açık konuş? İsmet bizde mi kalacak?"

"Evet ben de sizde kalıcam. İsmet ve ben o kadar! Başlı kıçlı yatarız! Adamı delirtmeyin. Asuman falan yok! Böyle yapıyorsunuz yapıyorsunuz diğer kızlar da sizden görüyor moda oluyor, alamıyoruz önünü! Güneş kimsenin evinde kalmayacak ulan!"

"Güneş mi? Annemin ne alakası var olayla?" dedi Asuman.

"Annen mi? Yok dur karıştı. Olayı biraz kişiselleştirdim, Güneş bizim bir arkadaşın ablası."

"Bunun da platonik aşkı. Yıllardır annesi yaşındaki kıza aşık salak!"

Der demez yapıştırdım tokadı Yunus'a. Bir an düşünmedim. Keşke düşünseydim, en azından nerede olduğumuzu düşünseydim. Ben tokadı aşk edince kuzenimin suretine, çıkan sesi maratondaki yarış başlangıcını veren düdük sesi hasretiyle bekleyen koca bir gruba mesaj iletilmiş oldu. Yunus'a tokadı attım da bana kim tekme attı, ben bu sakallı bıyıklı adama niye vuruyordum, kim kime vuruyordu, sebep neydi, bilen eden yok. *Fight Club* kurmuşlar orada meğer, herkes herkesi tanıyor. Kimin eli ağır, kim rahat dayak yer

biliyorlardı ama ben bilmiyordum. Boşta kim varsa ona saldırıyordum, öyle profesyonelleşmişler ki ölümün kıyısına getirip aşağı sarkıtıp geri çekiyorlardı. Çok ince ayarlıyor öldürmüyorlardı. Bir de sebepsiz bir adrenalin var vücutta, kavga değil ki bu bayağı bayağı savaş meydanı, öyle biraz dayak yedim tamam şimdi efendi gibi evime gideyim durumu yok, kumar masası gibi orası her şeyini kaybetmeden çıkmak terbiyesizlik, baktım tekrar ayağa kalkabilecek hale geldim tekrar dalıyordum artık boşta kim varsa...

Kavga uzun sürerse ihtiyaç olur diye yanında kuru üzüm, meyve suyu falan getirenler vardı. Çoban da, İsmet de Asuman'dan önce buraya aşık olmuşlardı kesin. Beni döven adamlar da şaşkındılar, ne kadar dayak yersem yiyeyim tekrar kalkıyordum ayağa. Sanki o dayağı ben yememişim gibi ağzıma gelen küfürleri savurarak, bu sefer dövebilecek gibi motive halde koşarak gidip yine dayak yiyordum. Arada ben de yapıştırıyordum fırsat buldukça. *"Dayak yiye yiye dayak atmasını öğrendim"* sloganlarıydı buradakilerin benimki ise biraz değişikti, dayak yiye yiye dayak yemesini öğrenmiştim ben. Güzel dayak yiyordum, derim mi kalınlaştı ne olduysa artık aşırı bir kuvvete maruz kalmazsam temiz 2-3 saat dayak yiyebiliyordum. Temiz 2-3 saat dayak atacak adam nerede bu zamanda muhterem. Eninde sonunda yoruluyorlardı, rakibimin gücü takati bitince ben başlıyordum. Garip bir süpergücüm vardı. Çok kavga kazandım bu yöntemle. *Rocky*'yi çok küçük yaşta izlediğimden olsa gerek filmde verilen mesajı yanlış anlamışım. Onu uygulamaya kalktım ama İNSA önü birebir kavga yeri değildi ki, az önce yumruk attığım adam beni şu an tekmeleyen adama kafa atıp beni yerden kaldırıp benden tokat yiyordu. Kafaları karışıktı bu çocukların. Baktım olacak gibi değil vaziyet almaya karar verdim, az ileride bir çocuk kuzenim Yunus'u yatırmış tekmeliyordu. Koştum yanına çocuğu tekme tokat silkeledim. Yunus yerde şaşkın şaşkın bana bakarken Yunus'u tekmelemeye başladım.

"İdare et kuzen, hafif hafif vurucam zaten. Bize kimse ilişmez kaynarız arada yoksa bunlar bir garip, böyle adam dövülmez, bizim mahallede halı dövmüyorlar lan böyle!"

Yunus karnıma tekmeyi geçirdi, 90 derece simgesi durumuna geçtiğimde tokatlamaya başladı.

"Lan geri zekâlı ben o taktiği kavganın başından beri sınıf arkadaşımla yapıyordum zaten, çocuğu niye dövdün it?"

"Ben nerden bileyim lan, gerçekten dövüyor sandım ikimizi de kurtaracaktım."

"Üçümüzü de yaktın, kendini kurtarmak için üçümüzü de yaktın!" derken indirdiler Yunus'u. Diğer çocuk ortalıkta yoktu, belki de oradaydı da tanınmayacak haldeydi bilemiyorum. Asuman Yenge okulun müdürüyle geldi. Asuman Yenge kavga ayıran kızlardan mıymış? Ben kenara geçip kavga izleyen sonra da kavgayı kazananı öpmeye koşan bir kız hayal etmiştim. Bu bayağı insan hakları savunucusu çıktı. Sanane arkadaşım bırak adam gibi dayak yiyelim, her gün çıkmıyor bu fırsat önümüze. Müdür kavga edilen yere gelince ceketini çıkarmaya başladı. Yok artık. Bu nasıl lise? Sonra gömlek kollarını katladı. Hoca kavgaya girmez herhalde derken paçalarını sıvamaya başladı. Paçalar sıvanırken kavga edenler bir anda sakinleşti; görevli, koşarak Müdür'ün yanına geldi ve hortumu uzattı. Suyu açtılar. Müdür hortumun ucunu hafif sıkıştırarak tazyiki arttırıp sulamaya başladı bizi. Suyu yiyen sağa sola kaçıştı, *Gremlin* misiniz arkadaşım ıslansanız ne olacak?

"Islakları alma okula," dedi Müdür içeri girerken. "Siz de rica edin hocalardan yoklama alsınlar, son derste okulda olmayan ve raporu olmayanlar disipline verilsin," dedi. Toparlandı, üstünü başını düzeltti, "İyi günler çocuklar," dedi, hep bir ağızdan, "Sağ ol!" dedik. "O mânâda demedim bugünler iyi günler, yarınınız karanlık," dedi ve geçti Müdür. Asuman Yenge bana ters ters baktı o da geçti içeri. Ben bu okulun öğrencisi değilim ki kimi korkutuyorsunuz siz?

"Bittim ulan ben! Bitirdin bizi Selçuk!" dedi Yunus. Ceketini sallayarak kurutmaya çalışıyordu. "Babam beni öldürür, kurumaz bu ceket! Bittim ben!"

Doğru ya, Yunus bu okuldandı. Akraba ile iş yapmayacaksın arkadaş, hemen bir arıza çıkartıyorlardı. Yunus'un sınıf arkadaşı başını eğip çıktı gitti okuldan. Yunus ceketine üflemeye başladı.

"Siyah ceket bulabilir miyiz?"

"Nerden bulalım Yunus? Niye bu kadar dert ediyorsun ki altı üstü disiplin?"

"Oğlum bizde disiplin son durak lan. *Final Destination* filmindeki son durak ama. İNSA'dan kovulan öğrenciyi sanayiye bile almıyorlar. Ustaların alayı zaten İNSA'lı, kendini biliyor adamlar kendi gibi çırak istemiyorlar. İNSA Lisesi tüm meslek liselerinin toplamından daha fazla frezeci çıkarttı oğlum!"

Yunus, çaresi olmadığını kabullenmiyordu. "Ben disipline gidemem lan!"

"Yunus ben kaçtım kuzen. Gideyim dayıma yatıya kalacaz arkadaşla diyeyim. Sen galiba evden kaçacaksın eve gelmezsin bir müddet, biz senin odanda kalırız kanka."

Okulun yanından Yunusların evine doğru giden yola koyuldum. Kuponu ıslanmıştı Çoban'ın. Ganyan bayiine uğrayıp kuponu yatırmak için ara sokağa girdiğimde Yunus etrafta bana fırlatmak için bir şeyler arıyordu.

"Beni bitirdin lan! Ben de seni bitir... Ulan buranın belediyesi kimde, yerde bir tane taş yok bu nasıl temizlik aşkı. Sakız bile atmamışlar yere, kim oturuyor lan burda? "

"Yunus iyi misin kuzen? Mantıklı konuşmuyorsun bak, gel durumu biraz konuşalım bir çözümü vardır. "

Ben anlatıyor ben dinliyordum. Yunus hedefe kilitlenmişti, çocukken de böyleydi bu. Ayağıyla kaldırım taşlarını kontrol etmeye başladı.

"Bırak ulan! Aha oynuyor şu kaldırım taşı bekle!" deyip taşı sökmeye başladı. "Bir el at lan, tek başıma çıkartamam sanki."

"Bana kaldırım taşı mı atacaksın? Hadi niyeti bozdun bir de onu bana mı söktüreceksin?"

"Ben senin bir hayrını göremicem değil mi?" deyip abanmaya başladı taşa. Sokaktaki bakkal fırladı dışarı.

"Haydut musun lan sen? Bırak o kaldırım taşını! Onun iki ilersinde işaretli olan sökük zaten, onu kullan," dedi.

Yunus bile yadırgadı bakkalı, bana baktı. Ben de onay verdim, kendi içinde tutarlı bir önermeydi. Yunus yetkili olarak benden onayı alınca işaretli kaldırım taşına yöneldi. Tüm sokak toplu halde akıl tutulması yaşıyorduk.

Yunus kaldırım taşını bin bir zorlukla yerden aldı ve yavaşça havaya kaldırdı, "Beni mecbur bıraktın!" diyerek bana doğru fırlattı. Kaldırım taşı Yunus'un bir adım önüne düştü.

"Be geri zekâlı bunun olacağını hesaplayamadın mı?"

"Tüm gücümle fırlatmadım, kımıldama!"

"Bir daha mı deneyeceksin lan? Oğlum hadi fizik bilmiyorsun sözelcisin de az önce baya baya deney yaptın, sonuç ne kadar değişebilir?"

Tekrar kaldırdı Yunus kaldırım taşını. İki eliyle havaya kaldırdığı kaldırım taşıyla üzerime doğru yürümeye başladı, herif taş atmayacak muhtemelen direkt yanıma gelip kafamı o taşla ezecekti. Bana yaklaştıkça ben de erkekliğin onda dokuzu kaçmaktır düsturunca yavaşça topuklamaya başladım. Baktı ki ben uzaklaşıyorum, bütün planları bozuldu, koşmaya başladı Yunus. Çok geçmeden üçüncü dördüncü adımda elindeki kaldırım taşı ile koşmanın mümkün olmadığını acı bir biçimde deneyimledi. Son basamağı fark etmeyip, istemsizce basamaktan inen adamın denge kurma çabasına benzer bir denge oyununa girişti kaldırım taşıyla. Bakkal benzeri bir sahneyi görmüş olacak ki içeri girdi, Yunus üzerindeki kaldırım taşını daha fazla taşıyamayarak üstüne düşürdü. Dostlarımla düşmanlarımın o yıllardaki en büyük ortak özelliği beyinlerinin işlevinin çok geç farkına varacak olmalarıydı. Elin oğlu olsa orada bırak git işine bak da işte kuzen bu, sadece kuzen olsa bırak orada git işine bak

da bu akşam yatıya misafirimle birlikte gideceğim adamın oğlu bu. Sadece bu akşam yatıya misafirimle birlikte gideceğim adamın oğlu olsa bırak git de işte İsmet'i kollamak için tanıdığım birine ihtiyacım vardı. Yine kıyamadım. Yufka yüreklinin tekiydim, 3-4 sağlam sebebim ya da büyük bir menfaatim varsa insanların hemen yardımına koşardım. Yunus'u yerden kaldırıp kolunu omzuma atıp savaş meydanında yaralı taşır gibi destek olarak hastaneye doğru koşturmaya başladım. "Bilerek yaptım lan, bilerek düşürdüm taşı rapor alıcam ben. Disiplinden yırttım," deyip duruyordu, hâlâ erkekliğe bok sürdürmüyordu herif. Etrafta hastane falan da görünmüyordu. Sokaktaki dükkânlardan birine daldım.

"Selamünaleyküm usta, şu ganyan kuponunu yatıracaktım. Bir de hastane ne tarafta?"

Usta kuponu elimden almadı bile, göğsümdeki armaya baktı. Gözlerini kıstı heceleyerek okudu. "Süleyman Nazif Yabancı Dil Ağırlıklı Lisesi. E süper lise bu?"

"Evet abi."

"Ama kolundaki İNSA'lı. Süper lise bebesine bak hele! Sağlık ocağı yan kapı görmemiş olamazsın, hava atmak için girdin değil mi dükkâna? İNSA öğrencilerden birini dövüp, koluna takıp tek tek esnafı mı geziyorsun lan sen? Piyasa mı yapıyorsun? Karşı dükkân fotoğrafçı git orda bir fotoğraf çektir, anı olur saklarsın."

"Olur mu abi öyle şey, manyak mıyım ben?"

"Sen bana manyak mı diyorsun lan? Mis gibi anı işte hâlâ asılı duruyor duvarımda," deyip duvardaki fotoğrafı gösterdi. 2 üniformalı öğrenci, gökkuşağı fonu önündeydi. Birisinin suratı nasıl desem, tövbe estağfurullah garipti biraz. "Bu çocuğu dövdüğüm gün koluna girip herkese gösterdim sonra da fotoğraf çektirdim. Madem dövdün hakkındır."

"Yok abi dövmek falan, ben rapor almak için bilerek düştüm, o zaten benim kuzeni..."

"Sus lan! Kafan yarılmasa bir de ben tokatlardım seni. Beş paralık ettiniz lisemizin adını. Kavga etmeyi bilmiyorsan ne diye İNSA'ya gidiyorsun it? Övündüğümüz bir okulumuz vardı!"

"Abi özür dilerim biz gidelim. Hadi kuzen gözünü seveyim, nasıl bir yer oğlum bura!"

Sağlık ocağına girdiğimiz an, Yunus'u gören hemşire, "Tövbe bismillah!" nidalarıyla doktorun odasına daldı, doktor koşarak geldi yanımıza.

"Ne oldu, nasıl oldu bu? Polisi arayalım mı?"

"Yok yok, öyle bir durum yok, kaldırım taşı düştü kafama önemli bir şey değil."

"Kaldırım taşı düştü kafana ve bu önemli bir şey değil öyle mi? Anlıyorum, sevk yazayım ben bir tomografi çektirsinler, iyi değil bu."

"Doktor bey gerçekten kaldırım taşı düştü kafasına."

"*Ninja Kaplumbağa* mı arkadaşım bu? Kanalizasyonda mı yaşıyor, kaldırım taşı yerde durur ya normalde? Nasıl düşebilir kafasına?"

"Ben söktüm onu havaya kaldırdım, sonra dikkatim dağıldı düştü üstüme."

"Ne yapıyordunuz kaldırım taşıyla?"

"Oynuyorduk."

"Arıyorum bak polisi."

"Doktor Bey arkadaş gaza geldi, bana fırlatmak için yerden taş aradı bulamadı, kaldırım taşını fırlatayım dedi, dengesini kaybetti."

"Sen de o arkadaşını tuttun sağlık ocağına getirdin?"

"Ne yazık ki arkadaşım değil kuzenim olur kendisi. Yapacak bir şey yok akrabadan öyle kafana göre kurtulamıyorsun. Bu adam da diğer akrabalarım gibi sınavımın bir parçası, onlardan ayrı kalmayı yasaklamış Yaradan. Emir büyük yerden dedim, tuttum getirdim. Cuma hutbesinin sonunda diyor ya, '...akrabaya yardım etmeyi emreder...' diye. Benimki keyfi değil mecburiyet, Allah'ın emri var."

"Dikiş atılacak buna. Bekleyin," dedi ve gitti doktor. Dini bütün adammış kalanı hiç sorgulamadı ve ben yine birinin dini duygularını sömürerek işimi görmüş oldum. Nasıl beceriyordum da öğrendiğim her dini bilgiyi dünyama alet edebiliyordum. Benim yaptığımı toplu halde yapan kavimler yok edilmişti, ibret de almıyordum hiç.

"Anneme söyleme sakın, ben birkaç gün okula gitmeyecem zaten rapor yazar doktor. Ben biraz ablamlarda kalırım."

"Oğlum akşam size gidicez ya İsmet ile sen eve gelmezsen olmaz. Buluruz bir yalan telaş yapma."

Ne kadar da kolaydı söylemesi, nedir yani? Altı üstü bir yalan buluruz ya! Selçuk yazılıyor bunlar yazılıyor. Bunları yazan sırf sen değilsin. Doktor içeri annemin dikiş makinesinin üstünde duran setin aynısı ile girdi. Anamın yün örerken kullandığı şişler yoktu bir tek. Elim ayağım titremeye başladı. Sağlık ocağı diye gelmiştik sözüm ona ama halk eğitim merkezindeki el işi sanatları teçhizatı vardı bunlarda.

"Dikiş atmak derken baya iğne iplik bunlar. Yorgan diker gibi dikecek misiniz kafasını?"

"Dikiş makinesine mi sokalım? Nasıl atıcaz başka dikişi?"

"Tıp ilerlemiştir biraz ya! Bu konuya hiç mi çalışmamışlar? İsveçli bilim adamları bunu atlamış olamaz. Lazerle falan atın, ışın verin ne bileyim. Peki dikiş atmasanız iyileşmez mi?"

"Sizin okulda kesilen parmağını uhuyla yapıştırmaya çalışan bir salak vardı. O sen misin?"

"Yok o değil, benim o. Ama kesilen kendi parmağım değildi, arkadaşın parmağıydı itlik olsun diye yaptım, salaklıktan değil."

"Heh o yüzden dikicez," deyip suratımıza bile bakmadan cayır cayır iğne iplikle girdi kuzenimin kafasına. Bir an Yunus'un hayatıma kattığı acı baharat çeşnisi tadı gitti, içimde bir şeyler harekete geçti. Aa gerçekten kıyamıyordum, insanmışım ben de. Sağlık ocağını yakasım geldi, kuzenim, kanım, canım ulan o adam ne yapıyorsun!

"Ama adamı bayıltmadınız, iğne vurun uyuşsun, bira falan alayım ben bari dudakları uyuşur o bile bir şeydir, böyle canlı canlı mı dikeceks..."

"Seni kan tutmuyor değil mi?" dedi doktor.

"Bilmem, daha önce hiç bu kadar kan görmedim ki? Gerçi ete giren iğne iplik de hiç görmemiştim."

Tüplü televizyonlar çalışırken fişini çektiğinizde görüntü sizden ufak ufak uzaklaşarak, sesler silikleşerek gitmeye başlar ya, ona benzer biçimde görüntü ve ses uzaklaşmaya başladı bende. Yunus'un bana bakan gözleri iyice bir belerdi sonra bir hoş oldum, "Bekleyin geliyorum," dedim can havliyle, yere düşerken bile gözüm açıktı, doktor iğne ipliği atıp bana doğru hamle yaptı, kafam iyice yere yaklaşırken canım kardeşim, kuzenim, akrabam Yunusuma baktım, gözlerini kapatıp dudaklarını ısırarak gülmeye başladı hayvan. Yunus ben bile insanlık sınırını teğet geçiyordum, sen neredeydin? Kafamın yere çarptığı anı hatırlamıyorum, Rabbim anestezi vermiş olacak, merhametinden sual olunmaz. Gözümü açtığımda Yunus'un dikişi bitmişti bana bakmamaya çalışıyordu. Hâlâ gülüyordu it!

"Ulan yere düşüyorum, bir elinden tutayım demedin tamam da niye gülüyorsun lan!"

"Bayılmadan önce bile gözü sendeymiş, akrabalık işte!"

"Ne bayılması ya?"

"E seni kan tutuyormuş."

"Yapma ya! Peki siz şu an bana ne yapıyorsunuz Doktor Bey?"

"Dikiş attım alnına, düştüğünde kafanı yardın. Adam düşmedi, 40 yıllık çınar gibi eğilmeden bükülmeden dümdüz devrildi. Yüzü koyun bayılanı ilk defa görüyorum."

"Lan Yunus madem alnım yarıldı sen niye gülüyorsun? Komik mi olmuş? Seninkinden de mi kötü?"

"Yok onunki o kadar kötü değil. Yunus'ta 4 dikiş var sende 11. Seninki daha kötü."

"He mi?" deyip fırladım koltuktan. Duvardaki aynanın karşısına geçtim. İlkokul çocuklarının resim dersinde çizdiği manzara resmindeki akan suya benzer bir dikiş vardı alnımın ortasında. Az zorlasan S harfi gibiydi. *Süper Selçuk* olmuştum. Hoşuma da gitmedi değil. Keyfim yerine geldi. Elimi cebime attım, "Neyse elinize sağlık Doktor Bey, borcumuz?" dedim.

"Ne borcu lan? Lafa bak berber miyim oğlum ben? Sandalyeden kalkar kalkmaz aynaya bakıp borcumuz, dedi. Hadi dikkatli oynayın, kaldırım taşlarından uzak durun."

"Peki Doktor Bey bu halde okula nasıl gidicez? Rapor yazar mısınız bize?" deyip asıl konuya girdi Yunus.

"Ne raporu lan? Çıkın gidin rapor için mi yardınız kafanızı?"

"Ne alakası var? Görünmez kaza, kaldırım taşı çarptı."

"Ders dinlemenize engel değil, bu kadarcık şey için rapor verilmez."

"Ne kadarcık şey için verilir? Meteor mu yağması lazım kafama! Bunun bir büyüğü o çünkü. Bina mı düşmesi lazım tepemize? Ölünce mi rapor veriyorsunuz? Ben bu kafayla okula gidemem!" deyip posta koydu doktora Yunus.

"Bilerek mi yaptınız doğru söyleyin? Delikanlı olun o zaman veririm raporu."

"Doktor Bey bilerek o şekil düşmeyi becerebilir miyim ben?"

"Doğru söylüyorsun o zaman sana veririm, buna vermem ama o dışarıda bilerek yapmış olabilir."

"Doktor Bey, kendisinin ne kadar hain, içten pazarlıklı, duygusuz, aynı safta savaşa girsen düşmandan çok buna dikkat etmen gereken bir adam olduğunu gördünüz. Kalkıp bu adamı size karşı savunmak için yalan söyleyip günaha girmem, yandığıma değmez. Gerçekten kazara oldu, istese yaramaz bu salak kafasını. Ona da rapor verirseniz, hatta benden alın ona verin. Yine annem gibi konuşmaya başladım ama..."

Elimizde raporlar kafamızda dikişlerle çıktık sağlık ocağından, yan dükkândaki esnaf beni gördü, yüzü güldü. Bunlarda zerre vicdan yoktu, benden beteri varmış.

"Lan, doktor İNSA'lı mıymış? Aferin lan herife güzel benzetmiş. Yanına kâr mı kalacağını zannettin? Herkes ben değil elin oğlu acımaz!" diye bağırdı arkamızdan. Yunus hâlâ kıs kıs gülüyordu. Bir tane dostum deyip sırtımı dayayacağım adam olmayacak mıydı dünyada? Adam dediğinin kralı, komşum ve çocukluk arkadaşım İsmet'ti, gerisi İsmet'in ne kadar değerli olduğunu anlayayım diye sağıma soluma serpiştirilmiş teferruatlardı. İsmet olsaydı şimdi böyle mi yapardı? İşbölümü yaptık, ben dayımlara durumu anlatacaktım o da teslimatı gerçekleştirecekti. Yunus, Ambarlı sahiline gitti. Asuman ile İsmet sahilde buluşacaklardı, işleri bitince Yunus İsmet'i alıp gelecekti.

Ben dayımlara gidip durumu tüm açıklığıyla anlattım. İsmet isminde üst dönemlerden çok zeki ve çalışkan bir arkadaşın bana ders anlatacağını, sevgili dedem odama konduğu için bizim evde yer olmadığını, bizi misafir etmesinin dayımın boynunun borcu olduğunu, kendilerine babamın selamı olmadığını, hâlâ dedemin bize yerleşmesi konusunda dayımları sorumsuzlukla suçladığını, annemle ağızlarının tadının bozuk olduğunu, ailemizin temelden sarsıldığını anlattım durdum. Dayım bir süre sonra baktı ki ben konuya çalışmış öyle gelmişim dinlemedi bile, mandalina soydu ağzıma soktu. "Ders çalışırken de çalışmadan önce de fazla içmek yok, kusmayacak kadar için mesele tamamdır," deyip yanağımdan makas aldı. Akrabalarım bendeki kumaşı en iyi bilenler olduğu için mantıklı bir işin peşinde koşmadığımı biliyorlardı tabii, onlar da geçmişti bu yollardan. Alkol gibi sıradan, illegal bir şeyin peşinde olduğumu düşünüyordu sadece, o kadar. Demek ki dayım küçük yaşta alkole başlamış, insan insanın aynasıdır derler ya, dayım bana bakınca kendini görüyordu. O zaman benim işim zordu. Yarın öbür gün Allah nasip ederse evlatlarıma bakıp inşaatlardan de-

mir çalmak, çete kurup mahalleyi birbirine katmak, millete dadanıp sokak kavgalarına karışmak yasak mı diyecektim ben? Babamı anlamaya başlamıştım, "Selçuk kız çocuk iyidir iyi. Alınma ama erkek çocuk mal ya!" Ben dayımla cebelleşirken Yunus sahilden dönmüştü bile. Ne çabuk?

"Merhaba baba, Selçuk bir gelsene acil, ben girmeyeyim."

"Merhaba baba mı? Ulan ben ilk kez senin yaşındayken hacca gitmiştim. Öyle selam verilir mi babaya?"

"Baba muavinlik yapıyordun amcamın yanında hacca yolcu taşıyordunuz, çarpıtma!"

Oğlan dayıya çekermiş hakket, gözümle gördüm ikna oldum, dayım da dini duyguları dünyevi işlerine alet edecek kadar alçak uçuyordu. Genetik mirasmış bendeki. Koştum kapıya kadar, Yunus ayakkabılarımı işaret etti. Hiç ikiletmeden giydim, Yunus hızla merdivenlerden indi. Peşine takıldım.

"Lan oğlum bir şey söylesene? Ne oldu?"

"Hiçbir şey."

"E derdin ne?"

"Hiçbir şey olmadı Selçuk, neyini anlamıyorsun? İsmet ile Asuman sahilde takılmadı, ben İsmet'i alıp getirmedim."

"Çünkü İsmet sahile gelmedi."

"Aferin!"

"Biz adamı mahalleden uzak tutmaya çalışırken o hepimizi birden mahalleden uzak tuttu yani öyle mi?" Ulan adamımsın İsmet! Herifteki kafaya bak! Kaç kişi bir olduk, plan yaptık adam hiçbir şey yapmadan bozdu planlarımızı. Kılını kıpırdatmadan hem de!

"Ne yapıcaz?" dedi Yunus.

"Kör Cemal sizin okuldaydı değil mi? Sen Cemal'e koş, İsmet'in eski tayfasından İsmet'i seven kim varsa toplayın bizim mahalleye gelin. Ben de bizimkileri bulayım. Mahallede görüşürüz. *'Insert Coin'* çağrısına kulak veriyoruz Yunus. Jetonları hazırla. Oyuna giriyoruz."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BAZEN SADECE OLAYIN İÇİNDE BULURSUN KENDİNİ

"Bazen sadece olayın içinde bulursun kendini," diye bir laf vardır ya hani, yalandır o. Olayın içinde olmak için can atıyorsundur aslında ama olaya hayal ettiğin şekilde dahil olmamışsındır, başka bir şekilde ve ansızın gerçekleşmiştir bu arzun. İşte bu söz, bu gibi zamanlarda kullanılan savunma amaçlı bir yalandır.

.....

Kim demiş?

Mete

Lisemi ne kadar sevmiyordum dersem diyeyim, sevmediğim, kurtulmak istediğim insanlar kadar kendimi ait gördüklerim de lisemdeydi. Dayımlardan okula zor attım kendimi, okula vardığımda son ders işleniyordu, Kimyacı Ertan Hoca'nın dersiydi. Ertan Hoca yeryüzüne bize bir işaret olsun diye gönderilmiş emsalsiz, melek gibi bir insandı. Bizim üzerimize düşen ise onun melek gibi olduğunu göstermek için şeytanın ayaktakımını canlandırmaktı. Bir fırsatını bulsa şeytana pabucunu ters giydireceğini iddia eden aylaklar takımıydık. Adam iyi niyetinden ölecekti, biz suistimalin kitabını yazıyorduk. Önceki sınavlardan birinde İbrahim tüm cevapları şirket yaptığı Özkan'ın kâğıdından geçirirken sınavın sonuna doğru Özkan'ın adı-soyadı hariç her şeyi birebir yazdığından emin olmak için son kontrolleri yapmaya koyulmuştu. Son anda fark etti ki, ikisi farklı grup-

taydılar. Diğer grubun cevaplarını geçirmişti kendi kâğıdına. Hoca kâğıtları toplamaya başlayınca panikleyip yapılacak en akıllıca şeyin kendi kâğıdındaki grubu silip Özkan'ın grubunu yazmak olduğuna kanaat getirip bilgisayar mürekkebini silgiyle silmeye başladı. Silgi kifayetsiz kalınca parmağını tükürükleyip kâğıdı delecek kadar inceltti, yine de altta hafif bir biçimde kocaman A yazıyordu. Tükenmez kalem de bulamayıp kurşunkalem ile normal puntonun 5 katı büyüklüğünde kocaman bir B GURUBU yazmıştı kâğıda. Kâğıtlarda ise sadece A ve B yazıyordu, grubu kelimesini de kadirşinaslığından olsa gerek kendi ekledi İbrahim. Gönlü geniş bir insandı. Sınav sonuçları okunurken nasılsa disipline gidicem diye bekleyen İbrahim, Ertan Hoca'nın kendisine 90 verdiğini duyunca o hafta Cuma'ya gitmişti. Ben durur muyum, hemen koştum öğretmenler odasına kâğıdımı görmek istediğimi söyledim. Kabul etti Ertan Hoca, kâğıdımı o balyada aramaya koyulup İbrahim'in kâğıdına denk gelecek ve oradaki gariplik hakkında Ertan Hoca'nın içine kurt düşürecektim, planım basitti. Hoca kâğıtları bir çıkarttı en üstte benim kâğıdım duruyordu. Aldı oradan, "Al bak," dedi, iyi de benim amacım kendi kâğıdıma bakmak değildi ki. Yanlış yaptığım bir soruyu sordum hocaya, bunun doğru olması lazım dedim. Cevap kâğıdını verdi, hocaya İbrahim'in de bu soruyu benim gibi cevapladığını, ona tam puan verdiğini söyledim. Hocayla birlikte İbrahim'in kâğıdını aramaya başladık. Kocaman B GURUBU yazan kâğıdı bulduk, hoca o sorunun cevabına bakıp İbrahim'in farklı yaptığını söyledi. Adam görmüyordu bile İbrahim'in grubunu değiştirmek için düştüğü çaresizliği. "Hocam," dedim, "Bu kâğıtta bir gariplik var: "Buradaki B GURUBU yazısı bir tuhaf." Hiç ilgilenmedi hoca, "Hocam bu kurşunkalemle yazılmış," dedim. "Printerdan silik çıkmıştır elle yazmışımdır," dedi. "Hocam," dedim "Bunun altında A yazıyor üstünde sizin el yazınıza hiç benzemeyen İbrahim'in el yazısına benzeyen bir yazıyla B GURUBU yazıyor. Hayır grup da değil gurup yazıyor, bunu yazanın Türkçesi de kıt. Bu

siz olamazsınız," deyip verdim gazı. Ertan Hoca kâğıdı eline aldı evirdi çevirdi, "Allah Allah!" dedi. "Oraya niye ekstra U koymuşum ki? Dalgınlık demek," deyip kapattı konuyu. Dayanamadım söyledim direkt: "Hocam bunu adam kendi yazmış baksanıza, grubunu değiştirmiş işte gözünü seveyim." İnanmadı adam, o kadar dil döktüm inanmadı hatta benim bu ısrarımın notumu artırmak için olduğunu düşünüp, yanlış yaptığım sorunun gidiş yolundan bana 5 puan daha verdi. Tanım sorusunda adam bana gidiş yolundan puan verince dedim tamam bir insan bu kadar saf olamaz, demek ki bu her şeyi anlıyor ama bize kıyamıyor. Madem dersin hocası Ertan Hoca o halden anlar, çok diretmez diyerek okula girer girmez nöbetçinin kolluğunu istedim. Çıktım sınıfa, kapıyı çalıp Müdür Doğan Bey'in İbrahim ve Özkan'ı çağırdığını söyledim. Sınıf şaşkın şaşkın bana bakıyordu. Az önce altılı yatırmaya diye çıkıp giden adam kafasında 11 dikiş ile nöbetçi öğrenci olarak geri dönmüştü. Ertan Hoca:

"Selçuk sen nöbetçi misin? E biz seni yok yazdık. Çocuklar niye söylemiyorsunuz?" diyerek sınıfa kızdı. Yeni fiş istedi, koştum getirdim, tüm gün nöbetçi yazdı beni. Bu adam çok acayipti, bende de durum içler acısıydı. Aynı gün hem raporlu hem nöbetçi olmayı başarmıştım. Fişe nöbetçi diye yazarken ayaklandı İbrahim ve Özkan ama ayakları geri geri gidiyordu. Kafamdaki dikişler gözlerini korkutmuştu. İbrahim eline geçen fırsatı ganimet bildi.

"Hocam bugün yan sınıftan Ömür nöbetçiydi sanki."

Sessizlik oldu. Tüm sınıf Ertan Hoca'ya döndü. Ertan Hoca fişe baktı, baktı... "Demek ki artık vardiyalı sisteme geçtiler, en mantıklısı," dedi ve imzaladı fişi. İbrahim ve Özkan'ı koridora çıkarttım.

"Arkadaşlarım gün bugündür. Gidecek başka kimsem yok, size ihtiyacım var."

"Kim dövdü lan seni?"

"Kimse dövmedi lan? Nerden çıkartıyorsunuz, kan tutuyormuş beni. O kadar kan görünce kafa üstü yere çakıldım."

"Heh şimdi çok rahatladım, oğlum ne kanı? Kimin kanı? Kimi dövdüler?"

"Kuzenimin kafasına kaldırım taşı düştü de..." Boş boş bakıyorlardı. "Neyse önemli değil asıl konumuza gelelim, kavga var gençler."

"Ulan işte bu be! Adamın kafayı yarmışlar, yılmamış adam toplamaya gelmiş, uzun bir ömrümüz olursa bizden adam olacak sanki."

"Oğlum beni kimse dövmedi, bizim dayak yeme lüksümüz yok biz dövücez!"

"Kimi dövüyoruz kanka?"

"Kasım Çoban'ı."

"Kimi dövüyoruz kanka harbi soruyorum?"

"Çoban'ı ulan işte!"

"Lan yürü git! Manyak mıdır nedir? Öldürtecek misin oğlum sen bizi?" dedi Özkan. İbrahim gazı alıp bana yürüdü.

"Adam benim kahramanım lan, benim başımı yakmanı engelledi, hatırla. Dövebilecek durumum olsa da el kalkmaz ona. Bir tanedir Çoban."

"Ama İsmet'i dövecek?"

"O kim oğlum? Kimlerle takılıyorsun sen? Neyse biz gelmiyoruz, madem Ertan Hoca yedi numaranı biz kaçalım. Hadi Özkan," dedi ve koşa koşa çıktılar okuldan. Çantalarını bile almadılar. Güvendiğim dağlara kar yağdı. Adamları özgürlüğüne kavuşturduğumla kalmıştım. Ne yazık ki yapılacak tek bir şey kalmıştı. Tekrar çaldım sınıfın kapısını.

"Hocam Müdür Bey, Mete ile Serkan'ı da çağırdı."

"Mete kim?"

"Benim hocam, misafir öğrenciyim."

"Misafiri niye çağırmış?"

"O da bu okulun öğrencisi hocam sonuçta, galiba bunlar İbrahim ve Özkan ile kavga etmişler. Soramadım Müdür çok sinirli bekletmeyelim."

"Mete ve Serkan geldiler yanıma. Az önce İbrahim ve Özkan ile konuştuğum yere çektim ikisini de."

"Arkadaşlarım gün bugündür. Gidecek başka kimsem yok, size ihtiyacım var."

"Kim dövdü lan seni?"

"Offf! Anlatırım yolda. Kavga var geliyor musunuz?"

"Lafa bak tabii ki geliyoruz."

"Mete bunu diyeceğim aklıma bile gelmezdi ama sen bir tanesin."

"Bir dakka bir dakka öyle hemen atlamayalım. Zaten ben Mete'yle hâlâ küsüm. Kavga kiminle? Kimi dövücez?"

"Kasım Çoban'ı."

Serkan ifadesiz baktı suratıma, Mete'ye döndü onunla bakıştılar, tekrar bana baktı. Hafif hafif bıyık altından gülmeye başladı.

"Havamız yeter! Eski günlerdeki gibi," diyerek uzattı elini. Ellerimizi üst üste koyduk. Eski günlerdeki gibi.

"Peki son bir soru... Sebep?"

"Yoksa Çoban İsmet'i dövecek."

"Kim ulan Çoban? Ha kim kim!" diye gürledi Mete. Ulan beni dövecek desem bu kadar sahiplenmezler. İsmet dediğin adam milli değer çıktı.

"O zaman Çoban bu yüzden kaçtı dersten," dedi Serkan.

"Çoban içerde değil mi lan?"

"Bir ders önce Terlikler geldi, hocam Kasım Çoban'ı Müdür çağırıyor dediler, aldılar Çoban'ı."

"Yahu bu taktiği değiştirelim, Ertan Hoca olmasa sıçmıştık. Herkes aynı taktiği kullanıyor."

"Yok yok seninki daha inandırıcıydı, en azından nöbetçi bandı var sende."

"Ha onlar bunu bile akıl edemediler öyle mi? O değil de Ertan Hoca ona rağmen saldı mı lan Çoban'ı? Bu herifin bence her şeyden haberi var, bu kadar saf olunmaz."

Yolda uzun uzun her şeyi anlattım, İsmet'i kurtarmak için Yunus'un toplayabildiği kadar adam topladığını, çok güçlü olduğumuzu saydım döktüm. Her şeye inandırdım bir tek dayak yemediğime inanmadılar. Demek ki dayak yemek

benden beklenecek bir hareketti. Potansiyelimin farkındaydı arkadaşlarım. Gerçekçi insanlardı aslında, yol boyu Çoban'ı nasıl döveceğimizi konuştuk durduk, tüm *Jackie Chan* külliyatı ile *Van Damme* tekniklerini masaya yatırdık, Çoban'ın bizi öldüresiye döveceğini biliyordum, benim süpergücümdü dayak yiyip yiyip tekrar ayağa kalkmak, kavgada gidiş yolundan puan verilse takdir alırdım, son noktayı koyamıyordum bir tek. Dayak yemek bende bir nevi spordu, stresimi alıyordu, ha çıplak ayak toprakta yürümek ha dayak yemek; yalıtıyordu beni, temizliyor arındırıyordu, özüme dönüyordum. Sırf Mete ile Serkan motivasyonlarını kaybetmesinler diye biraz da kişi başına düşen gayrisafi milli yumruk sayısı seyrelsin diye veriyordum gazı. Tekrar dümenin başındaydım, moralleri bizim tek katığımızdı ondan feragat edemezdim. Bir ara siz karışmayın ben tek başıma döverim, dedim aramızda kavga çıktı, herkes tek başına dövmek istiyordu Çoban'ı. Topluca bir akıl tutulmasıyla vardık mahalleye. Mete ve Serkan hâlâ söyleniyordu, Serkan bir ara gaza geldi.

"O Çoban denen adamın benim gözümdeki değeri sıfır. Yok şimdi haksızlık olmasın, sıfır değil ama sıfıra çok yakın; ama sağdan değil soldan yakın. Ekside lan adam! Sıfır bile değil, sıfır yine toplamada sonucu değiştirmez, bunu ne zaman görsem safi zarar. Eksiye çekiyor herif bizi!"

"Adam kavgaya giderken bile ders çalışıyor, arkadaşım manyak mısın sen? Bırak lan! Bir de çaktırmadan çalışıyor aklı sıra, durum değerlendiriyormuş gibi yapıyor! Sal gitsin deli ediyor bu beni!" dedi Mete. Mete bile tam gazdı. Biz hazırdık.

Sokağa girdiğimizde ana-baba günüydü. Çoban ve Terlikleri bayağı kalabalık gelmişlerdi, mahalleli evlerin camına, balkonuna çıkmış olan biteni izliyordu. Bir kişi de aşağıya inip, "İsmet bu mahallenin çocuğu, siz kimi dövüyorsunuz lan?" dememişti. Eğlenceden geri kalmamak, dayağı yukarıdan net izlemek için mevzi almışlardı sadece. Çekirdek çitleyenler, çay içenler vardı balkonlarda. Terlikler'in ve

Çoban'ın adamlarının neşesi yerindeydi gülüyorlardı, demek ki İsmet kavganın başından beri mağluptu. Kalabalığa doğru daldık üçümüz. İlk gördüğümüz Yunus'tu. Ben Yunus'u ilk defa o kadar düzenli, tertipli giyinmiş gördüm. Öldü zannedip kilise cenazelerindeki gibi tertemiz giydirip kravatını bile bağlamışlardı çocuğun, kaldırımda hazır olda duruyordu.

"Yunus ne oldu?"

"Geri geldim Selçuk, öldüm geri geldim. Baya baya cennetteydim lan! Üzüm yiyordum."

"Üzüme bayılırım!" dedi Mete.

"Ben de," dedi Serkan.

"Ben de hastayımdır," deyip devam ettim. "Neyse konu o değil, Yunus tane tane anlat İsmet'e ne oldu?"

"Sıra onda..."

"Kaç kişi geldiniz?"

"Valla kimse gelmedi, İsmet çete işlerini bırakınca pek bir değeri kalmamış. Kör Cemal ve ben geldik. Beni cennete, Kör'ü cehenneme yolladı Çoban. Ayıldığında yemin etti cehennemdeydim diye."

"Lan oğlum sizi cehenneme koysalar kazan devirirsiniz, cennete koysalar ağaçları sökersiniz kime ne anlatıyorsun? Nerde Kör Cemal?"

"Kavgada, ayılır ayılmaz tekrar daldı adam. Herif cehennemi göze aldı lan İsmet için. Gideceği yeri gördü yine de yalnız bırakmadı İsmet'i. Hâlâ dayak yiyor."

"*Eşkıya* filmindeki *Baran* mı oğlum bu? Durun lan!" diye bağırarak kalabalığın göbekleştiği yere doğru koşmaya başladım. Mete nasıl gaza gelmişse ceketimden tutup çekti beni, ilk ben vurucam, deyip öne geçti. Tam yakalayacakken Mete'yi Serkan yakaladı beni, "Bırak bırak o önden gitsin. Çoban ağzına sıçsın Mete'nin," dedi. Ben böyle kindar adam görmedim, aynı cephede birbirimizle savaşıyorduk.

Mete daldı çemberin içine, ceketini çıkartırken kalabalıktan tezahüratlar yükselmeye başladı. Eğlence çıkmıştı

onlara da. Çoban, Kör Cemal'i yere itinayla serdi ve Mete'ye döndü:

"Misafir öğrenci? Senin ne işin var lan burada?"

"Sus lan!" Tezahürat bir anda beklenmedik gol yiyen ev-sahibi takım tribünü gibi iç çekti ve sessizlik sağlanmış oldu.

"Mete dur ne yapıyorsun?" dedi İsmet.

"Karışma sen!" diye kestirdi attı Mete. Bu nasıl gaza gelmiş, evlerden ırak.

"Sen kimsin arkadaşım İsmet'i dövüyorsun? Bunlar bizim mahallenin çocukları!" diyerek sazı eline aldı Mete. Tüylerim diken diken oldu. Bunlar Mete'nin söyleyeceği şeyler değildi. Mete devam etti:

"Madem bizim mahallenin çocukları, onları sen dövemezsin biz döveriz."

İşte bunlar Mete'nin cümleleriydi, içten pazarlıklı herif. Çoban'ın gözüne girmek için yaptığına bak.

"Ulan Mete ne yapıyorsun? İsmet'i niye dövüyoruz?" dedim.

"Sen karışma bende o iş. İsmet'e 1-2 tane göstermelik vururuz, atar kendini yere, ufak bir dayakla yırtar hem onu hem bizi kurtarıyorum yoksa bu herif bizi sakız gibi çiğner Selçuk, azcık kafanı kullan."

Hayatım boyunca en ağrıma giden şeylerden biri olarak hep bu an gelir aklıma. İsmet'i dövmeye kalkışmak falan değil, Mete'nin bana, *"Kafanı kullan,"* demesi. Daha 15-16 yaşında bunu da tecrübe etmek varmış hayatta. Çoban Mete'yi dinledi, yüzü güldü. İsmet kollarından tutan adamların önünde şaşkın şaşkın bakıyordu bize. Bu da mı gelecekti İsmetimin başına! Bu sokakta tüm çetemle beni karşı karşıya getiren deha, rol modelim ne hallerdeydi... Çoban, Mete'nin yanına geldi.

"Sen geçen gün beni çetene al, diyen çocuk değil misin? Haydi katla şu çocuğu artık bizdensin," dedi ve sırtını sıvazladı Mete'nin. Mete koşarak gitti İsmet'in yanına karnına bir tane geçirdi, elleri arkadan bağlı adama vurdu herkesin gözünün önünde. İsmet'in kafası öne düşünce kulağına eğildi,

bir şeyler söylemeye başladı. İsmet güldü. Aha İsmet güldü. İsmet Mete'nin planına uyacaktı.

"Ne gülüyorsunuz lan bize de söyleyin? Biz de gülelim," dedi Çoban, keyfi yerindeydi. Bir avuç Çekmeceli oyuna getirecekti Çoban'ı ve onun haberi bile yoktu. Mete kafa attı İsmet'e. İsmet acısı geçsin diye başını iki yana sallarken Mete 2 adım geriye gitti. Kafası sekti resmen, başı döndü Mete'nin. Canı yanmıştı çocuğun. İsmet'i mahsusçuktan bile olsa dövmek öyle kolay bir iş değildi. Mete bana doğru döndü, İsmet'i işaret etti. Bana niye döndü ki bu? Kendi planı, kendisi yapacaktı her şeyi.

Tezahüratlar tekrar başladı: "Elleri bırak, elleri bırak! Gerçek kavga, elleri bırak!" diye inliyordu sokak. Ulan hiç mi eşimiz dostumuz yoktu? Tezahüratın bir kısmı bizim siteden geliyordu. İsmet bu kadar mı sevilmiyordu mahallemde? İyi bak kalabalığa İsmet, bunlar komşuların değil bıldır yediğin hurmalardı işte. iki adam kollarını çözdü İsmet'in. Mete İsmet'e doğru koşmaya başladı, çılgın kalabalık boğa güreşi izleyen canilerden farksızdı, kavgaya ses efektleri yapıyorlardı. İsmet boynundan tuttu Mete'yi, "Kafa öyle atılmaz hiç mi öğretemedim?" diyerek kafasını özenle monte etti Mete'ye. Mete'nin boynunu iyi ki tutuyormuş, bir anda ruhu çıktı gitti sanki Mete'nin, Mete'yi ayakta tutan İsmet'ti. İsmet hafifçe yediği yemeğin çöpünü kenara koyan sözüm ona duyarlı hıyar naifliğiyle itinayla kenara koydu Mete'nin içi çekilmiş bedenini. Adamımsın İsmet, kim ne dersin desin sen bir tanesin. Döverken bile merhamet duyuyor, yere istemsizce düşünce kafasını gözünü yarar diye rakibini korumaya alıyordu. "Başına ne gelecekse benden gelecek başka bir şey sana zarar vermesin, üzülürüm," diyordu lisanıhâl ile. İsmet Mete'yi bırakınca Çoban'ı işaret etti. "Sen ve ben. İkimiz, yiyor mu?" İsmet sen ne ettin? Serkan beni yarıp çembere girdi.

"O, o kadar kolay değil be birader, daha ben varım."

"Serkan annen balkonda lan sen eve dön, Mete'nin o dediği olmayacak."

"İsmet annemin babamın önünde beni dövemezsin. Mete ne dediyse o olacak uzatma, en mantıklısı bu," dedi. İsmet'in dibine doğru yürümeye başladı.

"Ulan bizim lise neymiş böyle, arkadaşlarıma bakın da ders alın lan," dedi Çoban. Serkan İsmet'e ilk yumruğunu atacağı sırada İsmet eliyle Serkanların balkonunu işaret etti, "Dikkat edin düşüyor," diye bağırdı. Herkes neyin düştüğünü görmek için o yana döndü, düşen eden bir şey yoktu. "Yandım anam!" diye bir ses duyuldu, herkes sesin geldiği yere döndüğünde Serkan yerde yatıyordu bile. Serkan'ı kollarından tutmuş kalabalığın arasına çekiyordu İsmet. Hakketen anasının babasının önünde dövmemişti çocuğu, dayak yemiş halini bile görmesinler diye kalabalığa gizliyordu Serkan'ı. Bu adama kıyılır mıydı lan! Paçalarından erdem akıyordu. İsmet eliyle "Gel" işareti yaptı Çoban'a, "Assolist misin lan sen? İlle son mu çıkacaksın karşıma? Ne oldu yemiyor mu?" Çoban sadece güldü, İsmet'e ilk adımı attığı sırada Sur'dan sonra beni yıkabilecek yegâne güçte seslerden birini duydum, "Serkaaaan! Serkan'ı mı dövdüler, geliyorum aşağıya!" diye bağırdı Güneş. İşte bu benim için *start* verildiği anlamına geliyordu. "Durun lan! Kim kimi dövüyor?" diye fırladım ortaya!

"Sen de mi Selçuk?" dedi Çoban.

"Sen de mi Selçuk?" dedi İsmet. Çoban'ınkini bilmem de İsmet'inki içimin yağlarını eritti.

"Yok İsmet, sadece ben," dedim girdim çembere.

Mahallem, sevdiğim kız, okuldan bir ton ıvır zıvır adam herkesin gözü önünde sahneye çıkıyordum sanki. Yıllar evvel bu sokakta karşılaşmıştık ya İsmet. Hayatımın en ciddi travmalarından biriydi ve yine aynı sokakta bu sefer seyirci desteğiyle karşı karşıya geliyorduk. Çoban yanından geçerken sırtımı sıvazladı, elini ittim. İsmet'in dibine kadar yanaştım. Güneş kalabalığın arasına girmişti, Serkan ayılmış, ablasına bir şeyler anlatıyordu. Güneş ile göz göze geldim. Göz kırpıp, yarım ağız gülümsedim. Tam karizma tuşuna basmıştım.

İsmet şaşkın şaşkın suratıma baktı. "Ne oldu lan senin kafana? O dikiş ne bu it mi dövdü?" dedi ve dişlerini sıktı. Benim bahsettiğim adam buydu işte.

"Kimse dövmedi ulan beni! Düştüm düştüm, ilk kez dayak yemedim kimseyi inandıramıyorum!"

"Selçuk geri bas, anlasanıza bu kadar insanın önünde dayak yemiş gibi yapamam, efendi gibi yerim dayağımı şanım yürür. Benim elimden gelen budur derim," dedi İsmet. Gülme sırası bendeydi. "Biliyorum İsmet," dedim. Arkamı döndüm İsmet'e. Çoban ile yüz yüzeydim. Ceketimi çıkarttım. Kollarımı sıvarken gayet sakin lafa girdim.

"Sen kimi dövüyorsun lan? Aylardan Kasım. Sahipsiz mi sandın İsmet'i?"

"Ne oluyor lan?" dedi İsmet

"Ne oluyor lan?" dedi Çoban.

Çoban'ı bilmem ama İsmet'in şaşırması yiyeceğim dayak için ödül olarak bana yeter de artardı, istese üstünü bile verirdim. Ne olacak be İsmet, öğreniyordum be oğlum. Güç dediğin güçlünün gölgesine sığınınca değil, güçlü denilenin gücüne aldırmadan kendindeki güce sığınınca elde ediliyordu. Yapabilecek bir şey yok, dayak yemek benim işim. Ben İsmet'i koruyan adam olacaktım.

"Ne oldu lan Aralık, yok neydi Kasım? Pıstın kaldın? Sahilde atıp tutuyordun, hadi buyur gel buradan yak," dedim ve gardımı aldım. Ben Çoban'ın yüzüne kilitlenmişken İsmet yanıma geçti. Tam sağımda durdu, gülümsedi ve kaldırdı yumruklarını. "Dur bakalım," dedi bıyık altından. *Double Dragon* gibi olmuştuk, eksik parçam hemen yanımdaydı, omuz omuzaydık. Çoban istediğin kadar döv dert değil, öldürme sadece. Bırak da bu hazzın tadını çıkaracak günlerim olsun, dedim içimden.

"Selçuk şaka mı yapıyorsun? Sen liseden arkadaşımsın, aynı sınıftayız."

"Bu da mahalleden arkadaşım be Şubat, aynı sayfadayız."

Seyircili maçlar ile seyircisiz maçlar arasında büyük performans farkı neden olurmuş anladım o an. Tezahüratlardan başka bir şey duymuyordum. Kendi evimdeydi maç ama tüm tezahüratlar Çoban'aydı. Tamam bizim site tezahürat yapmasın da bari biri polisi arasa da huzura ersek. Yok arkadaş, kilitlenmiş bizi izliyordu herkes. Terlikler, Çoban'ın yanına yaklaştı, ben 3 kişi bize dalacaklar diye beklerken kulağına bir şeyler fısıldadılar. Çoban'ın yüzü düştü.

"Kesin lan!" diye bağırdı Çoban. Herkes sustu. "Sınıf arkadaşımı dövecek değilim."

"Sebep?" diye bağırdı Yasin Amca balkondan. Bunlar ellerine doğduğum insanlar ha yanlış anlaşılma olmasın, kaç yıllık komşum, yürümeyi öğrenirken elimden tutan adam niye dayak yemediğimi merak ediyordu.

"Sebebini biliyorsun Selçuk. Ha bu okul nasılsa tatile girecek, ara tatilde tam 15 günde şişliklerin inecek şekilde dövücem seni, şova dönüştürücem merak etme," dedi. Müdür Doğan Bey'in son tehdidi gerçekten işe yaramıştı. Meğer *PacMan*'deki *power pill*'lerden, o büyük sarı toplardan birini yemişim dokunulmazlık almışım da haberim yokmuş. Şimdi siz kaçın benden hayaletler. Çoban'ın önüne doğru gardımı indirip yürüdüm, gözlerinin içine baktım.

"Sen daha şov görmemişsin aslanım, madem açıkça düşmanlık ilan ediyorsun sonucuna katlanırsın."

"Sen gerçekten beni tehdit ediyorsun."

"Demiştim Çoban, ben tehdit ettiğimde anlarsın demiştim. Artık buradayız. Bak sana bahsettiğim 'orası' işte 'burası' Çoban."

"Orası burası ne lan?"

"Beni oraya getirme diyordum ya, orası burası işte. Ben de gelmiş bulundum, olacaklara hazırla kendini."

"Lan hani arkadaştık?"

"Ben arkadaşlarımdan yediğim kazıkları uç uca eklesem 3 cilt roman olur be Çoban. Seçilecek en yanlış kelimeyi seçtin," dedim ve durmadım devam ettim.

"Başla komutu gelmeden kavga başlamaz, düşmanlığın bile kendince zarafeti, kuralları vardır. Senin sonun benim ellerimle olacak bu bir. Torunlarımıza bile anlatacağımız kadar artistlik olacak bu iki. Dövün beni ama bunu yapmayın diye yalvartıcam seni, yediğin dayak umrunda olmayacak öyle yakıcam canını. Kaç etti lan sayabildin mi?"

"O benim işim değil. Ben saymam, beni sayarlar. O zaman karne günü tam burada buluşuyoruz, biz 3 kişi gelicez siz isterseniz tüm mahalleyi yığın. Kaldığımız yerden devam edicez."

"Anlaştık," dedim ve uzattım elimi. Centilmenlik görün mahalleli, beni dövmesi için tarih aldığım adamla düşmanlığın ilanı için el sıkışıyordum. Çoban bıyık altından güldü, tuttu elimi. Öyle bir sıktı ki bağırıp ağlayamadım bile, beynime sinyaller gidince başka hiçbir acıyla eşleşmediği için beyin karşılık vermedi. "Bırak bırak hiç dokunma, garip bir şey bu," dedi. Anlamadı bunun bir tür acı çeşidi olduğunu merakla bekledi, refleks olarak bile çekemedim elimi. Hamur gibi mıncırdı adam. Tüm serinkanlılığımla sanki acıdan böğrüme öküz oturmamış gibi lafa girdim:

"Bu mu tüm yapabileceğin? Karne gününü iple çekiyorum. Şimdi defolun lan mahallemden." Tüm acıyı içimde tutup, defolun mahallemden, diyerek saldım dışarı. Öyle bir bağırdım ki tırsıp Çoban bile çekti elini, yüzünü kapattı. Bir şey yapmadığımı görünce Terlikleri'ne işareti çaktı, kalabalık grup mahalleden tıpış tıpış uzaklaşmaya başladı. Kör Cemal'e koştu İsmet, zaferin tadını çıkartmak şöyle dursun canhıraş, savaş meydanında canı yanan askerlerine koşuyordu. İşte gerçek bir lider. Mete ve Serkan kavganın kalanını evlerinin balkonundan izlemişler. Hangi ara ayıldılar, hangi ara kaçıp eve koştular? Çoban ve adamları sokağı boşaltınca bir anda her şeye seyirci kalan mahalleliden alkış koptu. Hatt-ı müdafaa ile zafere ulaşanları alkışlıyordu mahalleli. Bunların hepsi iyi gün dostuymuş, şimdi alkışlarsınız tabii. Gerçi az-çok tanıdıysam mahallemi biz da-

yak yesek bu sefer de Çoban'ı alkışlardı bunlar. Macera olsun yeter. Dayanamayıp pişkin pişkin alkışlayan Yasin Amca'ya sardım.

"Yasin Amca sen napıyorsun ya? Biriniz gelip niye ayırmadı kavgayı?"

"Oğlum ergensiniz siz, yumruk yumruğa dövüşüyorsunuz, olur öyle."

"Yahu hadi ben ergenim Çoban'ı görmediniz mi? Adam o adam, ergen falan değil, insan irisi. İstese seni bile döver."

"Evet döver."

"E o zaman niye gelmedin?"

"E o zaman niye geleyim? Manyak mıyım ben? Dayak mı yiyeydim adamdan? Siz gençsiniz kemiğiniz neyim kırılsa da çabuk kaynar, ben yaşlı başlı adamım iş çıkartırım evdekilere. Adam insan irisi, ben inene kadar 10 kere döver sizi, yetişemem kaçırırım, deyip buradan izledim."

Ben Yasin Amca ile didişirken bir anda önümden hızla İsmet'in koştuğunu gördüm, arkasından koşsam mı derken Güneş önümden koşarak geçti. Güneş'in İsmet'i kovaladığını fark edip görmezden geldim olan biteni. İsmet 1 numaralı hasımsa ben de İsmet'e kol kanat geren adamdım. Sevdiğim kızın kardeşini döven adama arka çıkmıştım. Güneş illa ki benim de peşime düşecekti. Zaman ne çabuk geçiyor daha dün ben peşinden koşuyordum bu kızın, şimdi o koşacaktı peşimden. Mete ve Serkan'ın yanına gittim, tehlikenin geçtiğini gören aşağıda almıştı soluğu. Lokal bir kahraman olmuştum. Tüm gözler üzerimdeyken annemin sesini duydum.

"Oğlum hadi eve geç sen, ben geliyorum."

Sesini duyduğumda sevecen, merhametli, kadirşinas bir istek gibi gelmişti, annemle göz göze geldik. Duymamışım gibi yaptım. Bu sefer görüntü ve ses senkronu tam iken annem tekrar etti:

"Oğlum hadi eve geç sen, ben geliyorum."

Milletin ortasında kendini bozmamak için belki biraz da beni uluorta pataklayıp gururumu kırmamak için olsa gerek

şefkatli anne maskesini takmıştı annem. Ben o maskenin altındakini biliyordum. Sinirlenebileceği tüm eşikleri geçmişti annem, o kadar ilerideydi ki yüzündeki mimikler o öfkeyi anlatmaya yeterli değildi. O yüzdendi bu şefkat. Öyle böyle bir azap beklemiyordu beni, belliydi dişlerini sıkmasından. Annelerin dişlerini sıkıp yapmacık gülerek, "Oğlum yapma bak kızacak teyzen," demelerinin çok ileri versiyonuyla karşı karşıyaydım. Yanakları atıyordu annemin, "Sen eve geç," derken eliyle işaret ettiği eve bakıyordu herkes, ben ise eline bakıyordum. Parmakla işaret etmiyordu, yumruğunu sıkmış o yumruğu eve doğrultmuştu. Anne dayağı yemeyeli de bayağı olmuştu hani. Nasıl giderdi şimdi o yağ gibi.

Eve gidip üstümü değiştirdim, beklemeye koyuldum. Adrenalin vücuttan gidince biraz da sağlıklı düşünme imkânı buldum ve bir sonuca vardım. E ben bitmişim! Gaza gelip Çoban'a halka açık mahalde meydan okudum. Terlikleri ve okulun en tekinsiz tipleri de oradayken hem de. Yahu Çoban dövemiyorsa başka birine dövdürtür, nedir yani? Müdür ispatlayamadıkça, çocuğa bir şey olmazdı. Hadi diyelim Çoban ar yaptı bunu ben döveceğim dedi, iyi de sömestra ne kalmıştı ki şurada? Nasıl çıkacaktım işin içinden? İstersen tüm mahalleyi topla demişti bir de, nasıl toplayacam alayı iyi gün dostuydu bunların. İsmet için bir araya gelmeyen adamlar benim için gelirler miydi hiç? Koca reis İsmet için eski çetesinden 2 kişi gelmişti sadece; Yunus ve Kör Cemal. İkisinin de bilinci yerinde değildi. Beni kim sallar? Bir de İsmet'i dövmek isterken Çoban haksızdı, adamın kız arkadaşında gözü vardı. Beni dövmek istemesi kadar doğal bir şey yoktu. "Gel beni döv, Allah rızası için döv!" diye yalvarmıştım adama. Ben bazen gereksiz gaza geliyordum.

Annem beni eve göndereli neredeyse bir saat olacaktı ama eve gelmemişti, apartmanda sesini duyar gibi oldum kapıyı açıp dinlemeye başladım. Birileri fısır fısır konuşuyorlardı ama annem olduğundan emin olamadım ve "Anne!" diye seslendim. Öyle bir bağırma sesi geldi ki cevaben, ben

kapının kapanış sesini salonda oturmuş ders çalışırken duydum. Hangi ara koştum salona oturdum defteri kitabı açtım bilmiyorum, kapının kapanma süresinden hızlıydım. Kapı açılana kadar bir yarım saat uslu uslu ders çalışıyormuş görüntüsüne büründüm.

Dedem yatsıdan döndü, elinde bir kitapla girdi eve. Selam verip odasına giderken bir şey dikkatini çekti, geri geldi salona.

"Sen niye ders çalışıyorsun torun? Yine ne yaptın?"

"Bir şey yok dede."

"Kafana ne oldu? Düştün mü?"

"Allah senden razı olsun dede ya! Düştüm evet."

"Bizim Nurettin'in de tansiyonu düşmüştü öyle kafa üstü düştü öldü, kurtuldu mis gibi. Her seferinde tutacak diye bir şey yok, herkes bir Nurettin değil. O şanslıydı, daha 50'lerinde öldü yırttı."

"Dede ne ettin? Bir dur girme yine o konuya. Elindeki ne?"

"Katolik."

"Dede sabah namazında camiyi açan adamsın, imamdan müezzinden önce gidiyorsun camiye, senin ne işin olur katoliklikle ver bir bakayım."

"Yok bu müslümanlar için katolik."

Dedemin elindeki kitap kalınlığındaki şeyi aldım. Dedemin katolik dediği bizim bildiğimiz katalog, tabii katalog kelimesi dedemde kayıtlı olmadığı için dağarcığındaki en yakın sesteş kelimeyle kaydetmiş nesneyi. O değil de ama bu katalog... Ama bunlar... Lan bunlar ne?

"Dede bu ne? Mezar taşı resimleri var bunda? Mezar taşı kataloğu mu aldın? Dede gözünü seveyim yapma etme, mezar mı bakıyorsun sen?"

"Ev mi bakayım bu yaşta? Araba mı bakayım? Benim ilgi alanım da bu. Kaç yıldır 80 yaşımdayım bilmiyorum torun? 80'den sonrasını saymaya gerek yok, geri sayımdayım dedim ama işte insanın her istediği olmuyor hayatta. Büyük konuştum ben, ondan mı böyle oldu acaba?"

"Dede ergenliğimi çürüttün dede, 1 tane sivilce çıkartamadım senin yüzünden, bu kadar ölüm hatırlatılır mı? Her gün yarın ölecekmiş gibi yaşıyorum."

"Sünnettir sünnet, kalbi diri tutar. Aha çözdüm, sürekli ölümü düşünmek benim kalbimi diri tutuyor o yüzden ölmüyorum ben. Sağlık sıhhat veriyor bana. Demek benim sınavım da buymuş. Sende kalsın katolik istemiyorum," dedi ve odasına yani eski odama doğru yürümeye başladı.

"İstirahata mı çekiliyorsun dede?"

"Yok yatmaya gidiyorum. Mikrop bu ya!" dedi ve gülmeye başladı dedem. Dedeme en komik gelen şey bize hiç yakışmayan bir ağızla konuşmaktı. Hele hele kendisini öyle bir şeyle itham ettiğinde tutamazdı kendini, hemen gülerdi. Ne zaman neşelendirmek istesem dedemi aristokrat diline geçerdim. "Büyükbaba günaydın," dediğim bir gün takma dişini düşürdü gülmekten. Dedemin bana yönelteceği en ağır laf *"mikrop"* kelimesiydi. Çileden çıkartsam ağzından o çıkardı. Kapmıştım yine mikrobu, gülmüştü dedem.

Kapı yine açıldı, ben hemen önümdeki kitap deftere yumuldum, göz ucuyla annemi kollarken babam girdi salona. Babam bile geldi, annem yok ortalıkta.

"Çarkıfelek başladı mı? Çarkıfelek'i aç!"

"Baba, kültür mozaiği misiniz siz? Herkes ayrı telden çalıyor. Yahu Çarkıfelek nedir? Ajansı aç falan desene, benim ayarlarımla niye oynuyorsunuz?"

"Sen niye ders çalışıyormuş gibi yapıyorsun lan? Bir bok yedin değil mi yine?"

"Yok baba ders çalışıyorum gerçekten."

"Oğlum önündeki kitap matematik kitabı, önündeki defter edebiyat defteri, kafanda nerden baksan 10 tane dikiş var, mezarlık kataloğu almışsın, kimi kandırıyorsun?"

Yapacak bir şey yoktu. Ciğerimi biliyordu.

"Düştüm."

"Sordum mu?"

"Niye sormadın?"

"Ben daha hiç efendi gibi dayak yedim diyeni görmedim. Düştüm, kapı çarptı, bilmem ne... Dayın aradı Yunus'un kafasına dikiş atmışlar, evdekilere kafama kaldırım taşı düştü demiş. Bitti o eski delikanlılık, bitti. Aç bakalım, arabayı alacak mı bu haftaki? Onun vergilerini de kazanana kitliyorlarmış ha."

Aile bireyleri kumandanın ucundaki özel kanallar gibiydi, hepsi ayrı frekanslarda yayın yapıyorlardı. Babam Çarkıfelek'teki kelimeleri bulma yarışına kendini kaptırıp, "Orda ben olsam o keriz sunucunun elinden almıştım arabasını da işte bizim durumumuz yok," diyerek keyifleniyordu. Babamın, sunucunun kendi arabasını alacağını düşünmesi olayın bir yarışma değil de bayağı bayağı kumar olduğuna inandığını gösteriyordu. Bizim durumumuz yok, diyerek de kumara girmek için masaya koyacak parası olmadığını vurguluyordu sanırım.

Kapı tekrar açıldı, artık başka seçenek kalmamıştı. Gelen annemdi. Annem eve girdi ve direkt mutfağa geçti. Hemen gömüldüm derse. Babam bana bir bakış atıp bıyık altından gülmeye başladı.

"Kesin bir bok yedi bu," diyerek iyice keyiflendi.

En kesin çözüm dedemin odasına gidip yatmaktı. Zaten dedem yine yorganın içindedir, bir güzel örterim üstüme dedemi, annem orada bana bir şey yapmazdı. Tam kalkıp masadan sıvışacaktım ki annem içeri girdi, elindeki meyve tabaklarından birini ders çalıştığım masaya bıraktı, diğerini babama götürdü oturdu yanma. Bana bakmıyordu bile. Nasıl yani? Küstük mü? Bana insan gibi mi eziyet edecekti annem? Anlamazdım ki ben ondan, iyice şımarır arsızlaşırdım. Bir miktar şiddet beni çiçek gibi yapardı.

"Selçuk senin kaşına ne oldu ya?" dedi babam sonra da kahkaha attı. Sınıfta "Hocam ödevleri toplamadınız," diyen ve bundan zevk alan öğrenciler gibi gurur duydu kendiyle.

"Sen içtin mi Ekrem?" dedi annem.

"Ben mi? Nasıl ben ya? Adamın kafasında kaç dikiş var, ders çalışacak kadar büyük bir halt yemiş işte, neden ben?"

"O çocuk daha Eko!"

"Çocuk mu? Eşek kadar adam oldu ya! Evlendirsem evlenmem demez, der misin lan?"

"Demem niye diyeyim? Büyük sözü dinlerim. Hele hele ben seçeceksem..."

"Konuyu değiştirme Eko, sen soruma cevap ver."

"Konuyu ben mi değiştiriyorum? Allah aşkına İko, içmiş olsam bu saatte gelir miyim eve? Uyumanı bekler iyice geç gelirim, yanına hiç uğramadan babanın koynunda yatarım, bizim mutlu evliliğimizin sırrı benim ufak hesapların adamı olmamdır, sen de biliyorsun bunu."

"Ben de bu konuyu konuşmak için fırsat kolluyordum, iyi denk geldi," diyerek içeri girdi dedem.

"Baba sen gelmiş miydin? Bilmiyordum valla nerdeydin?"

"Fırsat kolluyordum dedim ya, kapı ağzında bekliyordum iyi denk geldi. İlknur ben sana kocan bilerek yapıyor demedim mi?"

"Baba bizim mutlu evliliğimizin sırrı hakkında dediklerime takıldıysan o tamamen şaka olur, güleriz eğleniriz diye... Öyle bir anda... Düşünmeden ağızdan çıkmış..."

Herkes pür dikkat babama bakıyordu.

"...bir cümledir. Daha ne diyeyim zaten belli değil mi varacağı yer? Ne bakıyorsun oğlum?"

İyi vallahi ha, herkesin gücü bir bana yetiyordu tabii.

"Ben zaten yük olduğumun farkındayım Ekrem, masanın üstüne mezar katolikleri koymalar falan anlamadım mı zannediyorsun?"

"Baba valla Selçuk'un o, benim değil..."

"Yalan yere yemin etme, hemen Selçuk'a atma suçu. Bu evde ne olsa Selçuk da Selçuk."

Değil mi dede? Babam o katalog Selçuk'un derken yalan söylüyordu tabii, senin malındı sonuçta. Dedem tevil uzma-

nıymış meğer, gerçeği bilen bir tek ben vardım ya beni de yanına çekip sus payı veriyordu. Susar mıydım? Tabii ki susardım, büyükler kavga ediyordu, benim meselem değildi, banane?

"Özür dilerim baba, evet benim o katalog bir arkadaşa şaka yapmak için aldım, kusura bakma."

Babam bütün sene vizelerde düşük not alan, ödev teslim etmeyen, devamsızlık sınırında dans eden, *quiz*'i çikolatalı süt sanan ama finallerde en yüksek notu alan öğrenciler gibiydi. Kumaşını göstereceği şahane anları kollar ve orada farkını açıkça ortaya koyardı. Babam kimin olduğunu bilmediği ve kendisinin olmadığına emin olduğu katalog için benim dedi. Dedeme karşı gelmemek için kendisine atılan iftirayı bile kabullenebiliyordu. Sevgili ailem, siz nasıl bir günah işlediniz de başınıza ben musallat oldum bilmiyorum, zaten o sizin derdiniz ben pek kafa yormuyorum ama siz iyi düşünün bunu, yapmayın bir daha o hatayı.

Dedem tek kelime etmedi, dönüp bana baktı. Dedemle göz göze geldik. İki sırdaş, devasa yaş farkına rağmen iki çok yakın arkadaş çaresizce birbirimize bakıyorduk. Dedemin gözlerinden okuyordum, "Bu adama bu yapılmaz, ayıp ettik torun," diyordu. Benim gözlerimden, "O senin derdin, beni ilgilendirmez, büyüklerin işine karışmam ben," okunuyor olsa gerek dedem ani bir atakla saf değiştirdi.

"Torun torun dedik bağrımıza bastık, senin mi lan o katolik?"

Ben mi? Dede ne yaptın olmuyor ama?

"Soruma cevap ver!" dedi dedem. Bayağı da ciddiydi. Arkadaş sükut hani altındı?

"Dede bu senin ya? Sen getirmiştin hani?"

"Ulan adamcağız daha katalog diyemiyor, katolik mi katalitik mi ne diyor. Nasıl onun olsun?" dedi babam.

"Hiç!" diye koydu noktayı dedem. Demek ki hayatta hep iyiler kazanıyormuş, benim işim o yüzden rastgitmiyordu muhtemelen. Şampiyonlar Ligi'ne düşmüşüm, her-

kes yedinci kat cennetten köşke yazılmış, benim durumum belli zemin katta *TOKİ* dairesi bile hayaldi bana, bunların arasında kazanma şansım yoktu ki! Madem öyle, iş daha fazla uzamasın diye kabullendim durumu.

"Evet benim, kötü bir şakaydı özür dilerim."

"Yalan söyleme! Senin değil o benim!" dedi dedem. Yine göz göze geldik, "Kıyamadım torun," diyordu. Ben de, "O senin sorunun, ben büyüklerin kavgasına karışmam," diyordum gözlerimle ısrarla.

"Kaç yaşında adam seni savunmak için bile bile yalan söylüyor, yaptığını beğendin mi? Sırf yalan söylüyor diye kim bilir kaç sevabı silindi dedenin?" dedi babam.

"Öyle oluyor mu ya? Sonunda doğruyu söylesem bile gider mi?"

"Dede bizim sınavlarda bile 4 yanlış 1 doğruyu götürüyor, olabilir mantıklı babamın dediği."

"O senin girdiğin sınavlarda öyle. Dedenin önemsediği sınavda ise yeri gelir bir doğru tüm yanlışları götürebilir oğlum, sen kendi işine bak," dedi annem ve ayağa kalkıp dedemin yanına gitti. "Babacım biraz konuşalım mı? Sen Ekrem'in şakasını yanlış anladın, eğleniyorduk biz," deyip koluna girip odasına götürmeye başladı dedemi. Dedem ile yine göz göze geldik, ne yapabilirdim ki dede? Olay çığırından çıkalı çok olmuştu. İkimizin de gözünden pek bir şey okunmuyordu.

Kafamı çevirdiğim an babamla göz göze geldik. Kilitlenmişti bana. Kızgınlıktan ziyade anlamaya çalışan gözlerle bakıyordu.

"Niye annen ayrı deden ayrı senin ne halt ettiğinle alakalı konuşmamak için çaba gösteriyorlar lan? Niye kolluyorlar seni?"

Valla mı? Beni mi kolluyorlardı? Anlamadım ki ben? Kafamdaki dikiş, sokakta olan biten hakkında konuşulmasın diye miydi bunca konu değiştirme çabası, vay arkadaş! Ben daha ailemin beni korumasını bile anlayamıyordum ki?

"Sen de bilmiyorsun değil mi? Oğlum aynı Fikri Dayın oldun sen. Her ne halt yediysen annen de deden de bundan haberdar, onaylamıyorlar yaptığını ama kızamıyorlar da. Haliyle konusu bile açılsın istemiyorlar. Az daha beni harcayacaklardı bu uğurda. Akıllılık ettim de katalog benim, dedim orda yumuşadı deden. Maneviyatı sağlam adam sonuçta," deyip televizyona döndü, ekrana bakar bakmaz *Gözlerin Doğuyor Gecelerime* diye bağırdı. Ekranda 3 kelime 25 harflik bir Zeki Müren şarkısı soruluyordu ve sadece ikinci kelimedeki Ğ açılmıştı. Bakar bakmaz saniyesinde bildi babam. "Alırım arabanı Mehmet Ali Erbilll alırım arabanı," diye keyifle tehdit etti Mehmet Ali Erbil'i. Keyfi hemen yerine gelmişti. Benim keyfim ise aniden kaçmıştı. Annemin apartmandaki sesi, komşularla konuşması... Annem yaptığım şeyi sevmemişti ve akabinde olayı gören duyanlardan dinlemeyi tercih edip bir karara varmıştı. Sanırım dedem de olayın bir parçası idi. Bir kavgada adımın geçmesinin annemi ne kadar sinirlendirdiğini sıktığı yumrukla evin yolunu göstermesinden anlamıştım. Ona rağmen sabırla dinlemiş sonucunda yaptığım şeye hak vermiş, azarlamamaya karar vermiş ama onayladığı anlamına gelmesin diye, "Aferin arkadaşını savunman güzel bir şey, al bu da ödülün," demek yerine olayı görmezden gelip önüme meyve tabağı koymayı tercih etmişti. Babama çıkışmaları konuyu değiştirmek içindi. Ailem rotamı çiziyordu. "Okulunu aksatma, kavgaya dövüşe karışıp bize laf getirme, bunları yaparken de kim olduğunu asla unutma."

Babam panikle kanalı değiştirdi, cebinden altılı kuponunu çıkarttı. Televizyondaki altılı sonuçlarına bakarken heyecanlandı, sonlara doğru ayağa kalktı. Son ayak okununca da evin salonunda üçlü çekip, "Geliyorum Mehmet Ali, alacam arabanı!" diye bağırıp, *Geleceğe Dönüş*'teki *McFly* gibi dizüstünde kayarak mutfağa kadar gitti. Sakince gömlek cebimdeki kuponu çıkarttım. Televizyondaki rakamlarla elimdekini karşılaştırmaya başladım. İlk iki ayakta sakindim, sonlara doğru elim titremesin diye diğer elimle de kâğıdı tuttuğum

elimi sabitlemeye kalktım, ikisinin titreşimi birleşince serinlemek için elimdeki kâğıdı yelpaze gibi sallıyorum görüntüsüne büründüm. Kâğıttaki son rakamı zor bela görebildim. Kasım Çoban kavgada kaybedip kumarda kazanmıştı. Herif altılıyı tutturmuştu, muhtemelen o da babam gibi evde mutluluk çığlıkları atıyordu. Bir bilseydi benim altılıyı yatırmadığımı... Adamın altılı kâğıdını gasp etmeseydim, Çoban altılıyı tutturucunca belki de sevinçten gözü ne İsmet görecekti ne de Asuman. Affedecekti herkesi, artık varlıklı bir bireyim daha iyilerine layığım diyecekti, kim bilir? Oğlum Selçuk sen nifak tohumu musun? Tekere sokulan çomak mısın? Bela mısın lan sen? Ne diye dalaşıyorsun Çoban'a? Mete ile Serkan neyine yetmedi? Hayır bela geliyorum dedi kendi ağzıyla, daha niye üstüne üstüne gidiyorsun? Amacım eğer Çoban'ın dikkatini çekmekse inanılmaz başarılı olmuştum. Sakinleşip harika bir plan yaptım. Planım çok mantıklıydı. Panik yapmayacaktım, üç günlük dünya zaten belki yarına bile çıkmayacaktım, niye kendimi üzeyim ki? Baba tarafından aldığım en gözde genimdi bu benim: *Gamsızlık*. Adamlar 3 basamaklı sayılara kadar ağızlarında tek diş çürümeden fırça gibi saçlarla yaşayıp, tüm akranlarını gömdükten sonra sıkıntıdan ölüyorlardı. Hayata sımsıkı bağlı derler ya, muhtemelen bir *Aydemir* erkeğini görüp bulmuşlardı bu terimi. Nasıl olsa günün birinde öleceğiz, bu koşuşturma neden deyip doksan küsur sene yatmış akrabam vardı benim. Mecaz yok tamamen fiziksel olarak yatmaktan bahsediyorum, evin bahçesindeki ağacın dibinde günde yaklaşık yirmi saat uyuyarak ömür geçirdi rahmetli. Ben dertlerimle boğuşurken telefon çaldı; bakkala, fırına gitmek, kapı açmak, telefona bakmak, kumandanın pili biterse kalkıp kanal değiştirmek gibi görevler kendimi bildim bileli bana zimmetliydi. Sorgulamadan açtım telefonu.

"Alo?"

"Selçuk?"

"Buyurun."

"Buyurun mu? Benim lan İsmet. Tanımadın mı?"

"Buyurun?"

"Ha ev kalabalık anladım. Neyse kısa kesiyorum. Bir bahane uydur evdekilere, sen, ben, Mete ve Serkan saat 8'de Soğuksu Tren İstasyonu'nun arka girişinde buluşacağız."

"8 derken? Sabah mı? Oğlum okuldayız biz?"

"20 dakika sonra," dedi ve kapattı telefonu İsmet. Aslında duracağım yer tam olarak burasıydı, durur muydum?

"Baba dışarıdan bir şey istiyor musun? Çekirdek alıcam ben."

Babam bıyık altından gülerek, her şeyden haberim var der gibi:

"O mu aradı?"

"O kim?"

"Hadi hadi biliyorsun kim olduğunu?"

"Baba ben biliyorum da sen bilmiyorsun."

"Onu diyorum işte, kesin o aradı."

"Baba ağzımdan laf alamazsın."

"O zaman ben sana şunu vereyim," deyip montunun cebinden bir avuç çekirdek çıkarttı, "Çekirdek almak için yorulmana gerek kalmadı."

"Baba sen bu meseleyi niye ar yaptın? Taktın duruma."

"Lan kimse anlatmıyor olan biteni. Merak ediyorum. Anlat kızmıcam, keyfim yerinde."

"Baba ben bugün bir kavgaya karıştım."

"Düştüm demiştin?"

"Ha yok kafamdaki dikişler düştüğüm için, kavgada tek fiske yemedim."

"Yalan da söyleyemiyor salak. Anlatmazsan anlatma! Büyüklük bende kalsın. Hadi yürü git, çok geç kalma. Al şu parayı da şarküteriye uğra, *Amerikan Salatası* al gelirken. Akşam balkonda altılıyı ıslatırım. Ben seni görmedim, sen beni görmedin. Bas git!"

Çok mu halden anlıyordu yoksa hiç mi anlamıyordu, çayıra mı salıyordu beni çözemiyordum. Bu da babamın ayrı

bir hüneriydi, o konuda bugünlerde de çok becerikli. Kaç yaşıma geldim, hâlâ çözemedim.

Dışarı çıktığımda yağmur başlamıştı, bu iyiye işaret değildi. Astronomi, mevsimler, yağmurun insan vücuduna etkisi, *Ph* dengesi gibi dert görmemiş insan dertlerim yoktu. Yağan yağmur tarif edilen buluşma mekânına talebi arttırıyordu. Yağmurlu zamanda trenden inenler ıslanmamak için altgeçidi sığınak olarak kullanırlardı, bir süre sonra beklemekten sıkılıp ilk, "Şeker değiliz, erimeyiz," diyenin gazına gelip çıkarlardı. Genelde de bir grup altgeçitten çıkarken, yeni gelen trenden inenlerden bir grup eklenirdi. Giren kalabalık, çıkan kalabalığa denk gelir, kalabalık dengesi sağlanırdı. Yağmur dinene kadar Çekmece'deki en kalabalık yer o altgeçitti. Önlem olsun diye önce bakkala uğradım, 2 paket çekirdek alıp altgeçide doğru apartman diplerinden koşmaya başladım. Altgeçide geldiğimde elliye yakın adamın şaşkın bakışları arasında oraya sığışmaya başladım, "Pardon biraz sıkışabilir miyiz? Arkalarda yer var görüyorum lütfen!" diyerek huzurunu bozdum herkesin, altgeçidin diğer ucuna kalabalığı yara yara ilerledim. İsmet, Serkan ve Mete köşede bekliyorlardı. Yüzlerinden düşen bin parçaydı. Yaklaşıp tek tek üçünü de öptüm. Şimdi hem şaşkınlık hem üzgünlük vardı yüzlerinde.

"Niye öpüyorsun oğlum bizi? Ciddi bir şey konuşmaya geldik."

"Ne alakası var? İçimden geldi öptüm. Ne oldu neden çağırdın?"

"Biraz bekleyelim boşalsın burası, sonra konuşuruz."

"Ama İsmet ben çok kalamam, evdekilere bakkala gidiyorum dedim."

"Ben gerçekten buradan çıkınca bakkala gidicem, sipariş verdi bizimkiler."

"Ben zaten bakkaldan geldim, şu an dönüş yolundayım, aha bu da delilim," deyip çekirdeği servis etmeye başladım. Böyle küçük mahallelere bakkal açacaksın. Herkesin yolu ilk

oradan geçiyordu. Bakkal her zaman kazanır. Bakkalın oğlu akşam dışarı çıkarken nasıl bir yalan uyduruyordu acaba?

"Yaklaşın o zaman," dedi İsmet. Dördümüz neredeyse kafa kafaya verdik. İsmet derin bir "Of" çekti. Galiba yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Tam lafa gireceği sırada elimdeki çekirdek poşeti hışırdamaya başladı. Bir el poşete daldı ve çıktı. Poşet yarı yarıya hafifledi. Aldırış etmedim, İsmet sessizliğin bölünmesine sinirlendi, dişlerini sıktı. Tekrar tam lafa gireceği sırada bir çekirdek çıtlaması duyuldu. Mete, açık poşeti yağmaladığı yetmiyormuş gibi bir de çekirdek çitlemeye başladı. Durumu inatla anlamayan Mete dudaklarına yapışan kabuğu tükürdü ve İsmet'e, "E anlat hadi," deyip komut verdi.

"Mete o elindeki çekirdekleri tek tek ayıklar, kabuklarını ayrı içlerini ayrı yedirtir, sonra onları senden kabuklu şekilde sıçırtırırım."

Mete hiç düşünmeden avucundaki tüm çekirdekleri yere attı ve İsmet'e dönüp, "Hangi çekirdekleri başkan?" dedi.

"Ne atıyorsun lan çekirdekleri yere? Bedava mı veriyor bakkal bana çekirdeği? Öpücükle mi alışveriş yapıyorum ben?"

"Arkadaş ne yapsam batıyor ya! Hiçbirinize yaranamadık bir türlü!"

"Madem ne yapsan batıyor bir şey yapma oğlum sen de!"

Garibim Mete alt dudağını titreterek bakışını tavana çevirdi. Hiçbirimizle göz göze gelmiyordu. Gözleri doldu ama hiçbirimizin umurunda olmadı. Hangi kalenin kendi kalesi olduğunu bilmeyen forvetti Mete. Dost-düşman ayrımı olmaksızın herkese zarardı adam.

"Ben bu Çoban denen adamı pek tanımıyormuşum," dedi İsmet.

"Ben tanıyorum, sınıf arkadaşım."

"İşte bendeki tek bilgi bu olunca, sizin yaşıtınız, süper lise bebesi, koftiden iri, okula servisle giden öğrencilerden biri zannettim. Mevzu hiç öyle değilmiş."

"Değil tabii oğlum, adam senden bile büyük."

"Öyleymiş. Sizin okulun kantinini işletiyormuş, adam oğlum bu bildiğin. Geçen bir servisin önünü kesip içindeki banka memurlarını dövmüş. Manyak lan!"

"E biz biliyoruz zaten bunları?"

"Bana niye söylemediniz? Beni niye yaktınız?"

"İsmet, Mete de ben de seni kurtarmak için girdik ya kavgaya. Olmaz deyip ikimizi de serdin ya yere," dedi Serkan, biraz da alttan alta dikleniyordu İsmet'e.

"Oğlum ben onu sizin akranınız sandım, nasılsa döverim dedim."

"Sen onu döversin zaten," dedi Serkan. Gaz vermeyi de ihmal etmiyordu.

"Normalde babam kavga ettiğimi duyduğunda eve girer girmez elini yüzünü yıkamadan bir temiz döver beni, dayak bitince niye kavga ettiğimi sorar, haksız olan bensem bir daha döver, haklı olan bensem elini yıkar yemeğini yer. Çoban'la kavga ettiğimi duyunca eve koşa koşa geldi adamcağız, 'İyi misin oğlum? Bir şeyin yok ya, hastaneye gidelim mi?' dedi. Babam bana yıllar sonra oğlum dedi lan."

"Baban nerden tanıyormuş Çoban'ı?"

"Çoban'ın babası, bizimkinin müşterisiymiş."

"Senin baban ne iş yapıyor?"

"Bakkal. Emekli olduktan sonra bakkal açtı arka mahalleye de işte bakkalı kapatıp akşamları kumar oynatıyor, oradan yolunu buluyor. Çoban'ın babası baya meşhur bir adammış, hapisten 2 sene önce çıkmış zaten."

Ben o altılıyı yatıracaktım. Köprüden önce son çıkışı da kaçırmıştım artık.

"Valla Selçuk adam senin arkadaşın, sen bir şekilde barış o adamla. Sonra bizim de aramızı yap. Adama da sert çıktın orda inşallah yanlış anlamamıştır."

"Sert mi çıktım? Ben daha önce böyle geri vites sesi duymadım İsmet. *R*'ye çok seri geçiyormuşsun kardeşim."

"Geri vites bizim işimiz, şoför çocuğuyum oğlum ben."

"Lan hani bakkaldı baban?"

"Mal mısın oğlum sen? Ehliyeti olan bakkal olamaz mı? Adamın şoförlüğü var, araba sürebiliyor."

"Bence boşuna tartışıyorsunuz. Öyle biri değil Çoban Bey, anlayışlıdır," dedi Mete.

"Bence kişiselleştirdin Selçuk, bir çekememezlik var sende. Kıskanıyor musun Çoban'ı nedir?" dedi Serkan.

"Vay arkadaş! İhaleyi bana mı yıkacaksınız? Ulan biz buraya İsmet'i kurtarmak için gelmedik mi? Adam Asuman Yengemize konmaya kalkmadı mı?"

"Nerden yengeniz oluyor oğlum, sen de bir abartmasan olmuyor ya! Genciz takılıyoruz, nikâhlı karım değil ya," dedi İsmet.

"Lan hayatımın aşkı diyordun!"

"Hayatımın aşkı olabilmesi için önce bir hayatım olması gerekmiyor mu Selçuk? Hem belki Asuman ile çok iyi anlaşırlar, ciddi düşünür evlenirler, yuva yıkan adam olmak istemem. Aralarına niye gireyim?"

İsmet sen ne yaptın? Hayallerimdeki reis ne hallerdeydi? Hep beraber Çoban'ın evine gidip biat edecektik neredeyse.

İsmet tekrar bir of çekti, "Adamın yatarı var diye kimlik yaşı farklı diyorlar."

İyice efsaneye yürüyordu Çoban. "Oğlum yatarı varsa yaşını küçültmeye çalışırlar, niye büyütmeye çalışsınlar?"

"Kim demiş büyüttüklerini ben küçülttüler diye duydum," dedi İsmet. Bak bu yeni bilgi. Bizim bildiğimizden de mi büyüktü Çoban? İsmet bu derece korktuysa doğru olabilirdi.

"Yahu inanmayın her duyduğunuza? Yok öyle bir şey," dedim. Kendi dediğine inanmayınca pek etkili olmuyor tabii. Hiçbiri aldırmadı.

"Babam Çoban'ın babası ile bu akşam konuşacak, bir yanlışlık olmuş diyecek. Sen de daha fazla kaşınma Selçuk. Yarın çikolata yaptır öyle git, gönlünü al herifin."

"Sen çok paniklemişsin, saçmalıyorsun İsmet korkma biz varız."

"Benim tek korktuğum şey o. Siz olmasanız iyiydi de işte."

"Oğlum nankörlüğün kitabını mı yazacaksın, niyetin nedir? Sen, ben, Mete ve Serkan birlikte Çoban'a karşı olurs..."

"Ne olursak? Kimle kim?" Ağız dolusu güldü İsmet. Ben İsmet'i daha önce o kadar keyifli görmemiştim. Duyduğu en komik fıkrayı anlatmıştım sanki. Gözünden yaş geldi, Mete ve Serkan da bir süre İsmet ile güldüler. Onlar niye gülüyorlardı ki? Ekmeğe sürecek kadar bile beyin yoktu bunlarda.

"Selçuk ben zamanında sizi kendi çeteme yedeklere bile almadım lan, sizle takım kurulur mu?"

"Ulan zibidi senin yedeklere bile almadığın adamlar el ele verip dünyayı dar etmedi mi sana? Hâlâ anlatıp durmuyor musun sağda solda?"

"O bir kere şansa bala oldu Selçuk. İsmet'i aşağı almakla Çoban'ı aşağı almak aynı şey değil. Beni gözünde büyütme. Ben senin için bu çocuk okuyacak; öğretmen olacak, çoluğumuzu çocuğumuzu emanet edecez diyorum, adam kalkmış ne diyor?"

"Başlama lan gene! Okurum okumam sana ne? Herif meslek bile seçmiş bana. Öğretmen olmayacağım ben!"

"Doktor olursun oğlum anamızı babamızı emanet ederiz sana, bunlar yaşlı insanlar sürekli hasta oluyorlar."

"Doktor falan olmucam lan, mühendis olucam ben."

"Ne olacan? Ulan o kadar okul okuyup arkadaşlarına hiçbir faydası olmayan bir meslek mi seçeceksin? Yazıklar olsun sana Selçuk. Yazık sana verdiğim emeklere."

"Ne emek verdin lan? Senin için okul hayatımı tehlikeye attım, yavuz hırsıza bak!"

"Selçuk sen söylersin ya hep, bizim işimiz değil çetecilik falan. Senin lafın! Bitti o işler, biz artık değiştik."

"Serkan siz hiç değişmemişsiniz be. Bıraktığım yerde ağaç olmuşsunuz, kök salmışsınız oğlum. Bir kere arkadaşım dediğim adamlar şaşırtsa ya beni! 'Hakket lan arkadaşlık

dediğin böyle bir şey işte,' dedirtse ya! Bu iki yarım akıllı neyse de ben senin üzerine ihanet kadar yakışmayan başka bir şey görmedim İsmet. Yapacak bir şey yok, siz de bilirsiniz ki ben bildiğimi okur yazarım. Etrafımdaki insanlara güvenip çıkmadım yola. Ben bu yola tek çıktım, hepiniz yolda bulduklarımsınız. Ben yolumu biliyorum, dostumu yıllardır arıyorum, bulamıyorum, bunu bir kere daha öğrenmem gerekiyormuş, sorun yok. O Çoban ise ben onun sürüsüne dadanan kurt olurum ulan! Günü geldiğinde balkonunuzdan izlersiniz olacakları. Ben bildiğimi okumaya gidiyorum," dedim ve elimdeki poşeti Mete'nin avucuna koydum. "Atma lan yere nimettir günah, afiyet olsun."

"Selçuk saçmalama, adamdan dayağını yiyip oturacaksın yere, bir dayakla bitse yine iyi, okulda da ezecek bu adam seni yıllarca. Ne uğruna? Eline ne geçecek?" dedi İsmet. 'İçimde bir yer cız etti' diye bir kalıp var ya, durumu anlatmaya yetmemiş o cümledeki kelimeler. Bunu ilk söyleyen elemanın Türkçesi sıkıntılıymış, kestirmeden çözmüş işi. Bu duygunun üzerine kütüphaneler dolusu eserler yazılır.

"İsmet yıllarca boynunda dişini taşıdığın bir Kangal köpeğin vardı ya hani. Köpeğin ölünce ailemden biri öldü demiştin, hayata küsmüştün. Köpeğe mezar kazmış, günlerce başında ağlamıştın. Oğlum o Kangal, benim geldiğim yerin simgesi. Bizim köpeklerimiz bile vefasıyla ünlüdür. O köpekten de mi bir şey öğrenemedin? Bizim oraların suyunu içen canlıdan biz ilk önce vefa bekleriz. Benim elime bir fırsat geçti, ben içtiğim suyun hakkını vericem. Daha ne isterim?" deyip kalabalığı tekrar ve bu sefer ters yönde yara yara çıktım altgeçitten.

Dayak yermişim de, okul hayatım çekilmez olurmuş da... Ulan ben liseye yazıldığımda cennetle müjdelenmiş gibi sevindim mi zannediyordu bu, nedir? Okul lan bu, ne kadar çekilebilir olabilir ki? Hayatımın en önemli eğitimini alacağım yer, hayat boyu kullanacağım tecrübe, kim olaca-

ğımı belirleyecek 4 senem nasıl olur da çok eğlenceli geçebilirdi? Kim hayattan bu kadar çok şey ister, bu nasıl bir şımarıklıktır? Babamın dediği gibi hayatta faydalı ne varsa tadı kötüdür. Tadı güzel, zevkli ne varsa alayı sağlığa zararlıymış. Ben neyle karşılaşacağımı bilmiyor muydum sanki? Atari salonu mu lan bura? Okul okul bırak da azıcık zor olsun, çekilen çile gelecek zaferin büyüklüğünü gösterir it!

Yağmur hızlanmıştı. Üşümüyordum. Ben kendi arkadaşlarım için neleri ortaya koyuyordum onlar ise ellerine geçen ilk fırsatta, karşılarına çıkan ilk engelde biz orada değiliz, diyorlardı. "Her ne yapacaksan karşılıksız yap, insandan en son bekleyeceğin şey yaptığının karşılığıdır," derdi dedem. "*-Muhakkak insan, gerçekten çok zalim ve çok nankördür-* ben demiyorum Allah diyor. Yarattığını en iyi o biliyor. Takma kafana torun. Günün birinde insandan karşılık beklersen o da sana hemen insan olduğunu hatırlatır." Ben bin nasihate razıydım be dedem, böyle bir musibettense... Karşılık bile beklememiştim ki, yapmam gerekene soyunmuştum. Her şeyi göze alıp sevdiğim birinin rahatını bozmasınlar diye kendi rahatımı bozmuştum. Adam satmak nedir arkadaşım, siz hiç büyümeyecek misiniz? Tarih bir kere daha tekerrür ediyordu. Yağmur daha da hızlanmıştı. Üşümüyordum. İyi denk gelmişti, ben pişerken yağmur yağıyordu.

Gözlük camlarım sırılsıklamdı, camların altından ve üstünden etrafa bakıp tahmini kaç adım bir yere takılmadan yürürüm diye hesap yapıp öyle yürüyordum. Camdaki ıslaklıklar arasında bayağı flu, Güneş'e benzeyen birini gördüm, camın üstünden baktım daha fluydu ama çok benziyordu Güneş'e. Yaklaştıkça netleşmeye başladı görüntü.

"Güneş ne yapıyorsun burada?"

Güneş *walkmaninin* kulaklığını çıkardı kulağından.

"Serkan'ı izliyorum."

Özü sözü birdi bu kızın, tam evlenilecek kız. Hiç dolandırmıyordu lafı.

"Ne konuştunuz?"

"Hiç, anlatacak bir şey yok. Tarih tekerrür etti, ben de ilk defa başıma geliyormuş gibi şaşırdım. Sana kolay gelsin."

"Nereye gidiyorsun?"

"Onlardan uzağa, benim öyle arkadaşlarım yok," dedim ve yürümeye devam ettim. Ağzımı öykünerek söylendi arkamdan: "Binim iyle irkidişlirim yik, çik izdiler bini." Bir de dalga geçiyordu, önüme bile bakmadan hızımı arttırdım. Bir süre sonra yanımdaydı Güneş.

"Eşlik edeyim sana," dedi. Allah'tan ilk isteğim oydu be Güneş, bana eşlik etmen. Mecazen de olsa gerçekleşmişti dileğim.

"Ne oldu anlat bakalım."

"Umrumda değiller, anlatacak bir şey yok."

"Dokunsam ağlayacaksın Selçuk, alt dudağın titriyor umrumda değiller derken? Kimi kandırıyorsun?"

Bir anda döküldüm, biri gelsin de anlatayım diye bekliyormuşum meğer.

"Çok pis sattılar beni Güneş. Arkadaşımdı hani bunlar benim? Bir fırsat geçti ellerine, gerçek arkadaşım olup olmadıklarını ispatlama fırsatını düşünmeden ittiler kenara."

"Sana abla tavsiyesi, arkadaşlarını bırakma."

"Abla mı? Güneş o kadar konuştuk anlattım ya niye böyle yapıyorsun, sen de mi üzecen beni?"

"Selçuk bak kızarım ama onu konuştuk bitti."

"Nasıl bitti ya? E ilan-ı aşk ettim."

"E ben de güldüm. Orda bitti işte. Güzel şakaydı eğlendik dedim. Üsteleme!"

Vay arkadaş birine seni seviyorum, diyorum üsteleme diyor! Tehdit ediyor resmen.

"Selçuk ergenlikte özellikle erkekler mıknatıslı bölgedeki pusulaya dönerler. Yönleri şaşar, hormonal bir şey seninki. Tanımadığın birini sevemezsin, ilk görüşte aşk diye bir şey yoktur, o kendini kandırmaktır."

"Ama ben gerçekten seni..."

"Çocuğum duymuyor musun?"

"Çocuğum mu? Ulan toprak attın resmen suratıma, diri diri gömüyorlar beni komşular yetişin!" diye bağırdım.

"Selçuk gerçekten aşık olduğunda bu dediklerine en çok sen güleceksin. Yarın gerçek aşk kapını çaldığında onun gerçek olduğunu anlaman için böyle sahte sevgiler tadacaksın. Bunlar da değerli şeyler ablam, beyazı siyah olmadan göremezsin."

"Ablam mı? Ben hiç böyle hayal etmemiştim be Güneş."

"Gittin ağzı laf yapan okumuş kız buldun, tekme tokat dalar tabii. Aşka bile en zor seviyeden başlamışsın. Kız senden kaç yaş büyük, o üniversitede sen lisedesin, o senin dilinin dönmediği bir sözel bölümde okuyor sen daha sayısal-sözel ayrımına bile girememişsin, ondan ailesinin bir beklentisi var babası mühendis, titriyor kızın üstüne; sen sırf kızın babası mühendis diye mühendis olmak istiyorsun, sen babanın gözünde ülkemizin ara eleman ihtiyacına yönelik bir arzsın, Nazmi Hatırnaz uzun uzun anlattı ya be oğlum, 'Denklem dediğinin sağı solu eşit olmalı = sen aşka değil aşk acısına yazılmışsın.' Bile bile ladesmiş sendeki. Tek taraflı aşk dediğin özünde mazoşistlik. Dayak yiyeceğini bilerek kavgaya girmekten farkı yok. Gerçi sende huy bu. Olmayacak duaya amin demek, özünde kendini sevmemektir. 'Olmayacak dua' diye tanımlayan sensin, başkası değil. Asma suratını bir yerden başlamak lazımdı, kuyunun dibindesin zaten inecek yer kalmadı. Artık attığın her adım yukarı doğru. Bir kabullenmeyle değişecek her şey," diyebilseydim sana. Hiçbir şey değişmezdi, biz yine anlamazdık. Yaşaman lazımdı, yani sevdiğimiz her insan tarafından zamanı geldikçe tane tane anlatılmalıydı hatalarımız. Israrcı olduğun hatalarda da biraz canının yanması gerekecekti, acısı geçince hak ettin diyecektin. Biz seninle iyi ki barışmışız be ufaklık, bir ben anlatıcam sen eğleneceksin, bir sen anlatacaksın ben öğreneceğim. Böldüm kusura bakma, sen devam et.

"Ben senin düşündüğün insan değilim," dedi Güneş. "Sana deseler ki Güneş dediğin evde çıplak ayak dolaşıp üşütüp cart curt osuran bir kızdır, ihtimal verir misin?"

"Veririm birkaç defa duydum, bir baktır bağırsaklarda bir şey var senin. Kurt murt olabilir," deyip gülmeye başladım. Güneş de güldü. Tabii ki böyle bir şeye tanıklık etmemiştim ama durum netti. Güneş halden anlıyordu, ben anlayana kadar da anlatacaktı. Galiba daha fazla direnmeyip anlamayı tercih ettim.

"Aferin gül böyle. Bu meseleyi kapattıysak konuya gelelim. Arkadaşlarını bırakma üzülürsün."

"Arkadaşlarımı bırakmak mı? Sen anlamadın galiba, onlar beni bıraktılar Güneş Abla."

"Abla mı? Çabuk öğreniyorsun," dedi ya da demeye çalıştı, öyle içten güldü ki tamamlayamadı cümlesini.

"Zaten yarım yamalak arkadaştık tam güvenimi kazanma fırsatı gelmişti ayaklarına, biz yokuz dediler."

"Sen de tamam dedin. Hemen içinden nefret kustun arkadaşlarına. Şimdi ilk fırsatta da yarım yamalak arkadaştık diyorsun öyle mi?"

"Ama ben..."

"Fırsat geldi ayaklarına ittiler diyorsun ya, ittiler evet o fırsat onların değil senin fırsatındı Selçuk. Bu bizim değil, deyip fırsatı senin önüne ittiler."

"Hiçbir şey anlamadım," deyip bön bön baktım Güneş'in suratına. Ne diyorsun kız sen?

"Fırsat senin ayağına geldi. Bırakacak mısın arkadaşlarını? Yoksa, bu işler o kadar kolay değil ben sizi bostanda bulmadım ulan mı, diyeceksin?"

"Yine hiçbir şey anlamadım. Hatta kafam karıştı."

"Onlar da aynı şeyi düşünüyordur emin ol. Bu arkadaşlığın yemini yarım kalmış anladığım. Daha önce yediğin bir kazık canını yakmış, onlar da unutamamışlar belli. Şimdi ikinci perde Selçuk. Sıra sende. Onları arkadaşın olarak önemsiyorsan, onları hayatında istiyorsan bunu belli edeceksin."

"Onlara mı?"

"İlk önce kendine... Gurur yapılacak yer değil, sahip çık arkadaşlarına yoksa ömrünün sonuna kadar benim hiç ger-

çek arkadaşım olmadı diyenlerden olursun. Sen onlar için üzerine düşeni yaptın mı? Duymayı istediğin cevaba göre soru hazırlamayı bırak, gerçek soruları sor. Biraz zoruna gider ama olsun."

O değil de Güneş bambaşkaymışsın be kanka! Höh karı kafa açtı yeminle! Olur anlamında başımı salladım, eve doğru koyuldum. Güneş altgeçidin oraya doğru yürümeye başladı. Serkan'ı kollayacaktı. Komando bu komando! Bunu alan yaşadı yemin ediyorum. İtteki şansa bak! Muhtemelen başına konan talih kuşundan haberi yok!

Eve girer girmez babamla göz göze geldik, elime baktı sadece çekirdek vardı. O an düştü jeton. Şarküteriyi o hengâmede unutmuştum ben.

"Unuttum baba."

"Boşver iyi yapmışsın. İnsana her zaman böyle paralar nasip olmaz. Al bunu, bu kupon senin üniversite masrafların için. Kimseye yapmam bunu."

"O kadar mı az verdi baba?"

"8 lira verdi lan altılı. Tüm ülke altılıyı tutturmuş anasını satayım. Bütün atlar favori zaten belliydi."

Kuponu aldım babamdan, kupon 10 liralıktı. Çoban gibi tüm ayakları tek geçmemiş. Babam altılıyı tutturup 2 lira zarar etmişti.

"Hadi iyisin Mehmet Ali, hadi yine iyisin. Biraz daha sür arabayı," deyip yatak odasına gitti babam. Dedemin odasının ışığı söndü. Süzüldüm odaya, dedem daha yatağına yatmamıştı.

"Ne oldu tosun?"

"Torun değil miydi o ya?"

"O beni satmadan önceydi. Hani arkadaştık biz?"

Ben konuya nasıl giricem derken dedem dalmıştı bile. Bazen hayatta bir dönemece gelirsiniz ve bir yolun başında ışıklı tabelalarla *"Burası Senin Yolun"* yazar. Bu kadar da olmaz kesin tuzak var deyip başka yöne girersiniz. Ben gitmedim, o gece olayları akışına bıraktım.

"Baban o katoliklerin benim olduğunu bilmiyor mu zannediyorsun? Ulan kendisi getirdi zaten çok ısrar ettim dayanamadı, iş çıkışı kimse görmesin diye camiye kadar getirdi adam. O yüzden erken geldi. Annen duyarsa kızar diye söyleyemedi. İnkâr etti hemen."

"Yapma ya. Yalan söylemiyordun yani?"

"Ben ahiretimi yakar mıyım torun? Hem de baban için."

"Şu adamı bir sevemedin gitti dede."

"Kız babasıyım ben, nasıl sevebilirim o adamı. Baban olacak herif benim kızımla evli. Altı tane evladım var sadece bir tanesi kız. Gitti onu buldu. Nasıl seveyim bu adamı? Baba olunca anlarsın. Beni niye sattın? Ben orda sana laf gelmesin diye uğraşıp duruyordum."

"Anlamadım ki dede."

"Küsüz biz. Git salonda yat bu akşam. Bu sana ders olsun."

"Onun yerine bana arkadaşlık üzerine konuşsan? Gerçek arkadaşlık nasıl bir şey biraz bahsetsen?"

"O konu çok uzun, nasıl oluru anlatmak yerine kestirmeden gidip nasıl olmazı anlatıcam. Mesela gerçek arkadaş senin gibi olmaz. Git yat!"

Dede kalesini de kaybettiğime göre, galiba bu hikâyedeki kötü adam bendim de haberim yoktu. Hayatımın filmi olsa afişine muhtemelen *"Ben bitti dediğim an, her şey aslında daha yeni başlıyordu"* yazarlardı. Kontrolüm dışında gelişmeyen bir şey kalmış mıydı?

BEŞİNCİ BÖLÜM

KALE BOŞ

Savaş ölünce değil,
düşmana benzeyince kaybedilir.
Aliya İzzetbegoviç

Müdür Doğan Bey kahvesinden bir yudum aldı. Yaz günü sahura kalkamadığı halde tuttuğu orucu buzlu suyla açıyormuş gibi derin bir *"Oh!"* çekti. Kafasını arkasına yasladı, iyice bir rahatladı. Sonra kafasını devirip gözlerini bana dikti. Göz göze geldiğimiz an sanki ilk defa karşılaşıyormuşuz gibi şaşkın baktı, *"Bir yerden çıkarıcam ama nerden?"* bakışı vardı suratında. Yanlış mı geldim ben? Sen çağırdın ya hocam? İstiklâl Marşı sırasında parmağınla beni işaret ettin ya? Ne koydular o kahvenin içine? Merakla konuşmaya başladı:

"Evet Selçuk, tahmin et bakalım. Ben seni niye çağırmış olabilirim?"

"Hocam beni neden çağırdığınızı unuttunuz değil mi? Vay arkadaş bunu da gördüm yaşadım ya. Bir de bana tahmin ettirmeye çalışmanız takdire şayan, tebrik ederim."

"Teşekkür ederim. Sulandırma lan unutmuş olabilirim ne var bunda? Evet yorma beni, bir halt yediysen söyle konuşalım. Sonra hatırlarsam daha çok kızarım."

"Hocam size ne anlattılarsa yalan, bir de benden dinleyin, Çoban ve Terlikleri bizim mahalleye geldiler, İsmet'i döveceklerdi ben de çocuğu korudum. Bu arada İsmet öğrenci değil sıkıntı yok. Çoban da sinirlendi tabii karne günü aynı yerde kapışıcaz, olay bu aslında."

"Heh ilçede liseler arası kompozisyon yarışması var, senin de katılmanı istiyoruz. Komik şeyler yazma ama edebiyatçı bunlar, sevmezler öyle şeyleri diyecektim."

"Hatırladınız hocam bravo."

"Evet hatırladım ama senin hikâyen daha ilginçmiş az daha anlat bakalım, yarışmayı sonra konuşuruz. Çoban mı yardı kafanı? Raporu da o gün almışsın?"

"Yok hocam Çoban değil ama ne olur kafamdaki dikişler hakkında konuşmayalım. Çoban el kaldırmadı."

"Seviyor seni tabii, dövse kim okula onun için sigara sokacak."

"Ama... Nasıl yan... Çoban mı söyledi hocam? Vay be köprüyü geçene kadardı yani, adama bak! Bir bozuştuk hemen sattı beni öyle mi?"

"Biliyordum ulan senin soktuğunu biliyordum, nasıl da atladın sazan gibi salak!"

"Ya da içeri sigara sokanın kim olduğunu biliyorum ama kendi ismimi verip her gün kendimi aratıp o kişinin rahatça sigara sokmaya devam etmesini sağlıyorum hocam. Kim bilir?"

"Hak ettim, *pokerface*'i koruyamadım, duygularımı çok belli ettim halbuki babacan müdürü oynasam, yapma bir daha oğlum öyle şeyler, desem çekerdim seni kendi safıma. Öğreniyoruz be oğlum. Evet, devam et."

"Nereye devam edeyim hocam, bir derdimi anlatıyorum dinlemiyorsunuz ki?"

"Banane senin derdinden git arkadaşlarına falan anlat, akranın mıyım ben senin?"

"Hocam gerçekten enteresan bir kişiliksiniz."

"Eğitim sistemi..."

"Hocam bana bir şey mi anlatmaya çalışıyorsunuz?"

"Konu diyorum, yarışmadaki konu, liselerdeki eğitim sistemi. İşte müfredat olur, kılık kıyafet zorunluluğunun zararları olur. Daha muhalif şeyler yaz, okul duvarları gri olmasın sarı kırmızı olsun, kotla gelelim okula falan. Sever-

ler böyle şeyleri. Her şeye karşı gel, kıllık yap, hüzün boz Bayılırlar."

"Hocam bana açılabilirsiniz. Ne oldu, lisede maç yaparken topunuz kompozisyon sınavı yapılan sınıfa mı kaçtı? Nedir bu edebiyat dünyasına duyulan kinin temeli?" diyemedim tabii, nasıl diyeyim? Daha arabulucu, birleştirici, bütünleyici ve yolu dayak yememden geçmeyen bir üslupla derdimi anlatmayı tercih ettim. "Hocam siz tam bir edebiyat düşmanısınız."

"Benim hanım edebiyat öğretmeni çocuğum, nasıl sevebilirim o dersi?"

"Allah'tan eşiniz din kültür ve ahlâk bilgisi hocası değilmiş, ne diyeyim ki başka? Ben müsaadenizi isteyeyim, ders başlayacak."

"Nereye ya? Daha Çoban'ın olayını konuşmadık."

"Hocam niye konudan konuya sıçrıyorsunuz? Bir mesele bitince diğerine geçilir, ben bitti zannediyorum."

"Ah be bekâr hayatı, oğlum senin kız arkadaşın falan yok mu? Neyse evlenince anlarsın. Evet Çoban diyordun?"

"Akranın değilim dediniz ya."

"Aynen, o yüzden seni değil beni ilgilendiren kısmı anlat. Karne günü döverse 16 günlük rapor al, ben onu kovarım."

"Kim kimi dövüyor hocam? Onu görücez."

"Tamam oğlum bir şey demedik, sen yine de 16 günlük al raporu. Zaten Çoban babasına çektiyse 20 günden aşağısı paklamaz seni, takometresi yok ya elemanın elinin."

"Öyle mi dövüyor ya?"

"Selçuk, İstiklâl Marşı'nı tersten okutmayı bunun babası buldu. Gözlerimle gördüm, beni dövdüğü yerde ayna vardı. Sen en az 16 günlük rapor al, gerisi bende."

"Hocam okul dışında edilen bir kavga, bence sizin karışmamanız daha doğru."

"Ulan sen hakket Çoban'ı döveceğine inanıyorsun, aman Selçuk bu en tehlikelisi, beni de bunun babasını döversin

diye gaza getirmişlerdi. Bir kişi çıkıp yapma dese yapmayacaktım, millet eğlence arıyormuş. 5 kişi geldiler beni dövmeye diğer 4'ü çekirdek yiyip kavgayı izledi, kavga bitince çekirdekleri bırakıp hastaneye taşıdılar beni. Bana yardımcı olmak için getirmiş diğer 4 adamı. Mesele kavga ise rakamlar ortada. İstatistik yalan makinesidir oğlum, kendini kandırmadığını ona bakarak anlarsın."

"İstatistikler de yanılabilir."

"Valla olay olur."

"Ve biz o olaya *istisna* deriz. Hocam kabullenin ya da kabullenmeyin fark etmez, sizin bugün burada olmanızda yediğiniz o dayağın büyük katkısı var. Ya istisna olucam ya da büyük bir ders alıcam. Her şekilde ben kazanıyorum. Kaybedeceğim ne ki?"

"Neyin var ki lan salak? Zaten sıfırdasın. Herife bak! *"Ya istisna ya ölüm"* diye motto mu olur? Kalk git lan burdan! Geri zekâlı!" derken masasından kalkmış, masa sümenlerinden söktüğü bir parçayı eline alıp sağıma soluma vurmaya yeltenmişti ki dar attım kendimi odasından. Bu adam çok dengesizdi ya! Müdür'ün odasına girmek için dışarıda sırada bekleyenler ürktüler kaçarak çıkmamdan. Sıranın en arkasında Mete bekliyordu. Mete'nin yediği dayak sonrası yüzü gözü bu kadar şişmemişti ki, evde babası amcasıyla işbirliği yapıp harcamışlardı muhtemelen Mete'yi. Yanına kadar sokuldum, sıradan uzaklaştırdım.

"Mete sana ne oldu?"

"Düştüm ya, önemli bir şey değil."

"Mete, düşen adam kafasını vurduğunda bile inanmıyorlar senin gözün balon olmuş, dudağın patlamış, ulan ısırık izi var boynunda ısırmış adiler. Kimin üstüne düştün bari onu söyle. Baban mı yoksa yine amcan mı?"

"Şimdi kimseyi zan altında bırakmak istemem, ben ısırınca onlar da ısırdı."

"Sen niye ısırdın lan sen de vursaydın ya!"

"Göremedim bile oğlum, hangisi vuruyor hangisi tutuyor göremiyordum ki ben elimi kaldırana kadar kavganın yarısı bitmişti, herifler çok seri dövüyor."

"Kim ulan kim! İsim ver bana!"

"Terlikler..."

"Terlikler mi?" Çoban muhtemelen kavga günü Mete'nin benim safımda yer alacağım düşünerek Terlikleri'ni mi göndermişti? Direkt beni dövmeye gönderseydi ya, demek ki beni kendine saklıyordu.

"Sana bir şey diyeyim mi Selçuk?"

"Lütfen. Mutlaka de. Demezsen hatırım kalır."

"Ben daha önce hiç dayak yememişim ki. İlk yumruğu yediğimde dedim bir gariplik var bu işte. Böyle bir şey değildi bu. Baktım sonradan gelenler daha da bir şiddetli ve teknik içerikli, 'Bu kavgadan sağ çıkayım yendim sayarım,' dedim pisleştim. Nerelerini tuttuysam ısırdım, hayalarına vurdum, parmağımı gözlerine soktum, üstlerini başlarını yırttım, çirkefleştim. Birini tutup yoldan geçen arabanın önüne attım. Bir ara soyundum donla kaldım, delirdim zannedip korktular bıraktılar. Kendimi kaybettim Selçuk. Öyle böyle dövmüyorlar."

"Yapma ya. Çoban'dan iyiler mi?"

"Ben Çoban'ı kavga ederken gördüm, Çoban'ın bütün olayı o Terlikler'miş."

"Ne diyeceksin Müdür'e?"

"Selçuk dövdü diyeceğim, kusura bakma."

"Kusura bakmak mı? Öyle bir terbiyesizlik yapar mıyım hiç? Ulan hıyarağası niye Selçuk dövdü diyorsun?"

"Terlikler öyle diyeceksin, dedi."

"He mi?" diyebildim sadece. Meğer Güneş arkadaşlarını bırakma derken bunlar sürüden ayrılırsa bunları kurt kapar, demek istiyormuş. Bir gün adamlardan ayrı geldim okula herifler sıkıştırıp Mete'yi dövmüş, suçu da üstüme atmışlardı.

"Tamam Mete, sen gir içeri Selçuk yaptı de. Terlikler sorarlarsa dediğinizi yaptım dersin. Okulda benle çok gözükme. Daha fazla canın yanmasın."

"Olmaz ben artık köstebeğim. Sen nereye ben oraya, seninle takılıp öğrendiğim her şeyi gizlice Terlikler'e anlatıcam."

"Ulan oğlum siz okula mal kabul kapısından mı giriş yapıyorsunuz? Kavgayı benim üzerime yıkarsan ben seninle niye konuşayım? Küserim, iftira attın bana derim. Hiç mi düşünmemişler bunu, bir sonraki adımı hiç mi tahmin edemiyorlar?"

"Sen onları çok yanlış tanımışsın Selçuk. Onlar senin gibi içten pazarlıklı, bir sonraki adımı hesap eden adamlar değil. Elleri de çok ağır."

"Seni anladım Mete, sorun değil de işte köstebek dediğin gizli olur ya hani..."

"Aynen kanka, aman ha aramızda. Sen ve ben hariç kimse bilmemeli, köstebeklik olayının tabiatına ters."

Heh şimdi mantıklı konuşmaya başladın Mete. Köstebek kalkıp da ben köstebeğim der mi? Bunu dememesi gereken tek kişiye hem de. İşte Mete.

Söz konusu Mete ise bu tip davranışlar normaldi. Mete geçen sene sınıf öğretmenine sürpriz doğum günü partisi yapmaya karar verip, hepimizi organize etmişti. Sınıfta gürültü yapacaktık, doğum gününü kutlayacağımız hoca koridor nöbetçisi olduğu için sınıfa sinirle girecekti ve tüm sınıf 'Sürpriiiiz!' diye bağıracaktık. Plan Mete'nin bile olsa mantıklıydı.

"Ben pastayı getiriyorum siz gürültü yapın," deyip çıktı sınıftan Mete, öğrencisi olmadığımız bir sınıfta Serkan ile ortalığı birbirine katmaya başladık. Hayvan gibi tepindik. Sıralar, kovalar, tablolar havalarda uçuşuyordu. Bayağı bir zaman geçti, ne Mete geldi ne de doğum günü sürprizi yapacağımız öğretmen. Bir süre sonra Müdür geldi sınıfa. Gürültünün sebebini sordu, biz de tüm iyi niyetimizle durumu anlattık. Adamcağız vicdan yaptı, kızmadı bize. Çaktırma-

dan da "Devam edin" işareti yaptı. Biz gürültüye devam ettik, bir süre sonra Müdür bu sefer yanında doğum gününü kutlayacağımız öğretmenle geldi sınıfa. "Bu ne terbiyesizlik Hamiyet Hanım! Bunlar sınıfı başımıza yıkacaklar bu gürültüyü nasıl duymazsınız?" diyerek göz kırptı bize. Buraya kadar bize büyük kıyak yaptığını düşündüğü için bıyık altından gülerek kızıyordu Müdür Doğan Bey. Ben çaktırmadan yanına sokulup bir problemimiz olduğunu, doğum günü pastasını getirmeye kantine inen arkadaşın yarım saattir gelmediğini kulağına fısıldadım. Bozuldu. Bir anda çok net bozuldu Doğan Bey. Televizyonun bozulması gibi bozuldu, rengi değişti, ısındı, ses çıktı adamdan. Ne yapacağını şaşırdı. Sürprizi bozmak istemedi ama zaman kazanması lazımdı. Hamiyet Hoca'ya döndü ters bir bakış attı.

"Evet hocam bana verecek güzel bir yanıtınız olduğunu düşünüyorum," dedi. Hamiyet Hoca boynunu eğdi. Alt dudağı titredi.

"Hocam bu sınıfta benim çok sevdiğim öğrencilerim var, duymazdan gelirsem susarlar diye düşündüm kusura bakmayın. Benim hatam, sonuçlarına katlanırım," dedi. Doğan Bey bana döndü, şimdi de onun alt dudağı titriyordu. Hocam bana bakma büyüklerim konuşurken araya giremem ben, huy bu bende. Baktım bana bakıyor ben de pencereden dışarı bakmaya başladım. Baktı ki okul tarihinin gördüğü en sağlam satışa adayım ve kendisi benim tezgâhımda, durumu kurtarmaya girişti:

"Hocam zaten o öğrencilerden biri size sürpriz bir doğum günü partisi düzenlemiş, çocuklar gürültü yaparak sizi sınıfa çekmeye çalışıyorlardı. Siz girince 'Sürpriiiiz!' diye bağıracaklardı kusura bakmayın," dedi. Hoca durumu anlamadı.

"Benim doğum günüm bugün değil ki hocam?"

Doğan Bey oyunu uzatmadı yakama yapıştı, iki eliyle beni 1 karış yerden yükseltti. "Sen benle dalga mı geçiyorsun lan!" diyerek silkelemeye başladı.

"Hocam demek ki o derece sürpriz, hocamız durumu anlamasın diye başka gün kutlamak istemiş," dedim, bir yandan da boşta olan ayaklarımı sallıyordum.

Mete koşarak içeri girdi, ne Müdür Doğan Bey'i gördü ne de onun elleri arasında çırpınan beni fark etti. Sürpriz doğum günü düzenlediği hocayı bile görmedi, "Azcık kenara kay," diyerek kadını itekleyip geçti yanından. Öğretmen masasının üstüne pastayı koydu. "Mumları almayı unutmuşuz, pastaneye kadar koştum geldim hemen," deyip mumları dikmeye başladı pastaya. Doğan Bey beni sakince indirdi, hepimiz bize arkası dönük Mete'yi izlemeye koyulduk. İşi bitince döndü arkasını, "Çakmak var mı?" dedi. O sırada hepimizle ve sürpriz doğum gününün sahibi hocamızla göz göze geldi. Tüm sınıf Mete'ye, "Sürpriiiiiz!" diye bağırdık. Çok sevindi Mete, gözleri doldu. "Çok sevindim. Hocam buyurun yakalım mumları üfleyin, 3 ay önce kutlayalım dedim böylece hiç anlamazsınız," diyerek gülmeye başladı. Gün değil, hafta değil; ay. 1 değil, 2 değil; 3 ay önce kutladığımız için hocaya da büyük sürpriz oldu. Mete kendi organize ettiği sürpriz doğum günü partisine geç kalarak hepimize sürpriz yapmış adamdı sonuçta. Bu adamdan her şeyi beklerdim. Haliyle hiç şaşırmadım.

Mete'yi, Müdür Doğan Bey'in odasının önündeki sırada bırakıp merdivenleri çıktığımda Serkan ile karşılaştım. Koşarak yanıma geldi, sarıldı hemen.

"Kardeşim nerelerdesin ya sen? Dün İsmet ısrar edince öyle biraz fevri konuştuk, alınmaca küsmece yok değil mi?"

"Ulan sen de köstebekliği kabul ettin değil mi?"

"O nerden çıktı ya? Sen beni neyle itham ettiğinin farkında mısın?"

"İtham ne lan? Doğru konuş. Mete kendi anlattı, dövmüşler çocuğu o da kabul etmiş. Bu kadar iyi davrandığına göre sen de kabul etmişsin."

"Selçuk biz bu Mete ile ne yapıcaz?"

Biz mi dedi o? Ulan evladı güzel karne getirince benim oğlum deyip, ilk hatasında karısına al işte senin oğlun, diyen babalara döndüler iyice. Baktınız adam külli zarar hemen koşun yanıma. Yok ya! Cevap bile vermedim.

"Oğlum bir insan köstebek olarak yanına sızacağı adama köstebek olduğunu söyler mi? Bunun ağzında bakla ıslanmıyor."

"Mete senin düşündüğün gibi biri değil, özü sözü bir adamın, içten pazarlık yakışmaz ona. Seni dövmemişler, hayırdır?"

"İlk önce Mete'yi dövdüler, baktım Mete soyunuyor dedim bu iyi değil, koştum yanlarına köstebeklik yapmayı ben teklif ettim de kurtardım ikimizi."

"Beni satarak?"

"He valla. Ederin varmış. Seni sattık karşılığında 2 can aldık, sevinmen lazım."

"He valla. Benimki gereksiz bir alınganlık. Boşver takılma. Neyi öğrenmek istiyorlar peki?"

"Öncelikle senin yanında o gün kimler yer alacak?"

"Bu gidişle kimse."

"Ben de öyle dedim. Kim niye Selçuk'un yanında olsun ki dedim."

"İyi demişsin. Aferin. Sonra?"

"Sonrası karışık. Bu adamın kafasında bir şey olması lazım yoksa bu kadar salak olamaz dediler."

"Aynen."

"Ne düşünüyorsun? Planın ne?"

"Günü gelince öğreneceksin Serkan ama emin olun hepiniz çok şaşıracaksınız. Muhtemelen ben bile çok şaşıracam. Bu kadarını bil, senin için daha fazlası zarar," dedim ve sınıfa doğru yürümeye başladım. Aklımda en ufak bir plan yoktu. Benim planım arkadaşlarımla birlik olup, Çoban ve Terlikleri'ne ölümüne dalmaktı. Herifler arkadaşlarımı saniyesinde kendi safına katınca dımdızlak kalmıştım

ortada. Ne planı yapayım, zaman mı vardı? İçinde olduğum durum dışarıdan Terlikler'e bile salakça gözüküyordu. *Şeyh uçmaz mürit uçurur* akımına uyup kafamda bir şey planladığımı düşünmeye başlamışlardı. Bir şekilde kendinizi zeki hissedebileceğiniz bir arkadaş ortamı edinin, bu harika bir duyguydu. Ezkaza zaten zeki adamlarla bir arada olursanız mantıklı bir insan olur çıkarsınız. Sıkıntısız, güzel bir hayatınız olur neme lazım? Ben problem çözmeyi kendine iş edinen bir meslek dalına, mühendisliğe adaydım ama benim asıl işim dertsiz başa dert açmak, problemin kaynağı olmaktı zaten. Yine bana yakışanı yapıp durduk yere problem çıkartmıştım başıma. Usul usul sırama oturdum, az sonra Çoban girdi sınıfa. Nasıl bir ruh halindeysem adamı öğretmen sanıp ayağa kalktım. Bir anda bütün sınıf bana döndü. Çoban ben ayağa kalkınca bir adım geri attı. Vurucam zannetti herhalde. Tüm sınıf aniden sustu, gözleri büyüdü insanların. Merakla bana bakıyorlardı. Herkes tedirgindi. Toplu halde bir akıl tutulması yaşıyorlardı. "Yahu tırstım, korkumdan adam içeri girince ayağa kalktım, beni tanıyan bilen insanlarsınız bu panik neden?" demedim. Der miyim? Bulmuşum oyun alanımı. Yenmek ya da yenilmek için girmedim ki ben bu oyuna. Ben buradaki heyecanı seviyordum. Yenilmek sadece sonuç, sonucu kafama takıp anın tadını mı çıkartmayacaktım? Madem herkes bende olmayan bir şeyi görüyordu belki de yanılan bendim? Belki de onlar haklıydı. O zaman...

"Nerde kaldın? Ben sana bir daha sınıfa geç kalmayacaksın demedim mi?" diye sakin sakin azarladım Çoban'ı. Çoban etrafına bakındı, herkesin gözü üzerindeydi.

"Demedin," dedi sakince.

"O zaman şimdi diyorum! Bunca insandan bir farkın mı var senin? Aklın sıra siz koyunsunuz ben de sizin çobanınızım, sizle denk değilim mi demek istiyorsun?" diye hafiften sesimi yükselterek çıkıştım.

"O nerden çıktı ya, sigara için ben..."

"Bölme lafımı! Elin enayisi biziz, sen uyanıksın değil mi?" İşte artık gazda gelinebilecek son noktaya erişmiştim, gürlüyordum Çoban'a. "Senin yaptığını hepimiz yapsak toptan disipline gideriz, eğitim yuvası lan bura! Bir kere daha sınıf arkadaşlarımı salak yerine koymayacaksın!"

"Arkadaşlar emin olun o niyetle yapmadım, beni biliyorsunuz."

"O zaman artık iyi niyetini göstermeye başla, amacım kavga çıkartmak değil ama ağrıma gidiyor. Hepimiz eşitiz, senin bizden bir farkın yok. Sürü zannediyorsun bizi ama biz senin arkadaşlarınız, senin soyadın Çoban oğlum, mesleğin bu değil."

"Kusura bakmayın olmaz bir daha," dedi ve geçti yerine oturdu Çoban. İbrahim ve Özkan ile göz göze geldik. İbrahim göz kırptı, Özkan aferin mânâsında el işareti yaptı. Serkan'ın bile gözü doldu. Artık herkes benim bir planım olduğundan emindi. Ya buradaki herkes haklıysa, ya haksız olan bensem? Ya benim gerçekten bir planım varsa, olabilir miydi böyle bir şey? Bir planım varsa benim haberim olurdu canım o kadar da değil! Kendimi gaza getiricem diye iyice kişisel gelişim kitabı arka kapağı metinlerine dönmüştü zihnim. Burası durmam gereken yerdi. Bundan sonrası gaz, bu gazı doğum sancısı zannedersem kendime de ebeye de eziyet verecek bir ürün çıkartabilirdim. Bana sağlam bir plan lazımdı. Ben daha düşünürken başka bir iş yapamayan insandım. Sırf bunları düşünücem diye oturmayı beceremediğim için hâlâ ayakta duruyordum. Olayın şokundan herkesin gözü yerine oturan Çoban'da olduğu için din dersi hocasının içeri girdiğini görmedi kimse. Hoca bana baktı, "Teşekkür ederim Selçuk, saygı göster ki saygı göresin, aferin evladım," dedi. Hocayı duyanlar ışık hızıyla ayağa kalkmaya başladılar ama hoca alınmıştı bir kere.

"Yok yok hiç zahmet etmeyin, saygı zorlamayla elde edilmez, o kazanılan bir şeydir ama görüyorum ki saygınızı kazanmayı bile beceremediğim. Bu da bana ders olsun,"

dedi ve masasına oturdu. Sınıfın bir kısmı ayaktaydı, bir kısmı oturuyordu, bir kısmı yarım kalkmıştı ayağa. Ne yapacaklarını kestirmeye çalışıyorlardı. Elimle "Oturun" işareti yaptım, oturdular. Olaya bak! Beni dinliyorlar. Koro yönetiyordum sanki. Arkadaşlar benim kendime hayrım yok, siz neyin peşindesiniz? Gidişiniz gidiş değil uyandırayım.

"Hocam arkadaşlarım adına özür dilerim, bir kere daha tekrarlanmayacak söz veriyoruz," dedim.

Tüm sınıf aynı anda hep bir ağızdan özür dilemeye başladı hocadan. Dediğimi yapmışlardı yine. Bu etki resmen çığ gibi büyüyordu. Zaten özür dileyeceklerdi, karakterlerini biliyordum. Bu sınıftaki 3-5 çıkıntıyı saymazsak hepsi düzgün çocuklardı. Huyları değildi zaten bir öğretmen sınıfa girecek de bizimkiler ayağa kalkmayacak, böyle bir şey mümkün değildi. Yani insanların bir sonraki hamlesini tahmin edebiliyorsan ve bunu manipüle edebilirsen öncü sayılabiliyordun öyle mi? Zaten doğaları gereği yapacakları bir şeyi, önce davranıp senin söylemenle yapmışlar süsü verirsen bir adım öndeydin yani. İyi de bu harikaydı. Planım bunun üzerine olacaktı, konuyu bulmuştum. Bundan sonrası kompozisyon sınavındaki gibi verilen cümleyi anlatan; giriş, gelişme ve sonuç bölümü yazmaktan ibaretti. Sınav stresiyle 40 dakikada yazıyordum ben bunu. Stresli bir 40 dakika bana yeter de artar deyip yaydım kendimi. Hemen rahatladım, yüzüm gülmeye başladı. Bir insan bu kadar eli işte gözü oynaşta olabilir, bir insan ancak benim kadar keyfine düşkün olabilirdi. Az önceki panikten, stresten eser kalmamıştı bende. Din hocası eline tebeşiri aldı, tahtadaki *Ders: Din Kültürü ve Ahlâk Bilgisi* yazısını eliyle sildi, *Ders: Matematik ve Ahlâk Bilgisi* yazdı.

"Evet arkadaşlar yükseliyoruz," diye seslendi Serkan sınıfa. Bizim din hocamız klasik algının dışındaydı, adam bütün sınıfı kilitleyecek inanılmaz tespitlerle gelir, bazen tüyleri diken diken eder, bazen kafaları yakıp sıcaklık en üstteyken zirvede bırakıp dersten çıkar giderdi.

"ÖSS'ye gireceğiniz zaman şu ana kadar gördüğünüz m derslerin kitaplarının tamamından sorumlusunuz. Yedim içmedim oturdum hesapladım. Hani size öğretiliyor ı matematik yalan söylemez diye, hakket söylemiyormuş. abaca bir hesap yaptım, fizik, kimya, biyoloji, Türkçe, matik, geometri, analitik geometri, coğrafya, tarih, felsefe . ders; 3 seneden 33 kitap; 100 sayfa ortalama desek 3300 ıyfa. Bir o kadar da takviye test kitaplarınız olsa. 6600 say- . Ulan vicdansızlar üniversiteye girmek için 6600 sayfayı ılışıyor, ezberliyor, tonla da soru çözüyorsunuz. Cennete rmek için 600 sayfalık kitaptan sınava tabisiniz. Ezbermeniz de şart değil, konuyu anlayın çözümlü örnekleri ıaliz edin, hayatta karşınıza çıkarsa doğru şıkkı işaretlen yeter. Hem de sınav boyunca kitabı açıp bakmak ser- st. Kopya çekmek serbest. Kopya vermek teşvik ediliyor. mür boyu sorumlu olduğunuz bir kitap var, ortalama nür 60 sene desek; senede 10 sayfa, günde 0,02 sayfa lan! ir satır bile değil. Oturdum hesapladım. Öbür tarafta diye- k lafınız yok vicdansızlar," dedi.

"Hoca çalışıp gelmiş oğlum sakın cevap vermeyin, bu ıdece ilk adım, yem bu yem. Yemi yutarsak asıl fasıla gecek," dedi İbrahim.

"Hocam bu olmadı şimdi! Birlik olup inanmayanlara dayorduk biz sizle aynı taraftayız."

"İşte bu bazen beni çok üzüyor..."

Hoca şova kalkmıştı, zaten keyfim de yerindeydi tam laya dahil olayım diye hocayı coşturacak 1-2 soruyla neşe- ıe neşe katacaktım ki Çoban sırama kadar kafasını uzattı:

"Kanka ne yapıyon ya? Keyifler nasıl?"

"İyiydi valla. Hayırdır?"

"Yok bir şey ya şeyi soracaktım, benim altılı kuponu sende kalmış."

Hoca, milleti avcunun içine almıştı, gülüp eğleniyorları, Çoban öyle keyfimi kaçırmıştı ki ne konuştuklarını bile uymuyordum. Arkama döndüm göz göze geldik Çoban

ile. Çoban yine biraz geriye attı kendini, herif her an bir terslik yaparım diye korkuyordu. Onu da kendimi de yakabilirdim onun gözünde. Becerebilsem yapardım zaten de işte imkânlar kısıtlıydı.

"Çoban o altılıyı tüm ülke tutturdu biliyorsun değil mi? 8 lira verdi lan!"

"Oha! Harbi mi? Bire sekiz mi kazandım şimdi. Müthişmiş. Zaten bozdurmayacağım kuponu, çerçeveletip odama asıcam. Şu hayattaki en somut başarım o benim."

Vay arkadaş. Adam orana tutulmuş, gelene gidene bakmıyordu. Hayatına anlam katan bir başarı olarak görüyordu. Gömlek cebimden babamın tutturduğu altılı kuponunu çıkarttım koydum önüne. Çoban bir kupona bir bana baktı:

"Bu benim oynadığım kupon değil."

"Seninki oğlum işte, hatta daha iyisi. Bu kupon seninkine on basar. Baktım tüm ayakları tek geçmiş, tümünde de en favori atları yazmışsın. Yani ilk akla gelene oynamışsın, biraz revize ettim. 10 lira tuttu ama işi sağlama aldım."

"Niye böyle bir şey yaptın ki?"

"Benle alakalı öğrenmen gereken şeyler var Çoban. Biiiir, ben ilk akla geleni yapmam. Tonlarca insan da aynı şeyi yapacağı için bu bana bir şey kazandırmaz, ortaya bir fark koymam lazım. İkiiii, bana düşmanlığını ilan eden adam bile olsa karşımdaki eğer ona bir katkım olacaksa gerekirse kendimi zora sokar, her türlü zahmete girer, elimden geleni yaparım. Sen 1 liralık altılı oynadın, benim cebimden senin verdiğin paranın 9 katı para çıktı bu kupon için. Üçüncüsü ve sonuncusu, benim her zaman bir B planım, hatta C ve D planım vardır. Bunların bazıları oldukça sürpriz atlardır, ezkaza tutarsa büyük başarı getirir. Herkes akıl edemez onları. İyi bak kupona, işaretlediklerimin bazıları çok sürpriz. Al kupon hayırlı olsun, baktıkça beni hatırlarsın. Zaten beni hiçbir zaman unutamıcaksın."

"Hakket sürprizlerle dolu bir kupon. Oğlum altıncı ayağı alan at 2 numara, sende hem 2 hem 7 var. 7 numara

2'nin ekürisi zaten. İki eküriyi de yazmışsın. Salak mısın oğlum sen?"

"Sen kimin babasına salak diyorsun lan it!"

"Dur ulan ne babası. Öyle bir şey demedim. Baban nerden çıktı?"

"Babam mı? Baba falan yok! Anayı babayı karıştırma yemin ediyorum din dersi demem, kültür ve ahlâk bilgisi demem dalarım!"

Kenardan muhabbeti dinleyen Özkan atladı mevzuya:

"Çoban Abi eğer eküri geldiyse ikisi de sende varsa, 2 kat para veriyor altılı. 16 liralık kâğıt o."

Benimle ilgili öğrenmesi gereken dördüncü bilgi ise babamdı. Adam emeklilik ikramiyesi gibi gitmiş iki eküriyi de yazmış ki *Pis Yedili*'de elinde okey varken biten adam gururu yaşasın. Ben babam 10 lira verip 8 lira alınca 2 lira kaybetmiş ondan kuponu bana verdi diyordum meğer 6 lira kazanmış onu beğenmemiş ki kendisinin o yıllarda bana verdiği günlük harçlık o kadardı. Demek ki o yüzden sabah evden para bırakmadan çıkmış. Ben de kendi ellerimle günlük harçlığımı Çoban'a vermiştim. Onların yaşına gelince ben de ebeveynlerim kadar çakal olacaksam milletin çekeceği vardı benden.

"Yapma ya! Bunu kesin çerçeveleticem. Aslında güzel adamsın da kafan biraz karışık, biz senle birlik olsak yıkarız bu okulu biliyorsun değil mi?"

Aha zeytin dalı. Dallı budaklı kocamandı hem de. Hayat genelde çoktan seçmeli bir sınav tipi olarak gelir önümüze, ilk şıktaki cevap çoğunlukla aldatıcıdır. Üzerine atlayalım diye yem olarak sunulur. İstatistikler sınavlardaki şık oranları incelendiğinde A şıkkının doğru cevap olma oranı diğer şıklara göre düşüktür, der. Ben bunu o yıllarda hayatımda seçenek içeren her dönüm noktasında uyguladım, A şıkkını işaretlemedim hiç. Bu büyük bir sorundu. A şıkkı hiçbir zaman doğru değil demiyor ki istatistikler. Diğerlerine nazaran biraz düşük oranlıdır diyor, yani doğru şık da çıkabi-

lirdi. Rakamları yanlış okumak adlı çalışmama bir yenisini ağız tadıyla ekledim.

"Çoban köprüden önce son çıkışı geçtik. Belki ilerde iyi dost oluruz, büyük dostluklar kavga ile başlar, derler. Sen benim bir dayağımı ye de önce. Sonra bu meseleyi bir daha konuşalım. Hadi canım benim, sen kendi işine bak."

Bu Çoban beni ibretlik dövecekti ve geriye dönüp baktığımda gönül rahatlığıyla o dayak bana anamın ak sütü gibi helaldir, hak ettim, çok çalıştım, gerçekten isterseniz başarırsınız, inanmak başarmanın yarısıdır arkadaşlar, tembellik yapmayın emek verin, diyecektim şüphem kalmamıştı artık.

"Terlikleri'ne de söyle Serkan ve Mete ile uğraşmasınlar daha fazla. Ben senin adamlarına dadanıyor muyum?"

"Bu son arkadaşça konuşmamızdı. Bundan sonrasında sen, benim için sınıf arkadaşım falan değilsin. Ben barışmayı bile denedim sen inat ettin. Sonucuna katlanacaksın artık."

"Lafı ağzımdan aldın."

"Oradan ben daha neler alıcam, sabret. Can da ağızdan çıkıyor diyorlar."

Bir üşüme geldi o an. Ayak tabanımdan başladı gırtlağıma kadar yükseldi. Heh şöyle ya, aklım başıma geldi. "Ulan 2 dakka bıraktık dükkânı gittik, batırmışsın her şeyi," diye bağırmaya başladı beynim. Buraya kadar gülüp eğlenmiştim, şimdi mevzu benim nazarımda bile ciddiydi. Beyin devreye girince *Z raporu* çıkarttı acilen. Diyelim bir doğa olayı oldu da dövdüm Çoban'ı, sonra? Aynı küçük olasılıkların toplanıp her zaman işe yaraması mümkün müydü? Barışsaydım iyiydi. Gaza geldim, millet akıl tutulması yaşayınca gerçeklik perdesi kalkmıştı gözümden. Çoban ile konuşmamızı yan gözle dikizleyen Özkan ve İbrahim ağızlarını elleriyle kapatmış fısır fısır kendi aralarında konuşuyorlardı. Gözüm Serkan'a ilişti, başını iki yana salladı Serkan. Yıldız forvet penaltı kaçırınca tribünlerin yüzünde ne okunuyorsa o vardı yüzlerinde.

"Çoban hayırdır ya bir yanlışımızı mı gördün? Sen niye sinirlendin ki böyle kardeş? Takılıyordum sana ben. Hani latife olaraktan."

"Dön lan önüne!" dedi

"Hemen," dedim döndüm önüme. Ben bittim. Din hocası kim bilir ne anlatıyordu, konunun büyük kısmını kaçırmıştım, dahil olduğum kısımda bilgelikten bahis açmıştı.

"Bilge dediğin içinde bulunduğu durumda boğulmaz."

Evet dedim içimden. Boğulmaması lazım, adı üstünde bilge lan herif. Onun kafasında kesin kırk tilki dolaşıyordur, bir yolunu bulur o.

"Bilge kâhin değildir, geleceği bilemez ama geleceğin ne getireceğini öngörebilir."

Hocam o bahsettiğin şeyden bir porsiyon bana paket yapsan, o kadar ihtiyacım var ki. Bendeki bilge tanımına uyan tek insan dedem, o da zaten bana küs. Ben bilgeyi küstürmüş adamım, bana akıl falan verilmez. Sülalemizin ak sakallı dedesi bizim evde yaşıyordu ve ben adamı sattım. Bana yeni bir bilge lazım. Madem etrafta bilge yok, kendim bilge olayım diyecem ama imkânlar kısıtlı, söz konusu bilgelikse bizim durumumuz yok. Babamı ikna edip taşınsak da ben başka okula yazılsam, Sivas güzel memleket ya! Ata toprağı, liseleri de iyidir. Ulan Çoban nasıl korkuttuysan gözüm toprağımı arar oldu.

"Bilge dediğin çok okur ve ekseriyetle kendi kitabını okur. Bunca zaman kendi elleriyle ne yazmışsa sık sık ona bakar. Yaşadığı hayat hikâyesine alıcı gözle bakar. Geçmişi çok iyi süzer, bugün geldiği noktayı bilir ve geçmişteki deneyimlerinin sonuçlarına göre olası gelecek tüyolarını çıkartır. Tarih tekerrürden ibarettir, derler çocuklar. Bilge geçmişi unutmadığı için geleceğe pek şaşırmaz."

Şimdi benim yaş henüz 15 olduğu için kendi kitabımı okumak zor olmasa gerek de ben pek bir şey yazmadım ki. Kompozisyon sınavlarında sırf yüksek not alabilmek için hocanın nabzına göre şerbet vermiş adamım ben.

"Sen kazık yersin, 2 gün ağlarsın sonra hemen unutmaya çalışırsın. Eğlenceye vurursun kendini, o olay hiç yaşanmamış gibi davranmayı seçersin, o zaman acısı geçer zannedersin. Tabii ki ilk fırsatta o kazığı bir daha yemen kaçınılmaz olur. Bilge ise kazığı gerçekten yer ve yutar. Nasıl o hale düştüğünü hiç unutmaz, o kazığı çıkartır eline alır. O artık onun silahıdır. Bir daha o kazığı yemez."

Hoca anlatmaya devam ederken gayri ihtiyari elimi *"Orda dur hoca"* dercesine uzattım hocaya. Hoca da gerçekten durdu. Sonra elimi kalbime götürüp 2 defa hafifçe vurdum, "Tamam ben doydum ziyade olsun," der gibi kafamı da eğdim. Artık bir planım vardı, hem de benim tarafımdan yapılmış bir plan bile değil. Resmen bonus! Zamanında aynı sokakta, mahalleden arkadaşlarımdan yediğim kazık kimin aklına gelmişse o çok yaşasın he mi! Çok ah ettim zamanında, şimdi helal ediyorum. Travmalarımın kaynağı bugünkü kurtuluş biletim olacak öyle mi? O kazık artık benim elimde. Çok da basitmiş ya mekân aynı, kişilerin çoğu bile aynı, ben bunu daha önce niye düşünemedim ki? Beni mahalleye küstüren, kendimi okula vermeme sebep olan şey şimdi de Çoban'a kısmetmiş. Beni o gün orada kahreden kendi adamlarımın, o çok sevdiğim arkadaşlarımın bana karşı cephe alması değil miydi? Çoban, Terlikler'in kendisini satacağını hiç düşünmüş müdür? Bir kere yediğim kazığın acısından sahilde üzerime yürüdüklerinde bu adamların senin yerinde gözü var demiştim, suratının aldığı şekli hâlâ unutamam. Dün gibi aklımda. Evet zaten dün olmuştu o olay, nasıl sevindiysem zaman kavramı da gitti. Benim acilen Terlikler'le konuşmam lazım. Şimdi Çoban düşünsün!

"Selçuk bir şey mi diyeceksin? Niye durdurdun beni?" dedi hoca. Evet zaman kavramı gitmiş, adama el edip durdurdum sonra da kendi kendime konuşup durdum.

"Hocam yaklaşık 20 saniye sonra ders zili çalacak, o yüzden kısa kesiyorum. Diyeceğim şudur: Allah sizden razı olsun."

"Amin. Ben daha ne isterim?" dedi hoca ve gülmeye başladı. Ben de gaza gelip adama göz kırptım. Hoca bu lüzumsuz laubaliliğe anlam veremedi, tam kaşlarını çatıyordu ki zil çaldı. Hoca dersten çıkarken öpücük gönderdim kendisine, öyle böyle bozmadım kendimi. Sevinecek şey görmeyeyim hemen cılkını çıkartıyordum. Bu huyum hiç değişmedi.

Zil çalınca mutlu olduğum her anda yaptığım gibi abur cubur yemek için kantine koşturmaya başladım, bu kendini ödüllendirme denen şeyi hayatta bir kere bile denerseniz sonucuna katlanırsınız. Yapmayın, ufacık bir başarı ile karşılaştığında kendini ödüllendirmeye çalışmak temelde büyük saçmalık, o ufacık başarının kendisi zaten gayet büyük bir ödül. Hiçbir şeye hak ettiği değeri vermemek vardı bünyemde, ne yapayım... Kantine giden merdivenleri inmeye başladığımda fark ettim ki *Kirâmen Katibin* gibi biri solumda biri sağımda Serkan ve Mete de peşimden geliyorlar. Hızımı arttırdım arkamdan koşmaya başladılar, aniden hız kestim durdum etrafa bakınmaya başladılar. Döndüm arkama:

"Arkadaşlar siz bu köstebeklik mevzusunu biraz yanlış anladınız. Bu konuyla ilgili aklı benden alıyor olmanız üçümüzün de acınacak durumda olduğunun ispatıdır. Yahu tek başıma kantine giderken kendi kendime mi konuşucam da bunu duyup yetiştireceksiniz?"

"Aa Selçuk sen de mi buradaydın?"

"Ya bırak gözün sevem. Kantine gidiyorum la abur cubur alıcam."

"Ne alıcan?"

"Size ne oğlum? Yediğimi içtiğimi de mi bilmek istiyor Çoban?"

Evet, dedi Mete. Ufak bir not defteri ve kalem çıkartıp gözüme dikti gözünü. Bunlar gölgem gibi peşimden koşarlarsa ben Terlikler'le nasıl baş başa kalacaktım ki?

"Lan gelin size de bir şeyler ısmarlayayım keyfim yerinde, hadi bendensiniz."

Kantin kuyruğuna doğru yöneldim, arkamdan kendi aralarında konuşarak gelmeye başladılar. "Bunun keyfi neden yerinde? Bunu da yazayım mı?" fısıltılarını bile duyuyordum. Dostluğundan gördüğünüz faydayı bir türlü anlayamadığınız arkadaşlarınızı bir de düşmanınız olduklarında görün. Kendinize haksızlık ettiğinizi göreceksiniz. Onlardan düşman bile olmuyordu ki, misyonları dostluk ya da düşmanlık değildi bunların. Günü kurtarmanın peşindeydiler, kendilerinden en mustarip olanlar yine kendileriydi, galiba bu yüzden kızamıyordum ben bu adamlara.

Kantin kuyruğuna girdik. Kuyrukta arkamda durmak yerine yanımdaki kuyrukta sıraya girdiler. Kuyruğa dikkat kesilince önlerinde Elif'i gördüm. Ne kadar korkmuş olurlarsa olsunlar, ne kadar göreve kilitlenmiş olsalar da kalp taşıyordu adiler. Elif'i görünce Selçuk'u ikinci sıraya atmışlardı. Elif'i kıskanacağım aklıma gelmezdi ama insan ikinci plana atılınca biraz ar yapıyormuş.

"Elif kız ne yapıyon?"

"Ne olsun be kanka, aç karnımızı doyurmanın peşindeyiz."

"Simide vur, midenin suyunu emsin."

Ulan kız bizim bakkal Tahsin'in çırağı Mahmut Abi'nin güzel haliydi sadece. Ruhu esnaftı kızın. Elif'e tüm okul nasıl aşık olabilmişti? Denklemden aşkı çıkartınca mânâ kayboluyordu. Ruhu esnaf dediğim kız, duvarı gösterip okulun erkeklerine şu camdan atlayın dese, tüm okul aralarında para toplar o duvarı kırdırıp oraya bir cam yaptırır sonra da oradan atlarlardı. O zaman Terlikler kadar Elif de önemliydi. *Yerli Ninja* her şeyi silah olarak kullanabilir demiş miydim? Elif sen bana lazım olabilirsin, ben seninle arayı iyi tutayım. Kantinden alacaklarımı aldım, Mete ve Serkan'ın payını da verip Elif'in oturduğu masaya destursuz oturdum.

"Elif bu okuldaki hemen herkes sana aşık olduğu için kimse senin yanına oturamıyor, haliyle tek boş yer burası, idare edeceksin," dedim. Gülerken ağzındaki patates düştü masaya. Aldı masadaki patatesi, üfleyip attı ağzına.

"7 saniye kuralı, 7 saniye içinde üfleyip yiyebiliyorsun."

"Kızlarda 7 miymiş? Bizde 3 saniye o."

"Sizinkilerin çoğu 7'ye kadar sayamayabilir o yüzden size 3 demişlerdir."

Bu sefer ben gülmeye başladım, bu kızdaki cevheri göremiyordu salaklar. Bayağı komik kızmış.

"Sen geçen ay diyete başlamamış mıydın?" deyip önümdeki abur cuburlara bir bakış attı.

"Başladım."

"Sonra?"

"Anlaşamadık," dedim. Şaka zannetti gülümsedi ama gerçekten beynimle diyet konusunda anlaşamadık. Diyete başlamak garip bir konu. Yediğimiz içtiğimiz şeylerden vücudumuzda beslenen bir sürü organ, hormon ve hücre var. Bunlar şişman insanların organları ve hormonlarıysa yok nedir bilmeyen, varlık içinde sefa içinde büyümüş zengin çocukları gibidirler. Yediğiniz yemekler onların cep harçlığıdır aslında, eve girip çocuklarına para saçan adam gibisiniz onların gözünde. Günün birinde diyet yaptığınızda ise işler değişir. Çünkü bolluk içinde şımarttığınız çocuklara artık sayılı para vermeye başlarsınız. 1400 kalori. Zaten rakam da asgari ücret gibi. 1400 lira dememiş de 1400 kalori demiş. Haliyle o çetin şartlarla karşılaşınca çocuklardan bazıları küsüyor. Ben diyetteki ilk günümde çarpım tablosunu unuttum. Üçüncü gün R'leri söyleyemiyordum, alfabe gitmeye başladı. Beyin kaloriyi idareli kullanmak için kemerleri sıktı. Hayatım altüst oldu. İsyan çıktı vücudumda. Uyurken organlar bir toplantı yaptılar herhalde ve testosteronu toplantıdan kovmuş olmalı beynim. "Oğlum bu ara çok sıkışığız sen çık ben seni arıcam, elim biraz bollaşsın haber edicem sana söz," deyip yol vermiş olmalı ki ergenliğin en yaman evresinde erecektim az daha. Cinsiyet bilinci gitti, *Hepimiz Kardeşiz* türküsü söyler oldum. Onuncu gün serotonin hormonu yani mutluluğumu borçlu olduğum elemanım işi bıraktı. Dayanamadı daha fazla. Hayatta hiç-

bir şeyden mutlu olamıyordum. Ben de hayattan elimi ayağımı çektim, konuşmalarımı bile içime attım, konuşmak da kalori, ben de susup birikim yaptım verdim o kaloriyi beyne, ne olur dedim bana biraz yardımcı ol bittim ulan!

Diyete alışmak diye bir şey bende nedense olmadı bir türlü, sürekli acı çekmeye devam ettim. Vücuttaki yağlar gitmiyor. Gitseler, onlar gidince kalori açığa çıkacak, organlar onu paylaşacak, sorun çözülecek ama yeryüzündeki en inatçı yağlar tabii ki bende. Aile sıkıntıdayken anne bileziklerini bozdurur o para dolaşıma girer ve herkes bir nefes alır ya hani, benim yağlarda durum öyle değildi. Sonra anladım ki zaten onların gitmesi mümkün değil çünkü onlar herkesten önce bu bedendeydiler. Yaklaşık beş kilo doğmuşum, daha kafatasım tam oluşmadan, konuşmayı bilmeden, altıma sıçarken onlar vücuttaydı. Benim yağlarım vücudun yerlileri. Toprak sahibi onlar. Kimi nerden kovuyorsun sen? Haliyle ilk diyet denememde vücudumla anlaşamadığım için başarısız olup durumu kabullenmiştim.

Elif yemeğini yiyip kalktıktan sonra Mete ile Serkan koşarak gelip oturdular masaya. İkisi de meraklı gözlerle bakıyorlardı suratıma.

"Ne konuştunuz lan öyle? Gülüşmeler falan, hayır Serkan'ın ablasına aşık olduğunu bilmesem aramızda bir şey var zannedicem!"

"Mete sen ne yaptın?" diye ünledim. Mete dondu. Nefes almayı bile unuttu, gözleri yerinden pörtledi. Gözü ile etrafı süzmeye başladı, koşup kaçacaktı belli.

"Hangi Serkan lan?" dedi Serkan. Adam o kadar ihtimal vermiyordu ki, konduramadı bile. Gayet meraklı sordu, beraber büyüdüğü arkadaşının hoşlandığı kızı merak ediyordu. Yengesini tanımak isteyen duyarlı arkadaş naifliği vardı sesinde.

"O çocuğun adı Serkan mıydı Mete? Serdar değil miydi? Geçen okul çıkışı ablası gelmişti almaya, kız çok güzel be Serkan. Görür görmez kaldım öyle."

"Sendeki bu kendinden büyük kadınlara aşık olma huyu nereye gidiyor be oğlum? Mete'nin annesini de beğenirdin bir ara," dedi Serkan.

"Hangi Mete ya?" dedi Mete.

"O çocuğun adı Mete miydi ya? Mahir falandı sanki," deyiverdim. Bir kere tutmuştu, ne yapayım. Gerçi bir şeyi bir daha yapmam için ilkinin tutmuş olmasının gerekmediğini yakın zamanda kendime ispatlamıştım. Mete'nin annesi için bir kere "güzel kadın" demişliğim vardı o kadar, bunlar da her şeyi abartıyordu. Benim orada vurgulamak istediğim babasının ne kadar şanslı biri olduğuydu, tipsiz herifin tekiydi. Allah çirkin şansı vermiş demiştim, neden diye sormuşlardı, annesi çok güzel kadın demiştim, ne vardı ki bunda?

"Mahir'in annesi hakket fena yalnız," dedi Mete.

"Mahir kim lan?" dedi Serkan. Benden önce davranmıştı. Mahir diye biri mi vardı? İşler çığırından çıkmıştı, bayılırım.

"Oğlum Asiye Abla'nın oğlunun adı Mahir değil mi? Bizim mahalledeki tek güzel kadın Asiye Abla zaten, kesin onun oğludur Mahir."

"O kadın da çok güzel arkadaş," deyince Serkan ben bir rahatladım. Mevzu artık benden çıkmıştı.

"Tamam lan mahallemizin sakinidir edepli olun azcık, güzelse güzel bize ne! Allah kocasına, çoluğuna çocuğuna bağışlasın," deyip konuyu kapattım. Nereden geldi nereye gidiyor konu zaten belli değildi. Mete ve Serkan yaptıklarından utandılar. Pişkinlik bazen hayat kurtarır. Çoban kantine geldi bizim masaya kilitlendi, dişlerini sıkıp çenesinin yanlarını şişire şişire bildiği tüm küfürleri ederek kantinin içine girdi, kantincinin kulağına bir şeyler söyledi, kantinci başıyla onayladı. Galiba artık kantinden alışveriş yapamayacaktım, Çoban gemileri yakmıştı. Peşinden koşa koşa Terlikler girdi kantin katına, Serkan ve Mete'ye işaret çaktılar. Serkan ve Mete çaktırmadan elleriyle kantinin içini işaret ettiler, Mete kısık sesle, "Abimiz biraz gergin dikkat edin," diye tüyo verdi. Elemanlar şirket kurmuşlardı, tek müşteri-

leri vardı; o da ben. Adamlar tüm kartları açık oynuyorlardı, düşmanım olduklarını gizlemişlikleri yoktu. Ben de düşmanlarımla oturmuş çay çorba içiyor, onlara para kazandırıp güçlenmelerine yardımcı oluyordum. Zaten bir *Ortadoğu ülkesi lideri ceketi* giymediğim kalmıştı. Acı ama gerçek; insan sonucunda kazanacağına emin olduğu bir yarışa giriyor olsa bile en çok istediği, başarıyı paylaşacağı bir takım arkadaşıydı.

Hayatımızın neredeyse tamamında belirli aralıklarla, *"Benim burada ne işim var"* duygusuna kapılırız. Olabilecek en yanlış yerde olduğumuzu bir anlık bile olsa görebiliriz. O anlardan birindeydim, benim burada ne işim var, deyip kalktım masadan. Kantinin içinden Mete ve Serkan'a "Peşinden gidin" işareti çakan Terlikler'i görebiliyordum, arkama döndüm süratle Mete ve Serkan masadan kalkarken kalakaldılar, bakmak değildi benimki, "Allah'ıma kitabıma öldürürüm lan sizi! Oturun oturduğunuz yerde, yeter da güldük eğlendik bitti!" diye bağırmaktı. Sadece ses çıkartmadan yapmıştım bunu, Mete ve Serkan masaya geri oturdu. Kantine döndüm. Çoban'a ve Terlikler'e baktım, yine konuşmadan elimle "Yeter" işareti yapmak istiyordum da nasıl yapılıyordu ki o hareket? Yeter nasıl denirdi hele hele bunların bile anlayacağı şekilde? Annem tabağıma fazla yemek koyduğunda elimle "Dur" işareti yapardım da o olmazdı, elimi göğsüme götürsem "Tamam, sağ ol" gibi anlaşılırdı. Ben bunları düşünürken uzun uzun bakıştık üçüyle, sessizlik de soloya dahildi. Bir süre sonra gözlerini kaçırdılar, sağa sola bakmaya başladılar, ben de sanki istediğim buymuş gibi yapıp sakince çıktım merdivenleri. Sınıfa girdiğimde sınıfın erkeklerinin yarısı çıplaktı. Ders beden dersiymiş, millet üstünü değiştiriyordu. Beden dersini unutabilir mi bir liseli? Var mı ihtimali? Kafam öylesine okulda değildi ki umursamıyormuş gibi yapıyormuşum meğer. Aklım fikrim karne günündeymiş. Okulun en eğlenceli vaktini unutacak kadar hem de. Sırama geçtim, çantamdan eşofmanları çıkarıp giyinmeye başladım. Bir süre sonra Terlikler daldı sınıfa, kapıyı öyle bir tekme atarak aç-

tılar ki kapı aynı süratle geri kapandı, tekrar tekme attılar, tekrar kapanırken İbrahim tuttu kapıyı.

"Bu böyle olmayacak, yardımcı olayım," dedi, kapı ağzındaki yarı çıplak İbrahim'in baldırına bir şaplak yapıştırdı Terlikler'den uzun boylu olanı Akif. "*Şırrrak*!" diye bir ses çıktı, "*Ih!*" diyebildi sadece İbrahim. "*Ih!*" diye bir nida varmış. "İçime işledi acısı," dedi dişlerini sıkarak. Çocuğun bacağında 5 parmak izi çıktı, yanık koktu sınıf.

Terlikler'in kısa boylu, akılca biraz daha üstün olanı Erdem ön sıranın üstüne fırladı. Bu adamda korkutucu bir şey vardı, gözleri göz yuvasında 360 derece hareket edebiliyordu, ilk karşılaştığımda göz kayması var zannettim meğer herifin gözü dönüyormuş. Ben onu deyim zannediyordum, fıldır fıldırdı elemanın gözleri, göz beyazında kırmızı göz damarları çok belirgindi, beyazı da pek beyaz değildi gerçi solgundu. Adamla göz göze gelmesen, çekil lan şuradan, deyip kaldırımdan itersin, ezkaza gözlerine kilitlensen yolunu değiştirirsin. Erdem sınıfa bağırmaya başladı:

"Boşalt boşalt! Yeter lan bu kadar, şu meseleyi bir çözelim ne olacaksa olsun."

"Evet beyler! Selçuk hariç herkes dışarı, bir defa daha söyletmeyin bana," diye tamamladı Akif, Erdem'i. Olur da Erdem'in gözünü göremeyen olursa Akif cüssesi ile tamamlıyordu etkiyi.

Kimse çıkmadı sınıftan. Millet üstünü giymeye devam etti, biraz daha hızlı giyinmeye başladılar sadece.

"Ne oluyor lan burada? Çete misiniz ulan siz? Çıkın dedim, sağır mısınız?"

"Onları geç de asıl siz kör müsünüz? Oğlum adamlar donla lan, don-atlet koridora çıkıp kendilerini rezil edeceklerine ölürler daha iyi."

"Hızlı giyinsinler o zaman."

"Yahu siz çıkın dışarı ben üstümü değiştirip geliyorum, tüm sınıfı niye çıkartıyorsunuz? Bu nasıl bir aksiyon aşkıdır? Bir boş sınıf bulur orda konuşuruz, hadi çıkın siz."

"O zaman biz koridordayız," dedi Akif. Tam çıkarlarken benden tavsiye niteliğinde bile olsa emir almış olmayı kendine yediremediğinden midir nedir, Erdem tekrar daldı sınıfa. "Çabuk giyin lan sen de! Çabuk!" dedi ve çıktı. Bu çocuğun gerçekten ciddi bir psikolojik sorunu vardı. Adam tahtayı silemeyecek boyuyla eşkıya kesilmişti milletin başına. Bu tipleri hiç anlamam, fiziksel bir avantajın yok, olay için sahip olman gereken karizman yok, niye inat ediyorsun? Müzik yarışmalarında biri çıkar şarkı söylemeye başlar, öyle kötüdür ki sesi içinden, "Kardeş sen yanlış gelmişsin," dersin hani, Erdem'i her gördüğümde o duygu kaplıyordu beni. Kendisi de durumun farkında olduğu için bulmuş birini yapışmış elemana, birbirlerini tamamlamaya çalışıyorlardı. Çoban'ın tüm avantajı bu ikisinin gereksiz heyecanıydı. Peki bu adamlar zaten hep piyon kalacaklarının farkında mıydı? Piyon bile olsam günü gelince şahı karşıma alır şah çekerim motivasyonu muydu bunlardaki? "Kimse bunlara ama bir şah hiçbir zaman sizi düşman belleyip karşısına alıp size şah çekmeyecek, karşılaşırsanız sizi yiyip yoluna devam edecek biliyorsunuz değil mi?" dememiş miydi? Neydi motivasyonları? Ciddi bir travma sonucu mu böyle oluyorlardı? Gelecekte kendilerini çok büyük sürprizlerin beklediğinden haberleri niye olmazdı hiç? Kimse bu arkadaşları ciddiye alıp meseleyi niye anlatmıyordu? Anlatanlar varsa o daha da kötüydü. O zaman bu tercih edilmiş bir yoldu, cahil cesareti dedikleri sanırım buydu.

Üstümü değiştirip sınıftan çıkarken Serkan girdi sınıfa, bakışmadık bile. Koridorda beni bekleyen Terlikler'in yanına gittim. "10 FEN/A laboratuvar dersinde, sınıf boş oraya geçelim," dedim.

Sesini yükselterek, sanki onaylıyormuş gibi, "Tamam oraya gidebiliriz, yürü," dedi Erdem. Ne kadar iyi kavga ediyorsa etsin biraz daha damarıma basarsa ben bu çocuğu ibretlik dövebilirdim. Sinirimi bozmayı bir şekilde başarıyordu. Adam insan suretinde nifak tohumuydu, buna vatandaşlık al, yerleştir Norveç'e, dünyanın en gelişmiş ülkesi dedikleri

ülkeyi çok değil 3-5 sene sonra Avrupa Birliği kapısında, ne olur bizi de alın, diye ağlarken bulurdunuz, İzlanda'ya gönderin yerleşik ordulu sisteme geçerlerdi. Karbon bazlı organik silahtı, ayaklı nifak, fitne fücurdu herif. Sınıfa girdik. Erdem eliyle öndeki sırayı işaret etti.

"Geç bakayım sen şuraya bir otur hele," deyip kolumdan çekiştirip sıraya doğru itti. İnsanın kanını kaynama noktasına 1 saniye içinde getirebilecek yetenekteydi bu Erdem. Y kuşağı kendi çocukları için, "Şimdiki çocuklar çok şanslı, hayvanlarla iç içe büyüyorlar," diyorlar ya bir de bizi görselerdi, ben Erdem ile birlikte büyüdüm, hayvanın önde gideniydi. Edebiyat hocasının Erdem'e, "Oğlum sana insan diyorsam mübalağa sanatını sevdiğimdendir," demişliği vardı. Sakin kalmaya çalışarak oturdum sıraya.

"Şimdi bizim Çoban arada sırada kendine yakışmayan şeyler yapıyor. Müdür onu okuldan atar korkusuyla sana ilişmiyor, sen de bokunu çıkarttın, senin derdin ne lan?" deyip ensemi sıkmaya başladı Erdem. Yine parmak boyundaki tırnaklarını etime gömdü hayvan.

"Cevap versene lan! Kime güveniyorsun oğlum sen? Mete ile Serkan'a mı?"

"Yok dericide çalışan çocuğa güveniyor bu. Hâlâ haberi yok tabii olanlardan."

"Ne yaptınız lan İsmetime?"

"İsmetime mi?"

"Erdem seni sakız diye çiğnerim, tadın bitince tükürmem yutup sıçarım oğlum seni! Cevap ver lan!"

"Lan sen kime yükseliyorsun?" deyip üzerime çullanmaya yeltendi, Akif girdi araya çekti üstümden Erdem'i.

"Vurmak yok lan! Çoban'la uğraşmayalım sonra."

"O zaman kendisi gelseydi, nerde boş iş var bizi gönderiyor herif!"

"Tamam lan uzatma!" deyip bana döndü Akif. "Senin de başın bırkın oynamasın bundan sonra, adamı sinirlendirme. Karne günü ye dayağını otur aşağı."

"Tamam."

"Ney tamam lan! Ney tamam! Bırak Akif, kırayım şunun ağzını burnunu."

Bu herif yerinde duramıyordu, bir şey istemişlerdi, ben de sadece tamam demiştim. Bu bile Erdem'i sinirlendirmeye yetmişti. "Bir insan mutsuz olsun istiyorsanız, ona kapasitesinin altında bir iş verin," demişti Mahmut Dayım. Almanya'ya göç etmiş uzun yıllar orada yaşamıştı, güzel de bir hayatı vardı ama yeteneklerini yansıtmayan kas gücüne dayalı bir işte çalışıyor olmak yiyip bitiriyordu onu. Asabiyetini ve yer yer yüzünden okunan mutsuzluğunu sorduğum bir gün kulağıma küpe yapacağım bu sözü söylemişti. Erdem mutsuzdu, Çoban'ın kendine verdiği işleri "boş iş" olarak görüyordu. Kendisi için ufak işler. Selçuk'la, Mete'yle, Serkan'la hatta İsmet'le uğraşmak bile onun için boş işti. Gözünü kime dikmiştin Erdem? Çoban'a mı? Ya da Çoban'ın bile gözünü dikemediği adamlara mı? O zaman sen benim aradığım kandın. *C Rh nötr*. Kaypak, yavşak insan kanı. Gözü yükseklerde, kendinin ne olduğunu bilmeyen, kanaat kelimesini sözlü için kullanılan torpil zanneden, tamahkâr herifin tekiydi bu. Bayılırım, süper bir insanmış Erdem. Yanlış tanımışım. Bu adam Çoban'ı satardı işte. Çoban sadece benim için bir engel değilmiş, Erdem içindeki hayvanı salmanın peşindeyken, Çoban onu evcilleştirmeye çalışıyormuş. Asıl mağdur Erdem çıktı iyi mi?

"İsmet'e naptınız?"

"Tadilat yaptık. Dış cepheyi güzelleştirdik biraz. Bazıları eserimizi yanlış yorumlayıp tahribat diyebilir, inanma. Benim gördüğümü göremiyor onlar," dedi Erdem. Öyle keyifliydi ki!

"Artık alçısı var, bir nevi mantolama. Sıcak havaya da soğuk havaya da daha dayanıklı hale geldi."

"Oğlum hapislik olursunuz manyak mısınız siz?"

"Evet," dedi Erdem.

"Erdem bir sus lan! Akif kavgada kemik kırmak nedir? Ne yaptınız?"

"Ne kavgası, çocuk tren kapısına asılırken düştü. Görünmez kaza, adam gibi binseydi trene!" deyip gülmeye başladılar. Sınıfı terk ederken Erdem dayanamayıp geri girdi, "Bir daha getirme bizi buraya!" diye bağırıp ön sırayı tekmeledi ve çıktı. Vay benim kıymetlim, İsmetim. Sana bunu yapanların eline fırsat geçse beni okul arması yapar, ceketlerine dikip göğüslerini gere gere dolaşırlardı.

Beden dersine indim, zaten geç kaldığım için arkalara mevzilendim. Serkan'a İsmet'in başına gelenleri anlatmam lazımdı. Bir kol mesafesi sağa, bir kol mesafesi öne bırakıp seyreltik sınıf olduktan sonra düz koşuya geçirtti Bedenci. Hayır yarım saat top oynatacaksın, bir kere de eziyet etmeden yapsana şunu. Bu ders mutlu sonla bitiyor hocam hepimiz biliyoruz, şu ön sevişme faslını atlasak, kızlar voleybola erkekler futbola vursa kendini. Okulun etrafını turlayıp, arka bahçeye yığılan kömürlerde kaymadan Serkan'ı bulmaya çalışırken Serkan yanı başımda bitiverdi. Adam benden 50 metre ilerideydi, nasıl yapmıştı bunu?

"Serkan sen geri geri mi koştun? Kaç metre vardı oğlum aramızda?"

"Yok kanka depara kalkıp tur bindirdim, bu benim ikinci turum."

"Köstebeklik de zor zanaat be Serkan."

"Sorma. Ne konuştunuz Terlikler'le?"

"Geyik be. Boşver. İsmet'in başına gelenleri biliyor musun?"

"Ne olmuş?"

"İsmet'i kırmışlar Serkan. Çubuk makarna gibi kıtır kıtır kırmışlar."

"Trenden mi atmışlar?"

"Oğlum hani psikopat olan bendim? Siz ne yaşıyorsunuz? Nasıl çat diye aklınıza geliyor böyle şeyler? Kafanız niye itliğe köpekliğe çalışıyor oğlum sizin?"

"İsmet'in çetesi ile savaşırken senin aklına gelmişti ya, bu trene asılıp duruyor itekleriz düşer kırar sağını solunu kurtuluruz, demiştin."

"Öyle bir şey mi dedim lan? Ben de az manyak değilmişim. Demişsem de 9 yaşımdaydım oğlum, mantık mı vardı o yaşta?"

Ya artık iyi kötü vicdan taşıyordum ya da insanların canını fiziksel şiddetten daha fazla yakacak şeylerin peşindeydim. İçine düştüğüm durumdan beni kurtaracak olan şeyin ikinci şık olması ürkütücüydü.

"İşe iyi tarafından bak Selçuk, İsmet'in 4 tane abisi var. Babası zaten psikopat, bir şekilde ispatlarsan Çoban'ın yaptırdığını..." deyip göz kırptı ve tekrar depara kalktı. Serkan sen köstebeklik müessesesinin yüz karasısın. İçinde bulunduğun kuruma zerre saygın yok senin. Karşı tarafın köstebeğinden akıl almak da benim çaresizliğimin afişiydi. İsmet'i acil görmem lazımdı. Başıma gelenden sorumlu olan adam denklemden düşmüştü, aslında sulh edilmesi gereken bir durumdu. Durduk yere başım yanacakmış gibi bir his kapladı içimi, az önce yanımda depara kalkan Serkan gelip tekrar yakaladı beni.

"Kanka nerde kalmıştık? Böyle arada tur bindiricem kusura bakma, herkes Elif'in gözüne girebilmek için var gücüyle koşuyor, kendimi göstermem lazım."

"Öğleden sonra hangi dersler var?"

"İki ders de kimya. Ertan Hoca sınavları okuyacak."

"Güzel, ben öğle arasında kaçarım, İsmet'in yanına giderim. 1-2 gün devamsızlığım olsun, havam olur."

"Oğlum benim devamsızlık çok, gitme sen."

"Sanane oğlum, sen akşam gidersin geçmiş olsuna."

"Kanka biz senin köstebeğiniz ya o yüzden..." deyip tekrar depara kalktı. Ben ilk turu yeni bitiriyordum, üçüncü turu atıyordu adam. Beden dersinde hoca serbest bırakınca Serkan bir ara kayboldu. Mete ile organize oldular ve öğle arasında üçümüz mahallenin yolunu tuttuk. Mete ve

Serkan bu yaptığımın çirkin bir şey olduğunu, eğitim yuvamıza yok yere devamsızlık yapmamızın etik olmadığını anlatıp durdular. Hem şoför arkası hem cam kenarı hem bayan yanı hem de İzmir'e bir bilet yok ya. Mahalleye varınca hemen İsmetlerin eve çıktık. İsmet'in sol kolu alçıdaydı, kaburgalarında da çatlak varmış. Evlerinin salonundaki üçlü koltuğa yatırmışlar İsmet'i. Haberi alan öncüler koşmuşlar İsmetlerin evine. Öncüler mahallenin bir nevi ulakları; kimi Hat Boyu Caddesi'nin dedikodularını taşıyan ulak, kimi 27 Mayıs Caddesi'nden sorumlu, kimi Beşyüzevler'den. Herkes vazife icabı burada. Önlerine konulan börek tabağını edindikleri istihbarata göre bitirecekler, o tabaklar doluysa henüz işin rengi belli olmamış demektir. Tabaklar silme doluydu. Ellerindeki çatalla tabağın kenarını tırtıklayıp çay üstüne çay içiyordu öncü kuvvetleri. Salona geçerken İsmet'in annesi önümü kesti, kafamdaki dikişe baktı. Ulaklardan biri kulağına bir şey söyledi, başıyla "Tamam" işareti yaptı kadın. Sonra yanaklarımdan tutup kafamı sağa sola çevirdi, kollarımı sarstı, tutup kavrayıp iteledi, başıyla "Tamam geç" işareti yaptı. O kadar ser verip sır vermemiş ki İsmet, ziyarete gelenlerden bile şüpheleniyorlardı. Adamımsın İsmet, sen kendi işini kendin görürsün. Kalkıp seni trenden atan insanları annene şikâyet edecek halin yok ya! Ben olsam mahallenin orta yerinde kıçımı yırtarak bağırırdım, "Akif ile Erdem beni trenden attı, siz nasıl komşusunuz, bir tane Müslüman yok mu kalkın gidiyoruz, adreslerini biliyorum. Sadece onları değil, onları yetiştiren annelerini babalarını bile dövün. Bugün bana yapılanın yarın sizin çocuğunuza, karınıza, kızınıza yapılmayacağının garantisi mi var? Şahsen benim intikamım alınmazsa ben sizi düşman beller sevdiklerinize musallat olurum. Azcık insan olun lan! Sahip çıkın bana!" diye bağırır bir şekilde mahalleyi birbirine katardım. Peki ya İsmet, o hiç öyle yapar mıydı? Kendisini pencereye doğru çevirttirmiş, odadakilerle göz teması bile kurmuyordu. Kıçını dönmüştü

herkese, karizma isimli bir ürün çıksa adam marka yüzü olacak potansiyeldeydi. Salona girip İsmet'in yanına oturdum, kafasını çevirip bana baktı, göz göze geldik, boynunu eğdi İsmet. Hafiften utandı, yüzüme bakmak istemedi. Geçmiş olsun diyemeden hıçkırmaya başladım. Serkan ve Mete durumu anladı, beni oradan kaldırmaya çalıştılarsa da geç kalmışlardı. Gözümden şıpır şıpır yaşlar süzülmeye başladı. Bir yandan hıçkırıyor diğer yandan ağlıyordum. Hıçkırık arttıkça gözyaşı şiddeti artmaya başladı. İsmet'in annesi yanındaki teyzelerin tekine, "Bizim oğlanın sadece kolu ve kaburgası kırık değil mi?" diye sormak zorunda kaldı. Öyle böyle ağlamıyordum, bir kol bir kaburgaya bu kadar ağlanmaz. Bilseler o çatlayan, kırılan şeyler sadece kemik değil; benim ümitlerim, çocukluk hayallerim... Tuttuğum takım küme düşmüştü. *Mayk, Karaşimşek*'e tüp taktırıp Yedikule-Aksaray arası dolmuş olarak kullanıyordu. Güneş'i sevmediği bir adama sırf zengin diye gelin vermişlerdi de adam kızcağızı her akşam dövüyordu, yetmezmiş gibi Güneş de meğer aradığım erkek buymuş, deyip mutlu oluyordu. Makineler dünyayı ele geçirmişti ve makine teknisyenleri bir nevi doktor olmuştu, atarinin kolu sola gitmiyordu gard alamıyordum. Gelen giden darbe enerjimi götürüyordu, ben kendimi bu kadar savunmasız bu kadar kırılgan hissetmemiştim. Bu yetmezmiş gibi bir de beynim ufak bir not gönderdi sağ olsun, "İsmet'e bunu yapan bizi boncuk boncuk keser tespih yapar," yazıyordu notta. Ağlamam iyice şiddetlendi. Vay bana vaylar bana! Ellerimi dizlerime vura vura ağlamaya başladım.

"Nasıl kıydınız İsmetime! Bunu sana kimler yaptı, isim ver İsmeet!" diye ağlıyordum. Bizim sitenin *mavi tikli official* ulaklığını üstlenen Şengül Teyze, İsmet'in ketumluğuna ikna olmuş olacak ki pes etmeye yakın olduğunu ilan etti:

"Görünmez kaza be yavrum, üzme kendini."

"Yahu bu adam yürümeyi söktü koştu trenlere, on küsur senedir trenlerin kapısına asılıyor şimdiye kadar düşmedi

de şimdi mi düşesi tuttu! Kesin ittiler İsmetimi!" diye oldukça etkileyici, hıçkırıklarla kesik kesik attım ortaya fitneyi.

Şengül Teyze diğer ulaklara baktı, sonra Mete, Serkan ve bana: "Biz de öyle düşünmüştük de... İsmet'in dövüştüğü biri var mı?"

O nasıl soruydu be Şengül Teyze? "Dövüştüğü biri var mı?" ne demek? "Görüştüğü biri var mı" kalıbını en az harfle buraya mı uyarladınız? Dövüşmek de görüşmek-sevişmek kadar olağan, kabul gören bir eylem haline mi gelmişti?

"İsmet artık öyle biri değil Şengül Teyze. Dışarıdan okulu bitiricem diyordu. Ne çok isterdi okumayı, mezun olmayı," dedi Serkan.

"Adam ölmedi oğlum, neden -di'li geçmiş zaman kullanıyorsun? 1-2 kırık çatlak var o kadar," dedim Serkan'ın duyabileceği bir tonda.

"Kanka bu saatten sonra zor bence, Asuman da yok ortalıkta. İsmet sırf Asuman için okumak istiyordu," dedi Serkan herkesin rahat duyacağı bir tonda, neredeyse bağırarak.

Bir anda mutlak sessizlik oldu, Şengül Teyze ve diğer ulaklar ellerindeki tabakları kenara koydular. Aynı anda cam tabakların tahta masaya konduğunda çıkarttığı sesi çıkarttılar. Gözleri kocaman olmuştu, Şengül Teyze ilk önce baş parmağını emdi, parmakta ne kadar yediği börekten bulaşan yağ, kekin üstünden dökülen pudra şekeri varsa hepsini vakumladı. Eline bir peçete aldı, bacak bacak üstüne attı.

"Kız meselesi diyorsunuz öyle mi?" dedi, keyfine diyecek yoktu Şengül Teyze'nin. Meğer ilk cümle atış serbest emriymiş, sonra taramalı tüfek gibi saydırmaya başladılar:

"Kızın ailesi İsmet'i istemiyor da onlar mı yaptı?"

"Kızın konuştuğu mu varmış? Elalemin sevgilisine mi sarkmış?"

"Kızın belalı bir eski kırığı varsa o da yapmış olabilir."

"Kız ayrılmak istiyorum demiş de İsmet kendini mi atmış?"

"İsmet'i başka kız ile görmüş de, Asuman mı iteklemiş?"

"Lan yoksa bizim davar İsmet, kızın günahına mı girmiş?"

"Kız diye peşinde dolandığı aslında erkek miymiş?"

Akla hayale sığmayacak ne kadar kombinasyon varsa saniyesinde düzdüler. Bu ulaklar bir araya geldiğinde *Silikon Vadisi*'ndeki bilmem kaç bilgisayarın birbirine bağlanması ile elde edilen iş istasyonları kadar kuvvetli bir işlemci haznesine sahip oluyorlardı. Fişini çekmesek yarım saate zaten her şeyi çözerlerdi. Gerek hayal kırıklığı gerekse bu kadar kadının dedikodusuna dayanamamanın verdiği bitmişlikle fitili ateşledim, torpili itekledim ulakların önüne.

"Çoban ve Terlikleri yaptı diyorlar?"

Ulaklar sustu, İsmet başım hayır anlamında salladı tam ağzını açıp beni yalanlayacaktı ki, Mete ve Serkan koro eşliğinde bağırdı:

"Hiiii, söyledi valla!"

"Lan ne alakası var? Senin düşmanın beni niye atsın trenden?"

"Çoban diyorum lan! Seni bizim sokakta milletin ortasında dövmeye kalkan adam, hani gelmesem parça parça edeceklerdi seni, ne çabuk unuttun? Trenden düşünce kafanı mı çarptın İsmet? Hatırlamıyor musun, korktuğun için mi bilmezden geliyon? Ailene zarar verirler diye mi endişeleniyorsun?"

İğne ucu kadar kuru yer kalmayacak şekilde yıkadım. Kimsenin aklında en ufak şüphe kalmamıştı. İsmet kırılmayan koluyla gırtlağıma çöktü, gözlerimin içine kilitlendi, gırtlağımı sıkmaya başladı. Gözümün önünde tüy gibi etrafta uçuşan alfabedeki harflere benzeyen siyah noktalar uçuşmaya başladı, "*Hık*!" bile diyemedim. Gözümün yaşma bakmadı, diye bir laf vardır ya hani, gerçekten bakmadı İsmet. Ulan İsmet adamımsın, bir tanesin. Sana olan sevgisinden gözyaşı döken adamı bile gırtlaklayacak kadar iş ayrı arkadaşlık ayrı diyebilen bir profesyonelsin. Ben de kendi

çıkarlarım söz konusu olduğunda seni bile tanımayacak kadar hedefe kilitlenmiş duygusuz herifin tekiyim, kusura bakmayacaksın artık. Ben seni yargılıyor muyum? Beni olduğum gibi kabulleneceksin.

"Tamam İsmet, söylememi istemiyorsan kimse ağzımdan tek bir laf alamaz söz, yeter ki bırak," dedim. İsmet iyice gaza geldi, baktım köprüden önce son çıkış ileride sağ tarafta ve bu hızla sıkmaya devam ederse ben o sapağı kaçırıcam, çatlayan kaburgasının üstüne yüklendim. İsmet çığlığa yakın bir feryat ile, "Anneeeeeee!" diye bağırdı. Koca İsmet, mahalleye adını, sokağımıza büstünü, torunlarımıza destanını bırakacağını düşündüğüm İsmet, acıkıp üst kattaki evlerine, "Annneeee su sal!" diye bağıran çocuklar gibi ağlak ve tiz bir sesle bağırdı. Can tatlıymış. Aslında, "Selçuk söz konusu olan şey sağlıksa bildiğin her şeyi unut oğlum," diye ders veriyordu bana. Ya da ben o çaresizlikte yeryüzünde ne oluyorsa her şeyi kendime yontuyordum. Madem o kadar canın yandı bıraksana lan gırtlağımdaki elini. Bir yandan canı yanıp ağlayıp bağırıyor bir yandan da boğazımı sıkmaya devam ediyordu. Annesi yetişti imdadıma. Boğazımdaki ele, kiremiti eliyle kıran karateci vuruşu yaptı. Çekmedi elini İsmet, bu sefer elini yan çevirip boğazına, âdemelmasına tek ve etkili bir vuruş çıkarttı. İsmet kırık kolu dahil iki eliyle boğazını tutmaya başladı. Ulan kadın ölüm vuruşu yaptı resmen. Bunlar ailecek psikopat, bu kadın o vuruşu nereden biliyor? Hadi biliyor neden uyguluyor? Ne yaşıyordu bunlar kapalı kapılar ardında? Anne dediğin, "Bırak çocuğum arkadaşın o senin, yakışıyor mu?" falan deyip nazikçe durumu kotarır. Boğaza kesik atmak nedir? Kiremit kırar gibi eklem yerlerine çalışmak nedir? Kadın sen bu çocuğu gazeteden kupon biriktirerek mi aldın? Babam bana kupon biriktirerek bisiklet aldı, kömürlük kışın çok soğuk oluyor diye eski battaniyeyi örttü bisikletin üstüne. Kuponla alınana bile daha büyük hürmet var bizim evde. Sen bunu doğurmadın mı? Karnında taşımadın mı?

Emzirmedin mi? Bu çocuk 10 yaşında sizin kapınızı çalıp, "Merhaba ben İsmet, sizin oğlunuzum. Beni Allah gönderdi, ses etmeyin kalacağım yatağı gösterin, gerisi bende," demedi ya. Hadi diyelim kadının olayı bu, kendisi biraz değişik bir insanmış, peki salak İsmet madem böyle bir annen var, annene söyle gitsin dövsün Çoban'ı. Sen de ben de heder olduk, değer miydi?

İsmet'ten kurtulunca kendimi yerdeki halının üstünde debelenirken buldum. Şengül Teyze elinde bir parça börekle koştu üstüme.

"Al şunu ısırmadan yut, boğazın büzüşmüştür, bu yolu açar. Eski haline döner gırtlağın."

Şengül Teyze bu nasıl bir mantık gözünüzü seveyim, beni bir bırakın eski halime dönerim. Bunların arasında bu yaşa kadar gelebilmek bile büyük başarıydı. Ha Esen Polat Apartmanı sakinleri arasında hayatta kalmak ha ıssız adada yaşam mücadelesi vermek... İsmet'in annesi İsmet'i azarlamaya başlamıştı.

"Ne yapıyorsun lan İsmet? Bir şey olsa çocuğa? Elin oğlu lan bu, hapislere düşersin. Ben seni hapislerde çürü diye mi büyüttüm? Bir sürü borcumuz var, çalışıp ailene yardımcı olacaksın! Bu gidip şikâyetçi olsa avukat mavukat tut dünya kadar para!" dedi. Ne denebilir ki? İşte ana yüreği. Bana çok saçma gelen bir cümle ama kim bilir altında ne büyük mânâlar var. Anne olan anlar galiba. Annesi İsmet'i haşladıktan sonra bize döndü:

"Hadi çocuklar siz de evinize gidin, İsmet dinlensin biraz. Sağ olun geldiğiniz için."

Kadın bizi eve teslim paket yaptı, ne oldu şimdi benim planım suya mı düşmüştü? Serkan, Mete ve ben şaşkın şaşkın birbirimize bakıp kapıya doğru yönelmiştik ki Şengül Teyzeler de kalkmaya yeltendi.

"Biz de kalkalım komşu, ocakta yemek var. Daha ütü yapıcam, Necati gelmeden bitireyim işleri."

"Siz oturun, yemekler bitsin kalkarsınız 10 dakika sonra," deyip oturttu kadınları. Şengül Teyze baktı ki bizde güzel dedikodu malzemesi var hemen peşimizden koşmak istemişti, apartmanda bizi kıstırıp öttürecekti ama ince görmüştü İsmet'in annesi. Biz tıpış tıpış evin yolunu tuttuk. Bizim evin önüne geldiğimde zili çaldım, kapının açılmasını beklerken Mete ile Serkan'ın da yanımda durduğunu fark ettim.

"Gençler bundan sonrası özel hayat. İşle alakalı değil, sizin köstebeklik mesaisi bitti, hadi evlerinize."

Serkan da Mete de konuşmadan komutu alır almaz çıkıp gittiler apartmandan. Ben, "Selçuk saçmalama böyle bir günde ne köstebekliği, baksana İsmet'i ne hale sokmuşlar. Bunlar bizim dostumuz olamaz. Gün birlik olma günüdür," temalı bir konuşma beklerken onlar, "Hadi iyi günler," bile demeden çıkıp gittiler. Yahu Güneş gözünü seveyim ben nasıl bırakmayayım arkadaşlarımı? Bunlar benim evladım olsa anneannelerinden miras kalacağını bilsem bunları evlatlıktan reddederim. Sen bunlara sahip çık, diyorsun. Hayır bana komut vermeyin, mantığını anlatın. Ben görev adamı değilim, mantık lazım azıcık. Ben bundaki mantığı göremiyordum işte. Kapıyı da açan olmadı. Anahtarı çantanın dibinden bulup açtım kapıyı. Üstümü değiştirmek için odaya geçerken dedem çıktı odadan. Dedem evdeymiş ve bana kapıyı açmamış. Dede küstürünce tribi bambaşka oluyormuş hakket. Tam olayı görmezden gelip dedemin halini hatırını soracaktım ki dedem yanımdan geçerken beni görmezden gelip okkalı bir omuz attı bana. Zor bela ayakta durabildim. Yok arkadaş bu adamda mihrap yerindeydi, tek omuzla 15'lik ergeni yere seriyordu az daha. Dedem döndü bana baktı, "Pardon birader görmedim, sen de dikilme yolun ortasında," deyip devam etti. Açtı sokak kapısını çıktı gitti. Dedem bana el verir diye umuyorken küsküyü vermişti sağ omzuyla. Diğer odaları da kontrol ettim, kimse yoktu evde. Bunca derdim, dedemden yediğim ayar,

İsmet'in başına gelenler, köstebek arkadaşlarım, Çoban ve Terlikleri bir anda uçtu gitti aklımdan. Evde kimse yoktu, ulan istesem bulamazdım bu fırsatı. Hemen videoyu çıkarttım gardıroptan, küçük odadaki televizyona bağladım. Kapıyı arkadan kilitleyip anahtarı yan çevirdim. Balkonun kapısını da ne olur ne olmaz diye kilitledim. Babam anahtarı evde unuttuğu bir gün balkondan atlayıp girmişti eve. Zemin katta oturan ailenin ergen oğlu olmak da zordu... Hummalı bir çalışma sırasındayken, babam balkondan girip bana selam verince o korkuyla çarpıldım zannedip bayılmışlığım vardı benim. Adamcağız nasıl ayıltı, ayıldıktan sonra durumu nasıl açıkladım hiç girmiyorum o konuya. İnsan kendiyle bir yere kadar dalga geçebiliyor. Gönül isterdi ki hamster logolu internet sitelerimiz olsun ama o yıllar yokluk yıllarıydı. Bin bir zahmet ile edindiğimiz, üzerine aile bireylerinin en sevmediği akrabanın ismini ve evlendiği tarihi yazıp sanki onun düğün kasetiymiş gibi kamufle ettiğimiz kocaman *VHS* kasetlerimiz vardı. O laptop büyüklüğündeki kaseti de en son bulunacak yerlere saklayarak geçirdik ergenliğin en güzel yıllarını. Zaten o kasetler de sürpriz yumurta gibiydi. İçinden ne çıkacağı hakkında hiçbir fikrimiz olmazdı. Bazen öyle şeylere denk gelirdik ki ibretlik. Kaseti zaten merdiven altından, bıyıkları sararmış, deri montlu, sürekli yanında arkadaşları olan bir emmiden satın alıyorduk. Ne diyecektik ki adama? "*Brunette* var mı dayı?" O dayı sadık müşterisi olduğumu anladığında bana 2 seçenek sunmaya başladı; hızlı mı yavaş mı olsun? Bu kadar. O yıllarda koca endüstri böyle kategorileşiyordu. Hızlı mı yavaş mı? Hıphızlı, diye cevap veriyorduk tabii. Kaldı ki ben hiçbirini normal hızda izleme sabrına erişemedim... Hızlı yavaş fark yapmaz, 4x hızda oynatıyordum. Araları kendim tamamlıyordum zaten. Yokluk yıllarının en önemli özelliği de her an eve biri gelebilir korkusuyla kulakları dört açmak gerekliliğinden, biraz da ses yalıtımı denen şey henüz icat olmadığından tüm arşivimizi sessiz izlemek

zorunda kalmamızdı. Kulaklık falan da takılmıyordu ki o zamanın televizyonlarına. Şimdiki çocuklar için eminim sayılı günlerdir ergenlik dedikleri, bizimki bitmedi arkadaş! Bitmedi derken -di'li geçmiş zaman kullanmıyorum, gerçekten bitmedi. Çoluğa çocuğa karıştık bu bizle yaşlanıyor, yapıştı kaldı garip bir lanet gibi dolaşıyor üzerimizde. Videoyu kurdum, kitaplıktan hazırlık kitaplarımın arasından Fikri Dayımın düğün kaseti görünümlü kasedi çıkarttım. Televizyonun sesini sonuna kadar kısıp, kirli sepetinin dibinden eşofman altımı çıkarttım. Tüm dertlerimi geçici de olsa unuttuğum bir anda telefon çalmaya başladı. Önce ölü taklidi yapıp duymazdan geldim, acı acı çalmaya devam etti. Bir süre daha bekledim sustu. Tekrar *play* tuşuna bastım. Motor ısınır ısınmaz tekrar çalmaya başladı telefon. Yapacak bir şey yok, *pause* edip televizyonu kapattım. Videonun ışığının yandığı görülmesin diye el işi örmelerden birini ışığı kapatacak şekilde üstüne örttüm. O halde koştum salona, telefonu açtım.

"Uuuvvvv! Ihh! Alo buyrun?"

"Nerdesin lan? O nasıl ses? Video mu izliyorsun?"

"İsmet? Nerden bild... Ne diyorsun oğlum sen? Ne oldu niye aradın?"

"5 dakka sonra aynı yerde ol. Kimseye haber verme. Mete ile Serkan dahil. Konuşacaklarımız var."

"Oğlum bari bir 15 dakka sonra geleyim, kafamı anca toplarım, aklım çok başka yerlerde, ev boş azcık halden anl..." Kapattı telefonu İsmet. Bunlar insan değildi, çok şey miydi istediğim? Birazcık saygı, başka bir şey değil! Videoyu çıkarttığım yere istifledim. Üstümü değiştirip çıktım dışarı. Barajlarda biriken enerjiyi kinetik enerjiye dönüştürüp koştum Soğuksu Tren İstasyonu'ndaki altgeçide. Hayır hava da günlük güneşlikti, niye saçak altında buluşuyorduk? Altgeçitte köşeye geçmiş sigara içiyordu İsmet. Etrafımızdaki tek kapalı sayılacak yeri bulmuş gitmiş orada sigara içiyordu. Yanına koştum, hemen söylenmeye başladım:

"İsmet zaten aynı apartmanda oturuyoruz oğlum inerken bizim zile bas, birlikte gelelim buraya hem yolda da konuşuruz. Derdin ne manyak mısın nesin? Kursağımda kaldı lan! Hiç mi vicdanın yok oğlum senin?"

"Ağlama lan! Senin keyfini mi bekleyecem?"

"Bekle lan ne olacak? Atla deve mi? Ne kadar sürer ki? 3 dakka beklersin en fazla. Ben olayı keyfe çevirenlerden değilim, benimki tamamen ihtiyaçtan, ihraç fazlası nakliyatı. Bu telefonla arama huyundan da vazgeç, nerden çıktı bu? Beleş kart buldun değil mi bir yerden?"

"İşyerinden veriyorlar, her ay 30'luk kart bedava. Ben de harcıyorum."

"Ver bana satarım ben onları, yarı yarıya kırışırız. Arama artık beni evden gözünü seveyim. Ne oldu niye çağırdın? Bir dakka lan... E sen alçılı elinle içiyorsun sigarayı?"

"Alçı mı? Yedin mi sende?"

"Numara mı yapıyordun? Alçıyı nerden buldun?"

"Alçı değil be oğlum, sargı bezi ile tutkal. Hiç mi yapmadın daha önce? Kaburgalar zaten görünmeyen yerde, çatlak desem kırık desem kim nerden görecek, bitti gitti."

"Sebep?"

"Benle uğraşmasınlar diye Selçuk. Şunu bir anlayaydın ne güzel olacaktı her şey. Koca kafana bir sokamadın şunu. Baktım adamlar beni takip ediyor, trene biner binmez kapı eşiğinde de soteye yattılar. Bunlar ufak ufak sokulunca yanıma ben durumu anladım. Tren perondan çıkmadan attım kendimi, daha tam itmemişlerdi bile. Sonra da düşmüş gibi yapıp alçıyı hazırladım. Sen niye olayı büyütüyorsun? Ne güzel yırtmıştım ben?"

"Yırtmıştım derken?"

"Değil mi? Seni ilgilendiren kısım orası. Bu böyle olmayacak anladım, sen bu işin içine öyle ya da böyle beni çekeceksin. Bari planlı programlı dahil olayım. Bir anda mevzunun içine düşersem pozisyon alamam falan."

"Bunlar nasıl ağızlar İsmet? Ne izliyon, ne dinliyon, kimlerle arkadaşlık ediyorsun oğlum sen? Pozisyon almak nedir? Senin şu fani dünyada planın mı olmuş da planlı programlı dahil olacaksın?"

"Ben sana hiçbir şey öğretememişim, mal mal izlemişsin olan biteni. Neyse bu Çoban'la alakalı acil öğrenmem gereken bazı şeyler var."

"Bırak bu ayakları hacı ya! Ben o işi hallettim. Harika bir planım var. Birlikte çalışacaksak şunu bilmen lazım, ben kimseden emir almam. Ne dersem o. Kas gücü lazım bana."

"Selçuk yemin ederim bırakır giderim, kalırsın yine tek başına."

"Tamam tamam şey yapma. Gaza geldim bir an. Ortak çalışırız dert değil. *Cehennem Silahı*'ndaki gibi."

"Oğlum oyun oynamıyoruz lan! Az bir dur. Mete ile Serkan'dan şüphelerim var. Bana güven vermiyorlar, onlardan emin değilim."

"Onlar köstebek."

"Evet olabilirler."

"Yok yok gerçekten köstebekler. Kendileri söyledi."

"Bu yüzden gidene üzülmeyeceksin, bak Allah korumuş. Düşünsene bunlarla yola çıktığımızı."

"Benim bir kere ağzım yanmıştı evet."

"Çoban neyse de bunun adamları bir garip. O bücürün gözleri bir başka bakıyor Selçuk. Onunla kavgaya girersen ölmeden çıkmaz o!"

"Planım da tam burda devreye giriyor. Senin bilmediğin bir şey biliyorum. O bücür, yani Erdem, içten yanmalı motor resmen ve Çoban'a şu aralar çok kıl oluyor. Çoban'ın yerinde gözü var."

"Yani?"

"Yani mi? Oğlum Mete ile Serkan'ın hırsları uğruna beni satması gibi, Erdem ile Akif'in Çoban'ı satmasını sağladık mı tamamdır. Plan aynı plan. Bilge adam geçmişte yediğ..."

"Selçuk o bahsettiğin o kadar kolay bir şey değil. Nasıl yapıcaz? Neden satsın bunlar Çoban'ı?"

"Sen beni dinlemiyor musun? Adamın yerinde gözü var diyorum."

"Çete bunlar. Tabii ki tepedeki adamın yerinde gözleri olacak. Hepsi aynı."

"Erdem'le konuşucam ikna edicem. Çoban'ı indirme fırsatı diyecem."

"Olmaz öyle. Bir lafla satmazlar adamı."

"Mete ile Serkan nasıl satmıştı?"

"O iş o kadar kolay olmamıştı Selçuk. Bir konuşmayla ikna olmadılar. Tehdit ettim, tartakladım yine ikna olmadılar. Sonra fark ettim ki bu iş zorla olmaz, bunların senden vazgeçmesi lazım."

"Hangi ara oldu bunlar? Benim niye haberim yok?"

"Okullar açılınca herkes kendi okuluna gitti. Seninki tüm gündü zaten. Hafta sonları da babanın yanına gidiyordun çalışmaya. Neyden nasıl haberin olsun ki?"

"Sen mahallenin hayrına çalışıyorum ayağına bana tuzak mı kuruyordun?"

"Mahallenin hayrına niye çalışayım? Bu mahalleye yapılan en hayırlı iş, üç günde bir belediyenin çöpleri toplaması, onun için bile ne kadar maaş alıyorlar biliyor musun? İşi bu mahalleye hizmet etmek olan karşılığını almadan yapmıyor, ben niye yapayım?"

"Kamuflajdı yani?"

"Denebilir. Milletin radarından çıkıp tekrar toparlanmak diyelim, bu daha artistik."

"Nasıl vazgeçtiler benden?"

"Senin yüzünden."

"Ben mi? Ne alaka?"

"Kör Cemal'le haber gönderdim. İsmet, Selçuk'un meydan okumasını kabul etti ama mekânı kendi belirleyecek diye. Tren istasyonunun arkasındaki çakıllıkta Mete, Serkan ve Selçuk; İsmet'e karşı."

"Lan sen hepimize kumpas kurmuşsun."

Meğer ben İsmet'i çok küçümsemişim. Her fırsatta övdüğümü düşünürken, yapabileceklerine ihtimal bile vermiyormuşum adamın. Başıma ne geldiyse kibrimden gelmiş.

"Bundan sonrasını sen bile kestirirsin. Mete ve Serkan geldiler ama Selçuk gelmedi. Mete ve Serkan yedikleri dayakla döndüler geri, ikinci seferde de gelmedi reyisleri, hatta üçüncüsünde de ortalıkta yoktu."

"İsmet, kafa göz dalacam şimdi araları atla. Nasıl ikna oldular?"

"Bir seçenek sundum. Ya bütün çete ile dalacaktık sana bir daha ayağa kalkamayacaktın ya da Mete ile Serkan benim çeteme katılacaktı ve sadece o ikisi vuracaktı sana. Bizden kimse el kaldırmayacaktı."

İsmet, Mete ve Serkan'ın önüne koyduğu yemeğe; hem benim onlara yaptığımı düşündükleri için intikam sosu serpmişti hem de siz vurursanız az dayak yer alt metniyle vicdanlarına dokunup merhamet sosu katmıştı. Bizimkilerin yerinde kim olsa onu yerdi. Kaldı ki ben, beni ilk sattıklarını düşündüğüm anda deliye dönmüştüm. Bunlar 3 defa, bu sefer gelecek diyerek dayak yemeye mi gitmişlerdi? Benim için? Meğer gerçekten arkadaşlarımı bırakmışım. Haberim yokmuş.

"Şimdi bize Erdem'i ikna etmek için bu kadar kuvvetli sebepler lazım ortak," dedi ve sigarasını söndürdü İsmet. "Elimizde ne var?"

"Tombul taşşak var, servis açayım mı yer misin? İbneye bak! Hayatımı sikmişsin lan göt! Mete ve Serkan'a nasıl kıydın? Derdin benimle değil miydi davar!"

"Sakin ol lan! Ne sinirleniyorsun geçmiş zaman işte, çocuktuk!"

"Oğlum sen çocukken şeytanın sancağını taşıyormuşsun, şimdi kim bilir ne hale gelmişsindir! Siktir git! İstemiyorum seni çetemde."

"Ne çetesi oğlum, kendine gel. Çeten mi var? 2 kişiyiz zaten. Ben çıktığımda tek kalırsın."

"Her zamanki durum oğlum, koymaz bana!"

"Selçuk abartma. Mete ve Serkan nasıl ikna oldu iyice anla da Erdem'i ona göre ikna et diye anlattım. Yoksa anlatmazdım zaten."

"Değil mi? Bir de o var. Kim bilir bana anlatmadığın daha neler var? Hakket İsmet, bu çocuk seni dövmeye geldi, kaçmadın. Yardımına geldi Mete ve Serkan, geri teptin. Çoban'ı alt etmek için birlik olalım dedim, yanaşmadın. Asuman'dan vazgeçtin. Trenden atmaya kalktılar seni, direnmeden kendin atladın, alçı sardın lan koluna. Çoban konusunda bana anlatmadığın şey ne?"

İsmet sustu. Etrafına bakındı. Göz göze gelmemeye çalıştı benimle.

"Vay be. Yine beni bir kumpasın içine çekecektin yani. Yıllarca yanında olmak istediğim insana bak. Ne planlıyordun lan?"

İsmet'in ağzı garip bir şekil aldı, daha önce ağzından hiç çıkmamış bir kelime çıkıyordu. İsmet kendisinin bile zor bela duyacağı bir sesle, "Korkmuştum," dedi. Korkmak ve İsmet. İkisi aynı cümledeyse o cümlede anlatım bozukluğu vardır.

"Sen? Korkuyorsun?"

"Korkuyorum demedim. Korkmuştum dedim. Geçti gitti. Artık korkmuyorum. Ben bir müddet uzak kaldım ya böyle şeylere. Gerildim haliyle, dedim ben hiç bulaşmayayım."

"Sonra ne oldu da fikrin değişti?"

"Sonra işte bu alçı, kırık çıkık yalanından sonra sabahın köründe Asuman geldi. Yanımda saatlerce ağladı kızcağız. Tüm dengem şaştı."

"Ha sen o yüzden efkârlı efkârlı dışarıyı izliyordun. Ben de dayağı hazmedemedin zannetmiştim."

"Bir ara tekrar normale döndüm, tam durumu toparlar gibi oldum... Sen geldin... Ağladın falan..."

Koca İsmet, insanların seni gerçekten sevdiğini görünce mi korkularını yendin? Ulan davar, sevdiğimizi anlaman için ille ağlayıp zırlamamız mı lazım? Zaten belli etmiyor muyduk? Hadi beni geç küçük hesapların adamıyımdır, babamın oğluyum ben, dengesizlik benim en güçlü vasfım da Asuman'ın ne kötülüğünü gördün şebek? Çocukken zaten her şeye kolaylıkla ağlayabiliyor olmak bir yönüyle zayıflık bir yönüyle de sıradanlıkken, bir yaştan sonra insan için yapılması en zor eylemlerden biri haline gelince ne kadar da değer kazanıyormuş. "Benim için asla yapmayacağı bir şeyi yaptı" cümlesindeki gizeme eşdeğerdi İsmet için.

"Elimizde Kör Cemal ve Yunus var. Onlar bir dediğimi iki etmez, sende kim var?"

"Mete ile Serkan. Gidip konuşayım, ikna ederim bizim tarafa geçerler."

"Yok aman bulaşma. Onlar zaten bizim tarafımızda."

"Nasıl yani? İkili mi oynuyorlar?"

"Yok be oğlum, o kadarını beceremezler. Mete ve Serkan'ın en önemli özelliği ne? Neden aldın zamanında bunları çetene?"

"Başka adam yoktu."

"Yapma ya. Neyse, peki ben neden aldım onları çeteme? Çünkü bu 2 adamın tek vasfı denileni yapmak. İkiletmez, yap dersin yaparlar."

"Bu ne işimize yarayacak? Çoban sevinsin. Adamlara o söylüyor ne yapması gerektiğini."

"Ama Çoban bizim kadar iyi tanımıyor onları. Biz Çoban'ın ne bilmesini istiyorsak, onu konuşuruz Mete ile Serkan'ın yanında, onlar da iletir Çoban'a. Çoban'ın dikkatini dağıtırız, hedef şaşırtırız. Böyle bakarsan Mete ile Serkan bizden, sen rahat ol."

Tüylerim diken diken oldu. İsmet çetecilik işlerini bırakmasa *Üçüncü Dünya Savaşı*'nı çıkartacak ve o savaşı kimin cephesinde yer almışsa oraya kazandıracak hainlikteydi. Bu

adam savaşa girdiği cepheyi de satabilirdi. Manyak çıktı bu, meğer yeni Hitler bizim apartmanda oturuyormuş. Neyse ki Küçükçekmece büyük-küçük, iyi-kötü ayrımı yapmadan her türlü potansiyele engel olan bir semtti de Misak-ı Milli sınırları içindeydik hâlâ. Demek Çekmeçe'nin misyonu da buymuş. Çekmece değil de Avcılar'da oturuyor olsa *Nusr-et* furyasından çok önce *İsm-et* marka olurdu. Bu adam elin ünlülerinin kaba etine kendisinin dövmesini yaptırır, adına yapılmış tişörtleri giydirirdi. Hangi işi ciddiye alırsa alsın dünya markası yapardı bu adam. Mete ve Serkan bizim çetedeydi ama haberleri bile yoktu gariplerin. Neyse ganimeti bölüşürken sevinirlerdi.

"İbrahim ile Özkan var bizim sınıftan, severler beni ama Çoban'a diklenmezler."

"Sebep?"

"Öyle çocuklar değiller, işleri olmaz. Zaten babaları Çoban'ın babasıyla tanışlar. Aynı liseden arkadaşlar."

"Senin sınıf arkadaşların, Kör Cemal ve Yunus'u gördü mü hiç?"

"Yok."

"İyi bana bunların adresini ver. Planı anlatırım. Bu iş kolay olacak, ortak."

Hangi planı? Hangi ara yaptın? Bu nasıl bir zihin yapısı? İsmet'e meydan okuduğum yıllarda beni Allah korumuş, ben neye dalaşmışım haberim yokmuş. Muhtemelen beni kendisi gibi sanıp, kendi ayarında bir tehlikeyle yüz yüze geldiğini düşünüp panik yapmış. Kendisiyle kapışmış yani olayın benimle hiç alakası yokmuş. Ben orada takılmışım kafama göre. Gerçi şu anda da İsmet ile Çoban savaşacaktı, ben Avusturya-Macaristan İmparatorluğu veliahtı *Franz Ferdinand*'ın rolünü üstleniyordum. Galiba bana yazık olmak üzereydi. Üzerime vazife olmayan bir işte daha üstün hizmet madalyası almama ramak kalmıştı. Ben oyundan çıkamıyor muydum? Hakem olsaydım ben, bunlar dövüşseydi banane?

İsmet'in neşesi yerine geldi, merdivenlere oturduk. Sigarasını yaktı ve planını anlattı. Sakince dinledim ama hiçbir şey anlamadım. Tekrar ve bu sefer tane tane anlattı. Biraz anlar gibi olduğumu söyleyince İsmet zıvanadan çıktı. Bağıra çağıra, yer yer itip kakarak anlattı ve ancak kafam aldı. Mete ve Serkan'ı bana karşı nasıl nakış gibi işlediyse Erdem ve Akif'i de yiyip bitirmeyi kafasına koymuştu. Bana verilen görev ise basitti. Bir şeyler olacak ve sen sürekli salağa yatacaksın. Çok doğal bir oyunculuk sergileyeceğimi düşündüğüm bir karakter denk gelmişti bana, rolü kendime çok yakın buldum ve şartları bile konuşmadan hemen kabul ettim. Bir yerde yalan söylemem gerekiyordu, o da 2 cümle. Az replikli bol doğaçlamalı, mis gibi...

"İlk işimiz," dedi, "Kör Cemal ile Yunus, İbo ve Özkan'ı evlerine yakın bir yerde kıstırıp dövecekler. Dövme gerekçesi olarak, 'Çoban Abimizin selamı var, tarafınızı seçin,' diyecekler. Eve yakın olursa hatta kendi apartmanları önünde olursa aileleri de işe karışır ve mevzu büyür," dedi İsmet.

Büyüdü de. İsmet'in adamları, İbrahim ve Özkan'ı döverken hiçbir imkândan sakınmadıkları için bizimkiler durumu ailelerinden gizleyememişlerdi. Yedikleri dayak emsalsizdi. Güzel dayak rapordaki "X gün istirahatı uygundur" cümlesindeki X'in değeri ile ölçülür. Yedikleri dayak, İbrahim ve Özkan'a 3 günlük rapor getirmişti. Kafa üstü düşüp 11 dikiş yediğimde 1 günlük raporu ancak alabilmiştim. İçler dışlar çarpıp sonucu kestirmek mümkündü. Ertesi gün okul ana-baba günüydü. İbrahim'in babası, Çoban'ın babasının üzerine yürüdü. Müdür Doğan Bey ortalığı sakinleştirmek için polisi arayacağını söyleyince Çoban'm babası alttan aldı. O gün öğlene kadar pek bir ders yapılmadı, Çoban, Terlikler ve ona yakın isimler sürekli Müdür'ün odasına çağrıldı. Garibim Çoban tüm gün, kavgayla ilgisi olmadığını anlatmaya çalıştı. İsmet'in bile planlamadığı kadar büyüdü olay. Dokunulmazlar listesine dokunmuştu İsmet. Gizli paktı bozmuştu. Çoban resmen kendi kabile üyelerini

gasp eden kabile lideri pozisyonuna düşmüştü. Müdür, olayı Çoban'ın yaptığına dair kesin bir bilgi sunamıyordu belki ama Çoban da babasına kendisinin yapmadığına dair kesin bir delil sunamamış olacak ki ertesi gün okula gelmedi. Çoban ertesi gün okula gelemeyip tüm karizmasını çizdirecek kadar hırpalanmıştı belli ki.

İsmet'in planının ilk ayağı tutmuştu. Sonraki aşama değerli köstebeklerimiz Mete ve Serkan'a, İbrahimleri dövenleri Terlikler'in ayarladığı fikrini uçurmaktı. Mete ve Serkan, Çoban'a gidip, "Abi başkasından duyma, İbrahimleri döven iki elemanı senin Terlikler ayarlamış, amaçları da seni okuldan kovdurtmakmış," diyeceklerdi. İsmet görevi verdiğinde ilk önce zorlanacağımı düşünmüştüm ama Çoban'ın okula gelmeyişi ekmeğimize yağ sürmüştü. Bir haberi en etkili biçimde yaymak istiyorsanız o haberle ilgilenenleri tercih etmek bence büyük bir hatadır. Reklam vermek ile viral yollarla haber yaymak birbirinden birçok konuda ayrışır. Hele hele dedikodu kıvamında bir bilgi söz konusuysa, insanlar temkinli davranırlar ve dedikoduyu sadece ilgililere iletirler. Küçük bir dedikodu olarak kalır. Benim hedefimdeki isim Elif'ti. Çoban'a ve etrafındakilere ilk günden gıcık ve onları kanserli hücre olarak gören, aklı başında, tüm okulun erkeklerinin etrafında pervane olduğu isim oydu. Ha Elif'e bu bilgiyi vermişim ha paraya kıyıp *Dünya Kupası* maçlarına bant reklam vermişim, ikisinin de bilinirliği eşitti. Elif okulun en dedikoducu kızı değildi belki ama ağzının içine bakanlar bizim hedef kitlemizin tamamıydı. Çoban ve ben hariç bütün okulun erkekleri... Reklam yüzümüz kesinlikle Elif'ti.

Elif kankamla günlük olağan bir dedikoduyu konuşmuş bulundum. Hatta ağzımdan kaçırmış gibi yaptım. Sonra da, "Bak ağzımdan kaçtı duymasın kimse, benden duyduğunu söylersen inkâr ederim zor durumda kalırsın," dedim. Elif, "Bana güvenmiyor musun?" derken içten içe gülüp, "Tabii güvenmiyorum lan manyak, benimkisi bile bile lades,"

diyordum ama gün boyu gerçekten de kimsenin mevzuyu konuşmadığını görünce içim cız etmedi değil. Ta ki kantin kuyruğunda arkamdaki çocuğun arkadaşına, sabah benim Elif'e anlattığım hikâyenin romanlaştırılmış versiyonunu anlattığını duyana kadar. Büyük bir kalabalıkla kulaktan kulağa oynar gibi herkesin hayal gücü ve çene düşüklüğü eklenmişti orijinal hikâyeye. Belli ki birden fazla yazar vardı, türü değişiyordu hikâyenin. Bir ara zalim bir yönetici hikâyesi gibiyken, bir anda bir aşk hikâyesi oluyor oradan açgözlülük ve ihtirasları sonucu insanın neler yapabileceğini özetleyen ibretlik bir yapıya bürünüyordu. Kuyuya İsmet delisi bir taş atmıştı —ki onu da kendi atmadı, başka bir yarım akıllının eline tutuşturup sen at dedi— artık kırk akıllı çıkartamazdı o taşı. Ben kimse konuşmuyor derken meğer hikâyenin revizesi yapılıyormuş. Editöryal işlemler bitmemiş. Eser halka arz edildiğinde artık ben bile dinlerken şaşırmıştım. Bir ara, "Vay be neler olmuş okulda, hiçbir şeyden haberimiz yok. Milletin aklı okumakta değil ki abi," derken buldum kendimi. Herkes aynı şeyi konuşuyordu ama bunu Çoban'a dillendirmeye kimsenin cesareti yoktu, tabii Mete ve Serkan'dan başka. Okul çıkışı bizimkileri ikna edip İsmet'e hasta ziyaretine gittik. Orada konuyu hemen bugün duyduklarıma getirdim. Ben hikâyeyi anlatırken lafımı böldü Mete, "O olay öyle değil kanka sen hiçbir şey bilmiyorsun," deyip hava atarak olayın nasıl olduğunu anlattı. "Özellikle İbrahim ile Özkan'ı seçmiş Terlikler, çünkü onların babası ile Çoban'ın babası hem eski arkadaş hem de ortak iş yapıyorlar. Çoban'a savaş açmışlar resmen. Bitirecekler bizimkini," dedi Mete, sonra da bir dilim daha kek istedi İsmet'in annesinden. Elindeki yağı her yanına bulaştırdığı çay bardağını da uzatıp, "Bir tane daha alırım varsa," deyip ilk önce parmak uçlarını sonra da dudağını emdi. Hedonizmin en büyük temsilcisiydi Mete, nasıl da anın tadını çıkartıyordu. Bu çocuk büyüyünce arkadaşlarıyla dolar-altın günü falan da yapardı. Teyze vardı bunun

içinde. Her erkeğin içinde bir kadın vardır, her kadında da bir erkek cümlesi doğruysa Mete'nin içindeki kadın 50'li yaşlarında o komşu senin bu komşu benim dolaşan, sıkılınca da, "Benimki gelir şimdi, yemek ister gideyim," deyip eve gidip, başına tülbentini halat gibi dolayıp, "Her yanım ağrıyor," diye inleyerek uyuyup herifini aç bırakan teyzelerdendi. Fikri Dayımın eşi de bu profilin öncülerindendi, bir akşam dayım eve gelip, "Hanım yemek?" deyince boş bulunup, "Ay hiç yerim kalmadı çok yedim, sen ye," deyivermişti kadın. Fikri Dayım kendi için yemek istediğini tam ifade edemeyince yengemin açığını yakalamıştı. Senelerce anlattı adam başına geleni. Mete'nin yengemden tek farkı, onun kadar kurnaz olamayışıydı sadece. Geri kalan bütün özellikler tutuyordu. "Galiba bu seni trenden atma işi falan da bunların başının altından çıkmış, Çoban korkutun falan demiştir bunlar kalkıp seni trenden attı. Tehlikeli bu herifler," dedi Mete. İsmet gayet sakin, "Her duyduğunuza inanmayın, ağzı olan konuşuyor," dedi ve bir bakış attı bana. Bıyık altından gülümsedi. Buz kestim. Dizi izler gibi izliyordu olan biteni, arada da televizyonla konuşan insanlar gibi 1-2 cümle ediyordu sadece. İzlediği günlük Brezilya dizisindeki başrole, "Kız inanma o adama, o sana neler yapacak neler. Salak salak kime diyorum. Git gör bakalım başına neler gelecek, sana acırsam bana da İlknur demesinler," diyen annem kadar bile heyecanlanmıyordu. Serkan *sessiz mode*'dan çıkıp, bunların düşündüğümüz kadar saf olmadığını anlamamız için lafa girdi: "İlk önce sadece söylentidir diye düşündük. Sonuçta bu adamların yerinde olmak isteyen kaç insan var. Biraz araştırınca gördük ki, erkekler kızlardan duymuş. Kızların Terlikler'in yerinde niye gözü olsun ki? Demek ki yüzde yüz doğru!" Evet düşündüğümüz kadar saf değillermiş, daha da safmış bunlar. Ulan kızlara da bir erkek söylemiş olamaz mıydı? Süzme salaklık sertifikası için başvursalar, "Siz gelmeyin zaten bu kafayla adresi de bulamaz kaybolursunuz, sizi bulmak için uğraşır

dururuz iş çıkartmayın başımıza, adresi verin biz eve gönderelim," derlerdi. Serkan'ın cümlesi biter bitmez, İsmet derin bir "Hmmmmm," dedi. "Ben de şimdi ikna oldum." Bunu derken de öncesinde hikâyeyi dinlerken de yüzünde hiçbir şaşkınlık, sevinç, coşku yoktu İsmet'in. Kim bilir kaçıncı kez tezgâhladığı bir plan tıkır tıkır işliyordu. Hissizleşmişti adam, ben burada dokuz doğurmuştum, *Monami* pastel boya seti gibi renkten renge girmiştim, İsmet ise hiç renk vermemişti. Bu süreçte İsmet'i biraz da olsa yakından tanıyordum ve kafamdaki İsmet ile alakası yoktu bu adamın. Mete ve Serkan'ın yemi tamamen yuttuklarına emindik artık, onlar evlerine gidince biraz daha oturdum İsmetlerde. İsmet yine aynıydı, olup biten her şey onun için normaldi. İşlerin varacağı yer beni endişelendirmeye başlamıştı. Galiba bu adamı tekrar sahalara döndürmek iyi bir fikir değildi. Bunun dışarıda kalması hepimizin hayrınaymış. Eve gitmek için kalktığımda, İsmet yolcu etmeye kalktı. Kapı eşiğinde, "Yarın okul çıkışı yine getir bizimkileri, bakalım Çoban'ın tepkisi ne olacak? Ona göre artık Terlikler'in fitilini ateşleriz," dedi ve el sallayıp kapattı kapıyı. "Fitilini ateşleriz." Çoğul konuşuyordu. Ne zaman bir görev tamamlanıp, diğer adıma geçeceksek mutlaka çoğul konuşup beni de ortak ediyordu. Karşı tarafı gaza getiren bir dil aslında. Özne "Biz" ise ve sen kendini o "Biz"in bir parçası olarak görüyorsan, karşındakinin gücünü kendi gücün zannedip zayıflığını örtmeye başlıyorsun. İsmet'in hesabı çok basitti: "Piyon bile kendini şah zannetsin, şah zaten şah olduğunu ilk günden biliyor, piyon olmayı yediremeyenin gönlü hoş olsun, çünkü o şaha lazım." Ben İsmet'e lazımdım. Adam evinden bile çıkmadan kocaman bir karmaşaya hükmediyordu. Piyondum ben. Mete ve Serkan gibi. Hatta onlar at ya da fil olabilir. Benim kadar net değildi piyonlukları. Kendimi şah olarak görmemiştim zaten de en azından vezirim diyordum ama ortaya ilk sürülen piyondum. Oyunu benimle başlatmıştı İsmet. İlk adımı ben atmıştım.

Eve döndüğümde tüm süreci baştan, akıl sağlığı ile süzgeçten geçirmeye niyetlenmiştim ama kısmetimde çok başka bir problemle uğraşmak varmış. Fikri Dayım bugün babamı işyerinde ziyarete gitmiş. Biraz muhabbet ettikten sonra kardeşimi ve babamı da göreyim diye tutturmuş. (Fikri Dayım, kendisi bizim evi bulamayabilir. Pek favori akrabalarımızdan olmadığı için genelde karanlıkta ya da içkiliyken yolu ezberlemesine engel olup adamı en alakasız yollardan eve getirirdik.) Babam 1-2 mırın kırın etmiş ama kurtulamayacağını anlayınca ikna olmuş. Yola çıkarken de anneme haber vermiş. Annem uyanık kadın bakmış ki babam biraz da erken geliyor, Fikri Dayı'yı kendisine kilitleyip kahveye kaçacağını sezip dedemin Yunuslarda olduğunu onu alıp geleceğini söylemiş sonra da yalan olmasın diye almış dedemi Yunuslara gitmiş. Babam Fikri Dayı ile bizim evde baş başa kalmış. Hiçbir ortak noktası olmayan, günahı kadar birbirini sevmeyen kayınçolar konuşacak şey bulamayınca beklerken bari film izleyelim demişler. Ondan sonraki her dakika benim aleyhime yazmış. Babam ve Fikri Dayı kasetlerden film seçerken Fikri Dayı'nın gözü kendi ismine takılmış. Kendi düğün kasedini görünce şaşırmış. Babam durumu sezip, "Yok ya isim benzerliğidir," yalanına sarılacakken kasedin üstünde Fikri Dayımın ve eşinin isminin yanında düğün tarihi ile düğün salonunun da ismini görünce babam bile o kadar hazırlık yapmayacağımı düşünüp takmış kasedi videoya. Sen beni niye küçümsüyorsun baba? Başka işim gücüm mü var? Tabii ki uğraşırım. Ucunda dünyevi bir zevk var ve ben 15 yaşımdayım. Hiç mi duymadın baba "Bu dünyayı yakarsa ergenler yakar" lafını. Hayır beni üzen yakalanmış olmak değil, öz babamın bu işe mesai harcamış olmamı yadırgamasıdır, yanlış anlaşılmak istemem. Fikri Dayımın sadece ismini yazınca inandırıcı olmazdı ki, ben de her türlü bilgiyi yazdım ve afedersiniz ama bunun sonuçlarına da katlandım. Fikri Dayım evlendiği günü bilmiyordur, benim ezberimde, her gün karşıla-

şıyorum o tarihle. Aksaray Düğün Sarayı'nda dünya evine girdiğini de benden başka hatırlayan yoktur eminim. Eğer amaçlarıma hizmet ediyorsa ben harcayacağım mesaiye erinmem babacım, gözünü seveyim bu kadar küçümseme oğlunu. Benim olayım bu, küçük hesapların adamıyım ben. Böyle böyle geldim bu yaşa kadar. Süpergücüm bu benim. Herkes büyük resme odaklanır, ben küçük resme bakarım. Bazen resimde bile değil çerçevesinde, hatta onu astıkları çividedir benim gözüm.

Fikri Dayı da babam da kaset oynamaya başlar başlamaz dona kalmışlar. Bu kaset denen şeyi başa sarıp yerine kaldırmıyordum, haliyle kaldığım yerden olayın en can alıcı noktasından başlamış film. Sessizliği babam bozmuş: "Kesin acil bir işi çıkmıştır, yoksa bu sahneyi izlemeden başından kalkmazdı. Gelince sorarız."

Eve girdiğimde 2 tane pancar gibi suratla karşılaştım. Tam, "Selamünaleyküm dayıcım, bu ne sürpriz ya, yengemler nasıl?" deyip adamın elini öpmeye yeltenirken televizyonun altındaki videoyu gördüm.

"Merhaba dayı, naber?" deyip yanlarına bile sokulmadan onlardan en uzak koltuğa oturdum. Fikri Dayı elinde tuttuğu kendi düğün kasedi görünümlü ergenlik yükümü sallayıp bana göz kırptı.

"Açıklayabilirim... Ama imkân lazım... Bana yeteri kadar süre verirseniz bir şekilde sizi ikna edebileceğimi düşünüyorum," diyemedim. Sadece dudaklarımı büzüp, ellerimi iki yana açıp, "Valla ne yalan söyleyeyim?" jesti ile yetindim. Fikri Dayımı kesmedi tabii.

"Selçuk gençsin falan o kısma hiç girmiyorum, merak ettiğim başka bir şey. Bu kasedin üstünde neden benim ve yengenin ismi var?"

"Ondan kolay ne var? Bizimkilerin en son ellerini sürecekleri şey senin düğün kasedin. Zaten içip sapıtmıştın, her akıllarına geldiğinde küfür eder dururlar. O kasedi izlemezler diye öyle yaptım," diyemedim. Aynı jesti tekrarla-

dım. Annem babam bu adamı sevmiyor diye, onu üzmeye hakkım yoktu.

"Sen bu filmdeki insanlara isim takıp, öyle mi izledin lan? Erkeğe benim ismim kadına da..."

"Oha!" diye bağırdı şeytan. Dile geldi iblis. Bu kadar çarpık bir zihinle o da karşılaşmamıştı ne yapsın? Ya şeytan, gör bak gör. Bu garip şeyin adı insan işte. Adamını tanı, bak şuna bir. Sen bunu mu yoldan çıkartacaksın? Sen kimsin lan? İnsanın aklını çelecekmiş, laflara bak. Büyük laf konuşmayacaksın işte. Al bak sana Fikri Dayı. İyi incele. Bunu yoldan çıkartıcam diye neleri feda ettin bir bak da haline ağla. Pirince gidiyorum dedin evdeki bulgurdan oldun. Bu adamı kendi haline bıraksana, niye elliyorsun? Sen kendini kandırmışsın be oğlum. Sorana da insanları yoldan çıkartıyorum diye hava basıyorsundur. Dikkat et fazla takılma bizim muhitte, bunlar seni yoldan çıkartır. İyi-kötü bir krallığın var, bunlar seni esir alır. Fikri Dayım lan o benim. Sen bunun eline nasıl su dökeceksin? Denk değilsin bir kere. Zaten hep bu kibrin yüzünden kaybettin. Sen de huy bu. Kendini bir şey sanıyorsun. İlk gün kıskandın Hz. Adem'i, kendini daha büyük gördün, ben daha hayırlıyım dedin yanıldın. Sonra insandaki potansiyel kötüyü gördün ben bunları yoldan çıkartırım, ben onlardan daha kötüyüm dedin, aha bak yine yanıldın. Dev aynasında görüyorsun kendini. Az bir kendine gel, sakinleş. Bu ne hırs ya! Kendi kendine zulmediyorsun. Şimdi dersini aldıysan çık git, ben de Fikri Dayı ile ilgileneyim.

"Fikri Dayı sen ne diyorsun? Ben senin düğün kasedinin üstüne kaydettirdim filmi. Evdeki diğer kasetler kiralık, geri vericez onları. Büyüğümsün diye alttan alıyorum başkası olsa kötü konuşurum," diyerek hemen üste çıktım. İşi ahlâki zemine dökmek her zaman işe yarar.

"Haa bu gerçekten benim düğün kasetimdi yani, neyse canım bunu yaşanmamış sayalım. Kaset heba oldu diye üzülmeyin, ben size benim düğün kasedinden bir tane kop-

yalatır gönderirim. Bir daha da yapma böyle şeyler, ayıp. İnsanın aklına neler neler geliyor. Hadi dersine çalış sen," dedi Fikri Dayı.

"Aaa olur mu öyle Fikri? Bir dayağımı yemeden bırakmam Selçuk'u. Hayal kırıklığına uğrar yoksa. Kafasındaki gerçeklik algısı kopar."

"Yok yok siz beni dert etmeyin," derken doğruldum ve koşmaya başladım.

Babam ellerini süperkahramanın pelerini gibi taktı arkamdan, ellerini beni yavaşlatmak için kullanıp, alttan tekme çalışarak kapıya kadar bana eşlik etti. Misafirperverdir, salondan sokak kapısına kadar *Simit* oynarken nefesi bitmiş ebe gibi tekme yiye yiye arkama bile bakmadan koşturdum. Attım kendimi sokağa. Babadır ya ne olacak, döver de sever de. Zaten bu dövme sayılmazdı. Bu baba-oğul sırrıydı. Bu ufacık önemsiz hak ediş sonrası yediğim birkaç tekmeyi saymazsak dayağını yememiştim babamın. Şimdi kalkıp bunu mesele yapacak değildim. Ne yapacaktı adam, madalya mı takacaktı? Siniri geçince geri dönerim, nedir yani?

Çekmece sokaklarında annemler gelene kadar turladım durdum. Geç geldiler, beni sokakta görünce, "Bu it eve girmiyorsa kesin bir halt yemiştir," dedi annem. Ana gibi yar olmaz hakket, zaman dilimi ve konumumu eşleştirerek geçmişimi okuyabilme yeteneği vardı kadında. Babam da Fikri Dayı da satmadı beni. Eve girdiğimizde babam nerede kaldığımı sordu. Gözlerinden alev çıkıyordu ama kendini zapt ediyordu babam. Çok yorgun olduğumu odama istirahate çekildiğimi söyleyince dedem bile anlamıştı bir haltlar yediğimi, o da kutsal erkek paktını çiğnemedi. Ne yaparsam yapayım satmıyorlardı beni. Yahu cidden ben öz müyüm? Ben niye hiç size çekmedim? 50 kere satmıştım ben olsam, yahu ben kendi yediğim haltı dayanamayıp anlatıyorum, sizdeki bu kadirşinaslık nereden geliyor? Bana niye o genden bir nebze olsun vermediniz? Varsa ve ben kullanmıyorsam o çok fena. Hem o zaman benim hatam olur, kalkıp

ben hatalıyım der mi insan? Öyle bir şey yok, tamamen sizin hatanız, o genden koyacaktınız bana.

Ertesi gün Serkan ve Mete ile durakta indik, okul yoluna saptığımızda Çoban ve Terlikleri bizimkileri bekliyordu, sanki konuşmuşuz gibi ben hiç ses etmeden dümdüz yürümeye devam ettim. Mete ve Serkan, "Hadi sınıfta görüşürüz," bile demeden, konuştukları cümleyi bile bitirmeden Çoban'a doğru seğirttiler. Ara sıra çaktırmadan arkama bakıyordum. Çoban, Mete ve Serkan'ın ortasına girmiş, iki kolunu omuzlarına atmış, başını öne doğru eğmiş bizimkilerden bilgi almaya çalışıyordu. Bir süre sonra başıyla Terlikler'e işaret çaktı. Onlar biraz önden yürümeye başladılar. Erdem duruma bozulmuştu, kafasını kaldırıp etrafa baktı, benim onları izlediğimi gördü. "Ne bakıyorsun lan?" diye bağırdı. Ben görmedim duymadım bilmiyordum, önüme dönüp vites arttırdım. Sınıfa geldiğimde tüm sınıf sessizce oturmuş, bekliyordu. Tam bizimkilere selam verecekken öğretmen masasını işaret ettiler. Nuri Hoca sınıftaydı. Masasına oturmuş, başını kollarının üzerine koymuş uyuyordu.

"Ne oluyor sabah sabah? Daha dersin başlamasına 20 dakika var."

"Biz de anlamadık ki sınıfa geldiğimizde buradaydı."

"Ense yine kıpkırmızı gençler. Akşamdan kalma ses etmeyin."

Nuri Hoca, ara katlarda odası olan müdür yardımcılarından biriydi. Ben bu müdür yardımcıları hiyerarşisini bir türlü çözemedim. Okulda toplasan 3-4 müdür yardımcısı vardı. En bilindik olanı müdürün odasının hemen yanında, onunla aynı koridorda odası olan, dayağı ve orijinal küfürleri ile nam salmış müdür yardımcımız Enes Bey'di. Onun haricindekiler okulun sağına soluna serpilmişti. Nuri Hoca'nın odası bizim sınıfın olduğu koridorda, en üst kattaydı. Bizim müdürün nasıl bir iş yükü vardı da öğretmenlerin neredeyse yarısını kendisine yardımcı yapmıştı bilmiyorum. Kalan hocalar kendisine hiç mi yardımcı olmuyordu? Ben kalan

hocalardan olsam, "Lokmamı yutamadım bir bardak su verir misin boğuluyorum," dese, "Az ye de kendine bir yardımcı daha tut," derim vermem o suyu. "Belli ki o lokma harammış, benim hakkımı yedin belki," deyip kendimi de kandırır en ufak bir hata bulmam kendimde. Nuri Hoca'ya unvanı vermişler ama kendisi de sebebini bilmiyor. Gördüğüm konusuna en hakim öğretmenlerden biriydi ve biyoloji dersinde kitap-defter açık sınav yapıp, soruları kitaptan sorup sınıf ortalamasını 55 çıkartacak kadar da psikopattı. Lam ve lamel dizilişini gösteren resmin altındaki minnacık yazıyı sormuşluğu vardı. Satır satır okudum kitabı sınavda ama bulamadım cevabı. Resimlerin altındaki küçük yazıları sormak işin kıllığı tabii ama biyoloji dendiğinde kendisinin eline su dökebilecek birini ne gördüm ne duydum. Okulda branşındaki en yetkili isimler bu yüzden müdür yardımcısı oluyor olabilir, başka yere kaçmasın diye hem unvan hem de muhtemelen bir miktar fazla maaş verilerek okula bağlanıyorlardı. Nuri Hoca'nın ilk defa sınıfta uyuyakalması değildi bu, bir kere sınavda kafayı vurdu yattı sınav bitti kalkmadı, kâğıtları topladık masasına koyduk teneffüse çıkıp geldik hâlâ uyuyordu, sonraki dersi yerimizde uslu uslu oturarak geçirdik. Bir sonraki ders psikolojik danışmanlık dersiydi hoca sınıfa girdi, Nuri Hoca'yı görünce "Ben sonra gelirim" işareti yaptı çıktı gitti. Adam boş ders sayılacak dersimizi de yemişti. Öğle arası zili çalınca artık dayanamadık biraz gürültü yaparak çıkmaya başladık sınıftan. Nuri Hoca kalktı, saatine baktı.

"Ne oluyor lan?" diye bağırdı. Herkes tekrar yerine oturdu.

"Hocam öğle arası vakti geldi, yemeğe çıkıyoruz."

"Sınav?"

"Kâğıtlar orda hocam."

"Ulan ben kaç saat uyudum?"

"İki küsur, sizin ikinci ders ile ondan sonraki danışmanlık dersi de gitti hocam."

"Niye uyandırmadınız lan beni? Kendi dersim bitince uyandırın, mecbur muyum ben başka hocanın dersine girmeye? Hadi ben yatarak para kazanıyorum, danışmanlık hocası onu bile yapmadı. Ayıp ya!" diye bağırarak çıkmıştı sınıftan. En az o günkü kadar kırmızıydı ensesi. Herkes usulca gazete, dergi, kitap elinde müfredat dışı ne varsa çıkarttı, sessizce takılmaya başladı sınıfta. Öğretmen zili çalar çalmaz hocanın solundaki saatin alarmı ötmeye başladı. Hoca alarmı erteleyip bize doğru "Beş" işareti yaptı. Uyumaya devam etti. Serkan girdi sınıfa baktı ki hoca uyuyor parmak ucunda yerine geçti. 5 dakika sonra alarm tekrar ötünce Nuri Hoca uyandı. Gerinmeye başladı, kalkıp ayağa 1-2 esneme hareketi yaptı, eğilip ayak parmaklarına dokundu. Kaldırdı başını. Şaşkın bakışlarımızı yadırgadı.

"Ulan insan bir günaydın der, ahırda mı büyüdünüz siz?"

Tüm sınıf günaydın dedi ve derse başladı. Çakal paraya kıymış, alarmlı saat almış. Ümitlendiğimizle kaldık. Ders başlamıştı ama Çoban derse yetişememişti ya da bilerek gelmedi. Serkan'la göz göze geldik. Çoban'ın sırasını işaret ettim. Serkan alt dudağını ısırıp, başını iki yana salladı. Bu mimik tedavülden kalkmış değil, özellikle İç Anadolu bölgesinde hâlâ geçer akçe. "Abooo ne sen sor ne ben söyleyem yegenim. Mesele çok karıştı, biz birbirimize sahap çıkalım" mânâsını ihtiva ediyordu. Demek ki Çoban yemi yutmuştu, demek ki Erdem ve Akif topun ağzındaydı, demek ki Terlikler adım adım bizim tarafımıza doğru geliyordu. O zaman benim sevinmem gerekiyordu, neden korkmaya başlamıştım ben? Avuçlarım terledi, zaten hep zor kapanan gömleğimin üst düğmesi iyice sıkmaya başladı. Gömlek yakalarımın terden ıslandığını hissedebiliyordum. Olay çok büyüyecek diye değildi bu panik hali, İsmet'in attığı her taşla hedefi tutturması dert olmuştu bana. Her seferinde, "Bundan öncekiler şansa bala denk geldi, bu sefer olmayacak. Papaz her zaman pilav yemez," diyordum içimden ve İsmet hep haklı çıkmaya devam ediyordu. Bundan sonra

1-2 kez şaşsa bile artık onların adı hata payıydı. Adam işi biliyordu artık bundan emindim. Çoban'ı alt etmesi kaçınılmazdı. Peki sonra ne olacaktı? İsmet duracak mıydı? Hemen tekrar aşk adamı İsmet mi karşılayacaktı bizi? İsmet hep bu kadar tehlikeli miydi emin değilim ama şimdiki hali dosta düşmana eziyetti. Böyle bir adamın dostluğundan nasıl emin olabilirsiniz ki? Hedefe bu kadar kilitlenmişse bir insan dost arkadaş tanır mıydı? "İstemeden kalbini kırdıysam özür dilerim" cümlesindeki belirtili nesne olmak kaçınılmazdı. Asla düşünmek istemediğim kısmı ise; ya İsmet'in Çoban'la olan kavgasındaki tüm planlarını ben bile bilmiyorsam? Ya o planın bir parçasıysam? İsmet tarafından harcanmayı kaldırabilir miydim? Bir kere daha... Kafa ayarı yapsınlar diye tüm Ramazan boyunca teravihe götürmem gereken adamı nereye getirmiştim... Şu ahir ömrümde *Victor Frankenstein* ile empati kurmak da varmış. Ben o kapıdan hiç girmeyecektim.

Akşam İsmetlerde olan biteni en ince detayına kadar anlattı Mete. Çoban haberi duyduğunda önce inanmamış, Mete ve Serkan tutarlı detaylarla zorla ikna edebilmişler. Çoban, Erdem'i yanına çağırmış bizimkilere yol vermiş. Bizimkiler daha sokağı dönmeden Erdem'in yediği tokadın sesine dönmüşler. "Bu iki etti, üçüncüsünde kulak zarını sikerim," diye bağırmış Çoban. Erdem tek kelime etmemiş. Eli yanağında sinirden titreyerek Çoban'ın hakaretlerinin bitmesini beklerken bizimkilerle göz göze gelmiş. Mete ve Serkan'ın izlediğini gören Erdem kendini kaybedip, bizimkilere bağırıp çağırmaya başlamış. Demek ki bu adam dayak yerken etraftaki insanların başka bir olayla ilgilenmesini istiyor. Çocuk yediği dayağı dert etmiyor, kimse gördü mü görmedi mi onun derdinde.

"Bu iki etti mi dedi Çoban? Daha önce ne olmuş ki?" dedi İsmet.

"Biz de onu çok merak ettik. Demek ki bunlar ilk defa Çoban'a itlik yapmıyorlar."

Galiba ben biliyordum. Akif sahilde beni tokatladığında, kavga çıkartıp Çoban'ı tekrar disipline göndermek istiyorlar, diye elemanlara iftira atmıştım. Onu bir köşeye yazmış Çoban.

Demek ki çocuğun korkularından biri, günün birinde en güvendiği insanların kendisini satmasıymış. Üç aşağı beş yukarı hepimiz aynıydık. Tek derdimiz boş kalemizi bilen birinin oradan gol atmamasıydı. Boş kale öyle herkese söylenmez. Her zaman seninle aynı takımda olduğundan emin olduğun sana en yakın arkadaşına özel bir bilgidir. Birinin sana boş kalesini söylemesi, seni kalan herkesten başka sevdiğinin göstergesidir. O yıllarda kan kardeşler birbirlerine ilk boş kalelerini söylerdi. En yalın sırrıdır kalecinin ve bunu endişesini paylaşmak için vermez. "Beni koru, ben zaten tüm takımı korumakla görevliyim ama işte şu tarafa iyi atlayamıyorum. Oradan gelmesinler, kapat orayı. Sen sadece bunu yap, gerisini dert etme. Gerisi bende kardeşim," demekti boş kaleyi söylemek. Günün birinde boş kaleni söylediğin adamı karşı takımın forveti olarak görmek varsa kaderinde, karşı karşıya kaldığınız an aslında her şey bitmiştir. Senin fazla seçeneğin yoktur, belki insaf eder boş kaleye atmaz deyip olanca gücünle en iyi yatabildiğin yere atlarsın. En azından yanlış yere yattı kaleci desinler, boş kaleni kimse bilmesin. O ise genelde boş kaleye çeker şutu ve sen tutamazsın. Kimseye de anlatamazsın orası benim boş kalem, o yavşak da bunu biliyordu diye. O golü bir kere bile yemişliğin varsa geçmiş olsun, hiçbir şey eskisi gibi olmayacak, gerçekten büyüyorsun.

Öğle arasında Mete ve Serkan'ın yanına gelip, "Gözünüz Terlikler'in üzerinde olsun, 1 kere daha falsolarını görürsem işleri bitti," demiş. Erdem ve Akif sadece sadık oldukları için hiç bilmedikleri oyunlar sonucu hem dayak yemişlerdi hem de 2 defa iftiraya uğramışlardı. Madalyonun öbür yüzü bizim Mete ve Serkan'ın beni satmadan önceki motivasyonlarına çok benziyordu. Tek fark Erdem ve

Akif'in ne yapacağını şaşırmış olmasıydı. Zaten her zaman yaptıklarını yapıyorlardı. İleride de farklı bir şey yapmayacaklardı ki. Sürekli zan altında kalmalarının çözümü yoktu. Yani son kullanma tarihlerinin geldiğine artık emindiler. Hatalarını bilmiyorlardı ki düzeltsinler. Artık kapı sonuna kadar açıktı. Mete ve Serkan'ı yolcu ettikten sonra İsmet'ten bir sonraki adımı öğrenmek için salona geçtim.

"Şimdi ne yapıyoruz?"

"Erdem ve Akif'e çift kişilik kurtuluş bileti vericez. Ama önce bir adım daha var."

"Nedir?"

"Mete ve Serkan'ın yeni Terlikler olacağı dedikodusunu yay. Bu dedikodunun Erdem ve Akif'in kulağına gitmesi yeterli. Zaten sürekli Çoban'ın sağında solunda görüyorlar bizimkileri. Onlardaki resim tamamlanacak. Sonrası bende."

"Sende mi?

"Evet. Yarın haberi uçur, akşam ben Erdem'i ziyarete gidicem. Onlara kızgın olmadığımı, maşa olduklarını bildiğimi ama Çoban'la olan kavgamdan uzak durmazlarsa, Çoban'ın boşalan yerini başkalarına kaptıracaklarını söyleyeceğim."

"Reyislik teklif edicen yani?"

"Ya hep ya hiç Selçuk. Elindeki kalan son şeyi kaybetmek üzere olan adama, her şeyi teklif edicez."

Yine bizli konuşmalar başlamıştı. İkna olmadığımı düşünmüş olacak ki plana beni de dahil etti. Ya da gerçekten Erdemlerin bizim okulda at koşturmasının önünü açmasından çekindiğimi düşündü. Her ne olursa olsun, bir şeylerin bende yanlış gittiğini anlamak üzereydi.

"Kabul edecekler mi?"

"Selçuk şu an köylü yağmur duasında, bizde bir tanker temiz su var. Biraz onların gözünden bak olaya. Adamlar bizi kabul olan duaları olarak görüyor. Kabul etmemeleri mümkün mü?"

"Değil," dedim kendimin bile zor bela duyabileceği bir sesle. *Gonk* çalsa ve bitse müsabaka, İsmet zaten puan farkıyla galipti ama o nakavt peşindeydi.

"Sen sadece dedikoduyu yay. Sonra da karne gününü iple çek," dedi ve güldü İsmet.

Dedikoduyu yaymak için büyük bir taktik izlememe gerek yoktu. Haberi en fazla üzülecek insanlar duysun istiyorduk, ben de haberi en fazla sevinecek insana uçurdum; Mete'ye. Adam 2 senelik hayaline kavuşacak olmanın sevinciyle zaten kendi gidip Erdem ve Akif'e söylerdi. Söyledi de. Mete, haberi alır almaz Akif ve Erdem'i ilk teneffüste kenara çekip:

"Başkasından duymayın, sizden neden memnun olmadığını ben de bilmiyorum. Bence yanlış karar ama Çoban ne derse o. Sonra küslük dargınlık olmasın kanka. Biz de emir kuluyuz," dediğini İsmet'e anlatınca, İsmet'i ilk defa şaşırırken gördüm, gözleri şaşkınlıktan yuvalarından çıkacak gibiydi.

"Bu kadarını yapmamışsmdır Mete. Sen bile yapmazsın bunu," dedi. Mete ise bunu iltifat olarak aldı. Koltuk altları kabardı, "Teveccühün," dedi. "Senin ben Türkçe hocanı..." diye uzunca bir küfür etti İsmet. Sonra da tuttu Mete'nin ensesinden hole doğru fırlattı Mete'yi. "Selçuk çıkart şunları dışarı yemin ederim elimde kalacak bu salak," dedi. Meteleri yolcu ettim. İsmet, *Yasak Sokaklar* filminde *Saruhan*'ın giydiği deri cekete benzer deri ceketini giydi.

"Hadi çıkalım," deyip kapıya yöneldi. "Şu Erdem ve Akif ile sıcağı sıcağına konuşayım."

"Tamam bana olumlu olumsuz bir geri dönüş yaparsın," dedim. İsmet durdu:

"Sizin Türkçe hocanız aynı sanırım."

"Evet."

"O zaman bir daha küfür etmeyeyim, daha yeni ettim dumanı tütüyor," deyip çıktı apartmandan.

Eve geçtim. Kapı önünde ayakkabıyı koyacak yer kalmamıştı, içeriden *Mezdeke* sesi geliyordu. Anahtarla girdim içeri, annemin arkadaşlarının kahkahaları yükseliyordu. Sezdirmeden hızla dedemin odasına geçtim. Babam ve dedem önlerine konan gün kısırı ve böreklerini çayla tüketip televizyon izliyorlardı. Gözlerinin feri sönmüştü adamların, "Biz çok mutsuzuz!" diye bağırıyorlardı. Yaşam enerjileri çekilmişti.

"Selam, dede seni anladım hava soğuk camiye gidesin gelmemiş de baba sen ne yapıyorsun evde?"

"İzinliyim," dedi bir ısırık aldı börekten. "Kader kurbanıyım Selçuk. Haftada 1 gün iznim var, normal insanlar gibi hafta sonu çıkamıyorum tamam da bari annenin altın gününe denk gelmeseydi."

"Dışarı niye çıkmıyorsun? Gez toz."

"Komşular işten gelse onlarla takılıcam da herkes işte. Kahveye gittim, orda bile kimse yok. Tek adres cami kaldı, ona da deden bile gitmiyor bu soğukta. Ben şimdi camiye gidersem, can sıkıntısından gittiğimi anlarlar. Sayılmayabilir."

Geçtim dedemle babamın ortasına. Böreklerinden yemeye başladım. Dedem hiç yüz vermiyordu. Babam durumu anladı, pas attı:

"Hayırdır, dedeni niye öpmedin sen? Gelir gelmez ilk ona sırnaşırdın. Cebinde paran var değil mi lan çakal?"

"Dedem benle küsmüş baba. Yahu dede torununa küser mi? İlk torun bir de gözünün nuruyum ben onun. Bebekken cennet kokuyor deyip sevmesi kolay. Asıl şimdi sevebiliyon mu? Eşşek kadar oldu, dil pabuç! Ne sevimlilik kaldı ne bir şey. Hadi bakem hodri meydan. "

"Torun adam ols..." derken yapıştım dedeme. Ne yanak bıraktım ne kel. Önüme gelen yerini öpmeye başladım. Bir müddet direndi ama sonra koyverdi kendini. Evde tüm apartmanın kadınları ile birlikte diğer odadan bizim de kahkahalarımız yankılanmaya başladı.

"Ulan başkasının oğlu olsa aslında komik çocuk da işte, içi de dışı da beni yakıyor," dedi babam.

Dedem, "Tamam lan bırak, karnıma bastırma ikindiyi de bu abdestle kılmam lazım su çok soğuk," deyince bıraktım dedemi. Adama zor kullandırtıyorlar! Öyle ya da böyle dedem bana küs kalamazdı. Babam, arkadaşları işten dönünce evden dar attı kendini. Ben dedemle odada takılırken annem geldi.

"Selçuk sana telefon var."

"Anlamadım?"

"Sana telefon var diyorum."

"Yok annecim duydum onda sorun yok ama anlamadım. Bana niye telefon gelir? Lan yoksa? Dur geldim anne."

Koştum telefona ve tabii ki yanılmadım. Arayan İsmet'ti.

"İsmet huy oldu bak bu. Yine mi aynı yerde buluşuyoruz?"

"Gerek yok. Haberler güzel. O iş tamam. Bunlar zaten dünden razı çıktı. Bu iki hayvan Çoban'ı öldürmesin diye ayırmamız bile gerekebilir. Adamı dövmeye diye gidip kavga ayırıcaz galiba. Eline sağlık ortak," dedi.

"Asıl senin eline sağlık," dedim, kapattım telefonu. Görev tamamlanmıştı. Sonunu biliyorum diye mi bütün heyecanı kaçmıştı, anlayamadım. Zerre sevinemedim. Çoban'ın yaşayacağı şeyi ben de yaşamıştım ve onu atlatmam senelerimi almıştı. Bari benim gözümün önünde olmasaydı. Çoban imkânım olsaydı da dürüst dövüşseydik, kendi ellerimle ağzını burnunu kıraydım, ne yapalım kusura bakmıcan artık. Şartlar el vermiyordu.

ALTINCI BÖLÜM

BOŞ KALE

Karne günü gelip çatmıştı. Karneyi teslim almadan önce Müdür Doğan Bey'in yanına uğradım. İsmet'in planı sekteye uğramadan işlediği için karne gününe kadar birkaç gün boş vaktim olmuştu. İstediği yazıyı yazmıştım. Teslim ettim. Yüklerimden bir bir kurtuluyordum. Sınıfa girdiğimde ortalık çoktan sirke dönmüştü. Yahu siz süper lisesiniz, sizin okulu seviyor olmanız lazım. Bu ne coşku? Bu neyin sevinci?

Karne almıyorduk da askerden tezkeremizi alıyorduk sanki. Komutana garnizon terk imzalatan çömezler gibi herkes formalitenin bitmesini ve yola koyulmayı bekliyordu. Karneleri teslim aldıktan sonra sınıftan çıkarken Çoban'ın sırasına döndüm:

"Hazır mısın lan? Selçuk affet eşşeklik ettim diye bağır 3 kere affedicem seni," dedim. Aslında beklentimi dile getiriyordum. Dönüp deseydi ki, "Selçuk asıl sen bağır eşşek gibi Çoban Abi affet beni diye o zaman ben affedicem," hemen bağırırdım. Demedi. Çoban montunu giyerken başını bile kaldırmadan cevap verdi:

"Kim kimi nasıl bağırtacak görücez, sen önden git yatağı ısıt ben geliyorum hayatım." İbrahim ve Özkan girdiler koluma: "Bari daha fazla kızdırma lan adamı, yürü git işine." Amacım adamı kızdırmak değildi ki? Zeytin dalı uzatmıştım, ilk defa yaptığım için gözüne girmişti adamın.

Kavganın yerini değiştirmişti Çoban, bu olay mahalle kavgası değil lise kavgası deyip okulun alt yolundaki açık

basket sahasında olmasını istemişti. Etrafı tellerle çevrili kocaman alanda seyirciler tribünlerde tellerin arkasından izleyecekti kavgayı. Tüm okulun oraya doluşmasını istemedi bizim sınıfın erkekleri ve Çoban'ın çetesinin kalanı. Sahanın kapısını açtı Çoban, eliyle beni işaret etti yanına geçtim.

"Erdem, Akif!" diye bağırdı. Erdem ve Akif kapıya geldiler. Çoban kafasıyla içeriyi işaret etti. Erdem ve Akif geçti içeri.

"Benimkiler bunlar, sen de adamlarını çağır," dedi Çoban. Ah be oğlum, bir bilsen onlar kimin tarafında. Bir bilsen ömrünün sonuna kadar yiyeceğin hiçbir dayak burada göreceğin ihanetin yerini tutmayacak.

"İsmet!" diye bağırdım. İsmet sakin sakin yürüdü kapıya kadar. Zamanın tadını çıkarttı. Hiç acele etmedi. *Saruhan* ceketini giymişti. Sigarasını yaktı. Kapıdan girerken Çoban ile göz göze geldi. Yüzüne üfledi dumanını. Bıyık altından güldü. Çoban dişlerini sıkıyordu.

"Başka?"

"Gerek yok. Biz 2 kişiyiz," dedim. Der demez kalabalıktan bir uğultu yükseldi, insanlar gaza gelmişti.

"Hayır ulan, biz 4 kişiyiz," diye bağırdı Mete. Serkan da yanındaydı. Kapıya geldiler.

"Biz de sizinle birlikte dayak yicez Selçuk!"

"Ulan hıyar sizle birlikte dövüşecez denir, birlikte dayak yicez denir mi? Hiç mi güvenmiyorsun bize?"

"Ben önü kış tutayım da yaz olursa mis. Adamları döversek niye dövdük demem reyis," deyip göz kırptı. Reis mi? Hem de kafiye yapmıştı.

"Oğlum siz adamların köstebeğisiniz ya? Ne işiniz var benim yanımda?"

"Biz artık dayanamıyoruz. Yeter ne olacaksa olsun! Kaç gündür içimiz parçalanıyor," dedi Mete.

"Çoban, bu adamlar bizim mahalleden arkadaşlarımız. Senin çeteni de, rütbeni de istemiyoruz. Ne pahasına olursa olsun. Biz seni satmıcaz," dedi Serkan.

"Seni de İsmet," diye seslendi Mete. Gülerek el salladı İsmet'e.

Çoban durumu anlamaya çalışıyordu, göz göze geldik. Kapıyı işaret ettim. Açtı kapıyı, Mete ve Serkan içeri girdiler. Kapıyı kapattı Çoban. Arkadan sürgüledi. Mete ve Serkan'ın ortasına geçtim.

"Eski günlerdeki gibi," deyip sarıldım boyunlarına. "Ama biz bugün dayak yiyen taraf değiliz. İzleyin bakın reyisinizin herkese bir sürprizi var."

Çoban ile İsmet karşı karşıyaydı. İsmet'in yanına geçtim. Elimle arkayı işaret ettim Metelere. Çoban'ın sağında Erdem, solunda Akif vardı.

"Bir özüre bakar gençler. Samimiyetinize inanırsak sizi bırakırız," dedi İsmet.

"Hâlâ mı konuşuyoruz? Seyircinin beklentisi bu değil, azcık aksiyon," dedi Çoban. "Saldırın!" deyip üzerine koşmaya başladı İsmet'in. İsmet, Erdem'e "Sıra sizde!" diye bağırıp Çoban'ın önünden çekildi. İsmet'i ıskalayan Çoban ile yüz yüze geldik.

"Öyle ya da böyle ben bu anı hiç unutamayacağım," deyip gelişine yapıştırdım tokadı. Hiç yumrukmuş, kafaymış, tekmeymiş, teknik vuruşlarmış anlamam. Yaradana sığınıp çektim kendimi geri ve var gücümle "*Şırrak*!" diye bastım tokadı Çoban'a. Müsabakanın ilk sayısı benden gelmişti, tokat mokat bunu da bulamayan vardı. Çoban hemen kulağını tuttu, yanağını da tutturamamışım, kulakta patladı benim tokat. Çoban'ın üzerine atladı Mete, Serkan gelişine bir tane yapıştırdı Çoban'a. Galiba Erdem ve Akif'e gerek kalmadan biz bu gazla indirecektik Çoban'ı.

"Selçuk!" diye bağırdı İsmet. Dönüp bakmadım bile. "Satmadılar lan! Kollayın kendinizi!"

Satmadılar derken? Mete ile Serkan mı? Onlar olamaz niye bir daha hatırlatsın ki? Lan yoksa?

"Gebereceksiniz laaaan!" diye bağırarak üzerime koşan Erdem ile burun buruna geldim. Hiç düşünmeden suratına

tükürdüm. Gözlerini kapattı, durdu olduğu yerde. Önümde gözleri kapalı duran Erdem'e de tokadı yapıştırdım. Yeniçeri Ocağı'ndan transfer olmuş gibi önüme gelene tokat atıyordum. İsmet'in yanına doğru koşmaya başladım.

"Lan göt oğlanı hani adamları ayarlamıştın?"

İsmet sahanın kenarına kadar koşmuş orada da çıkış olmadığını görünce yerinde zıplayıp duruyordu. Zıplaya zıplaya telleri aşacak zannediyordu herhalde. Panik öyle bir şey ki, çakal İsmet ile Mete'yi aynı seviyeye çekiyordu. "Hep Mete ve Serkan yüzünden. Geldiler mal gibi yok biz seni satmayız falan. Çocuklar duygusala bağladı, satmaktan vazgeçtiler."

"İsmet senin yapacağın plana sığdırayım. Bunlar bizi ibretlik döve..." Akif çekip aldı beni İsmet'in önünden.

"Akif terbiyesizlik yapıyorsun, lafım bitmedi oğlum daha. Biraz medeni ol lafım yarım kal..." O cümleyi de tamamlamama müsaade etmedi vicdansız. Kendi uzuvlarıyla da dövmüyordu, yere çaldı adam beni. Sonra ayağıyla üzerime basıp, izmarit gibi ezmeye başladı.

"İsmet yardıma gel lan!" diye bağırdım can havliyle. "Sen nasıl Çekmecelisin, mahalleden arkadaşlarını dövüyorlar ib..." İsmet de bitirtmedi lafımı. Akif'in üzerine koşup kasıklarına koydu tekmeyi. Tribündeki tüm erkekler o tekmeyi kendileri yemiş gibi "*Uuuuuuv!*" diye iç geçirdi. Akif gövdesinin orta yerine şimşek düşmüş ağaç gibi üst kısmını düşürdü yere. İsmet kulağına eğildi Akif'in. "Rükuya mı eğildin lan? Kıble orası değil salak!" deyip kafasını tutup diziyle yapıştırdı. Akif nakavt. İsmet tamamen faul hareketle indirdi Akif'i. Anladım ki Mete, Serkan, İsmet, Selçuk hiç farkı yoktu; dördü de gazla çalışıyordu bunların. Yeteri kadar gaz verirsen yapamayacakları şey yoktu. İsmet elini uzattı. Kaptığım gibi doğruldum.

"Biri gitti, kaldı iki. Ben Çoban'ı döverim siz üçünüz Erdem'i alın."

"Siktir lan! Biz Çoban'ı döveriz, zaten koydum tokadı sersemledi o. Sen Erdem'i al, Çoban bizde," dedim.

"Erdem, öldün lan!" diye bağırarak koşmaya başladı İsmet. Yerde yatan Akif'e döndüm. Hâlâ kasıklarını tutuyordu, kafasına yediği darbenin acısı daha gelmemişti bile.

"Akif iyi misin lan? Ses ver."

"İyiyim iyi, sen kendi işine bak."

"Tamam," deyip yerde yatan Akif'e yapıştırdım tokadı. Üçte üç. Bu tokat işi iyiymiş. Üçünü de tokatlamıştım. Kötüyüm Selçuk, dese vurmazdım. Mertlik yapıp sordum, yoksa yerde yatan adama vurmak gibi bir huyum yoktu. Çoban Mete'nin boynunu kıstırmış, bir yandan da kafasına vuruyordu. Serkan Erdem'in elinden yeni kurtulmuştu, İsmet ile Erdem boğuşmaya başlamıştı bile. Koşmaya başladım Çoban'a doğru.

"Çoban bırak lan çocuğu, yettim Mete!"

Fırladım Çoban'ın üstüne. Dev gibiydi adam, o gazla nasıl fırladıysam havaya elimde bir top olsa potaya smaç basardım. Çoban'ın üzerine çullanınca, adamın beli büküldü. Mete altta kaldı. Ben Çoban'a yük verdikçe altta kalanın canı çıksın misali olan Mete'ye oluyordu. Baktım Mete bacağımı çimdikliyor kalktım Çoban'ın üstünden. Mete altından fırladı Çoban'ın. Tam hizama gelmişti Çoban, tokadı çıkartmak için hamlemi yaptığım sırada Erdem kafamı iki eliyle tuttu. "Ne oluyor lan?" demeye kalmadan göz göze geldim Erdem ile. İsmet arkada yerde yatıyordu. Erdem İsmet'i indirmiş. Anladım ki kafa geliyor, anladım ki yapılacak bir şey yok. Anladım ki hayat çok kısa, her anın tadını çıkartmak lazım. Bu an son anım olabilir diyerek bağıra bağıra şarkı söylemeye başladım. Gözlerimi kapattım ve kendimi İsmet'in çocukken ofis olarak kullandığı, çürümeye yüz tutmuş tren vagonunun içinde patron koltuğunda otururken hayal etmeye başladım. Fon müziği olarak neşeli bir şey olsun deyip Erkin Koray'ı seçip başladım bülbül gibi şakımaya:

"Aşk şarabı içmesi hoştur şaşkın, şarap peşinden koşmak boştur şaşkın, bir o yana bir bu yana yatma şaşkın, tenhalarda menhalarda bitmiş aşkının..."

Ben kendimi şarkıya vurunca, Erdem durumu anlamak için bir müddet durdu. Yemem gereken kafa gecikince, "Hayırdır inşallah bir terslik yok ya, başına bir şey gelmiş olmasın," diye düşünerek açtım gözlerimi. Erdem beni hayatta ilk defa gördüğü bir nesneyi anlamaya çalışan çocuk gibi kaldırmış, kaşlarını çatmış ne menem bir şey olduğumu çözmeye çalışıyordu. Ben gözümü açınca beklemeden yapıştırdı kafayı. Her iki anlamda da kafası geldi Erdem'in. Değişik bir kafası varmış. İnsan bunun yokluğunu arar, çok ağır ama tertemiz. Biraz baş ağrıtır ama uçuruyor. Kafayı yakaladığım an frekansım değişti. Erkin Koray'dan gayet *slow* Cem Karaca'ya geçiş yaptım. Cem Karaca'nın söylediği gibi söylemeye başladım:

"Bir romanda okumuştum buna benzer bir şeyi, cildi parlak kâğıt kaplı pahalı bir kitaptı..."

Serkan, Erdem'e yapıştırdı bir tane. Erdem Serkan'a hamle yaparken İsmet saldırdı Erdem'e. Yahu süper kavga vardı dışarıda ama ben çıkamıyordum dışarıya. Evde pencerenin arkasından bahçedeki kavgayı izleyen bebeler gibiydim. Garip bir yerde hapis kalmıştım. O an karar verdim, bu Erdem'in kafası çok ağırdı. Bir tane daha almamalıydım bundan, bir tane daha denk gelse bu beni düşürürdü. Bunun düşüşü fenadır. Kendimi toplayıp kavgaya girmeye hazırlanırken Akif geldi yanıma. Acısı geçmiş ayaklanmış.

"İyi misin lan?" dedi.

"Yok lan Akif. Çok kötüyüm. Bana ne oldu ya?"

"Beter ol yavşak," deyip bastı tokadı suratıma. Oğlum sen iyiyim demeseydin ben sana vurmazdım ki, senin yaptığın daha büyük adilik. Yere kapaklandım. Baktım biri karnıma çalışıyor yerde durmak daha büyük zayiata sebep verebilirdi, tellere tutunup çektim kendimi. Erdem İsmet'i de Serkan'ı da sermiş yine bana tebelleş olmuştu. Arkasında

soyunan Mete'yi gördüm. Kısa süre sonra don-atlet kaldı yine. Yerden kalkan İsmet ve Serkan, Mete'yi giydirmeye çalışıyordu. Mete böyle yapınca psikopat görüntüsü çizeceğini zannediyordu ama iyice komik duruma düşüyorduk. Çoban İsmet'e sert bir yumruk indirdi, İsmet bir anda kaskatı kesildi ve ağır ağır kendini tamamen yerçekimine emanet ederek, yan tarafa doğru devrildi. Erdem yine kafamı tuttu, pis pis gülüyordu. Hiç düşünmeden, vuran yumurta daha güçlüdür, deyip ben kafa attım Erdem'e. Daha önce öyle çok kafa atmışlığım olmadığı için burnuna yapıştırdım kazara. Burnu kanamaya başladı. Erdem dizüstü çöküp burnundaki kanamayı durdurmaya çalışıyordu. Akif yanına koştu Erdem'in. Çoban, İsmet'e çullandı. Tellere doğru sıkıştırdı İsmet'i. Akif ve Erdem oyundan çıkmıştı bir süreliğine. Mete'nin yanına doğru gittim.

"Gençler size bir dayak ısmarlayayım mı? Tek yiyen tek ölür derler. Birlikte yiyelim."

"Biz tek ölmeyeceğiz Selçuk, buradan üçümüzü de sağ çıkartmazlar," dedi Mete.

"Afferin lan Mete, en azından son anlarında aklın başına geldi," dedim. Üçümüz de gülmeye başladık. "İsmet zor durumda, haydi," deyip Çoban'a doğru seğirtti Serkan. Mete'nin omzuna attım elimi, "Beni de oraya götür lan," dedim. Ben de gitmeye yelteniyordum ama pek kolay olmuyordu. *Bullet Time* açık kalmış gibi hareket ediyordum. Tuşu bir bulabilsem, normal zamana dönsek neler yapacaktım da işte...

"O kadar dayak yedik insan bir düşer bayılır arkadaş ya!" diye sızlandı Mete. Çoban, İsmet'i sıkıştırmış diziyle karnına çalışırken, yanına gelen Serkan'ı tek darbeyle indirdi, Mete'yi Erdem kaptı. Ben bu iş daha fazla uzamasın diye, "Akif nerdesin, ben sana kaldım lan, gel beni bul," diye bağırdım. Akif enseme yapıştı. Çoban, İsmet'i bıraktığında İsmet yere yığıldı. Kalkmaya çalışıyordu ama bitmişti artık. Geri sayım başlamıştı, 10...9...8... *Insert Coin* yazıyordu

ekranda, dayak yemiş *Ryu* gibi olmuştu İsmet, ağzı yüzü şişmiş gözlerindeki haşinlik yerini köpek yavrusu sempatisine bırakmıştı. Çoban elini kaldırdı.

"Tamam mı? Devam mı?" dedi.

"Devam ulan devam!" diye bağırdı İsmet.

"Sana mı sordu lan! Allah belanı vermesin sen bir sus! Bir şey konuşuyoruz burada! Tabii ki tamam Çoban, yeter da yüz yüze bakıyoruz kavga ettik siz kazandınız bitti," diyemedim. İzin vermedi Akif denen hıyarağası. Ben daha "Sana mı sordu..." derken Akif daldı tekrar. Bu herife birinin lafını bölmenin çok ayıp bir şey olduğu acilen öğretilmeliydi. Nereye kadar ya! İki laf ettirmedi hayvan.

İsmet'in devam komutundan sonra kalan canlarımızı yitirmemiz 20 saniye ya sürdü ya sürmedi. Ben basket sahasında sırtüstü yatmış gökyüzünü izliyordum. Seslerden anladığım kadarıyla sahanın kapısını açmışlar, bizim sınıf içeri girmişti. Yardımımıza koşuyorlardı. Neyse tam bunu da atlattık hissine kapılmış gökyüzünü izlerken bir kafa belirdi karşımda. Erdem'in kırık burnu ve patlamış kaşını görünce irkildim. Erdem o halde gülmeye başladı. Hareket bile edemiyordum, başka yöne bakayım deyip kendimi çevirmeyi denedim, o bile olmuyordu. Erdem yüzüme tükürdü ve gitti. O eksik kalmıştı tabii, bu kadar dövdüler ama içi soğumadı herifin. İlla ki ödeşecek içinde kalırdı yoksa. Yerden kaldırmaya çalıştı sınıftakiler direndim, "Bir bırakın galiba buraya kadarmış, toprak çekiyor beni elleşmeyin," dedim dinlemediler. Kesik kesik görüntüler ve sesler hatırlıyorum. "Bu en fenasıymış ooov bunu çok kötü dövmüşler ya!" diyen adam bağırdı: "Doktor Furkan Bey'i çağırın acile." Güzel, demek ki hastanedeydim. Kendi başıma altından kalkamayacağım bir yükü almışlardı sırtımdan. "Çıplak olanı da alın, o da bizden!" diye bağıran Serkan'ı duydum. Serkan'ın bağıracak canı kalmış, aferin o çocuk en aklı başımızda olandı galiba. O dayaktan en az hasarla o çıktı. "Asuman diye sayıklayan çocuk bayıldı, şu-

nun tansiyonuna bir bakın çabuk," diye bir ses duydum. Hâlâ nefes alabiliyorsak galiba üçümüzün yediği dayağın toplamından fazlasını yiyen İsmet'e çok şey borçluyduk. Baktı ki hastanedeyiz bundan sonrasını hallederler deyip koyvermişti kendini.

En iyi arkadaşlıklar kavga ile başlar derler ya, işte o yalanmış. Çoban ve Terlikleri'yle yıldızım hiç barışmadı. Birbirimize lise yıllarını zehir zıkkım ettik. O gün arkadaşları için dayak yiyen 4 çocuğun yolları ise ömür boyu kesişecekti. Güneş'in dediği doğruydu, bu arkadaşlığın yemini yarım kalmıştı. Bir araya gelip çay çorba içip insan gibi o yemini tamamlayamadığımız için elin oğlu tellerle çevrili basket sahasında bizimle turnikeye girerek, ağzımızı burnumuzu bir potada eritmek suretiyle tamamlattı o yemini.

Hastanede kendimize geldiğimizde İsmet rica etti: "Soran olursa, biz birbirimizle kavga ettik deyin. Bizi kimse dövmedi, birbirimizi dövdük."

"İsmet gözünü seveyim, şu halde erkekliğe bok sürdürmemenin peşinde koşma lan!"

Mete yatağından doğruldu. "O zaman," dedi. "Siz üçünüzdünüz, ben tektim. Ben dövdüm üçünüzü de ama çok hırpalandım. Ağızbirliği yapıp böyle söyleyelim. Siz de prim yapın ben de."

"Bu konuya biraz kafa yatıralım. Güzel bir formül bulalım. Dünya kadar dayak yedik, bunun bir faydasını görelim. Boşa gitmesin, havamız yeter," dedi Serkan.

4 ergen bir hastane odasında, elleri yüzleri pansumanlı, sağları solları dikişli otururken hâlâ millete hava atmanın peşinde koşuyorlardı. Bu 4 adam günü geldiğinde İsmet'in babasının cenazesinde de Selçuk'un dedesinin cenazesinde de omuz omuza saf tutacaktı. Birbirlerinin düğünlerinde aynı halayda yan yana tepinip, sevdiği kızı başkasına veriyorlar diye sokak ortasında soyunmaya kalkan Mete'ye siper olacaklardı. Omuz vermenin ne demek olduğunu birbirlerinden öğrenip, birbirlerine öğreteceklerdi.

Aynı mahallede, aynı tarihlerde dünyaya gelmişlerdi. Aynı okul, aynı su, aynı yemek, aynı sevinç ve hüzünlerden beslenmişlerdi. Aslında kendilerine seçme şansı verilmeden birbirlerine hediye edilmişlerdi. Kavga ettiler, küfürleştiler, küstüler, beğenmediler birbirlerini uzunca bir süre. Kendilerine yakıştıramadılar arkadaşlarını. Arkadaşları aslında onların kim olduğunu belirleyen unsurlardı. Onlar ne kadar havalı olursa kendileri de o kadar havalı görünecek zannettiler. Birlik olmak yerine bölünüp kavga etmeyi bile denediler sıkça. Bir gün seçim kendilerine kaldığında dönüp dolaşıp birbirlerini seçince şaşırıp kaldılar. En baştan kendilerine verilene sımsıkı sarılmak dururken, zor yolu seçtiler ama şans yüzlerine güldü, iki yolun da ucu aynı yere çıktı.

Kendilerinden izin alabildiğim birkaç kişi dışında, bu kitaptaki isimlerin büyük çoğunluğu uydurmadır.

İkinci Kitabın Sonu

"Hitchcock'un ünlü bir lafı vardır:
'Her zaman iyi olmak zorunda değilim, iyi olmam gerektiğinde iyi olayım yeter,' der.
Benim ise hiç ünlü olmayan bir lafım vardır:
'Her zaman iyi olmak zorundayım çünkü ne zaman iyi olmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok, ben kesin ıskalarım.' Ki ıskaladım da..."

Beden dersinin olduğu gün formasının altına eşofman giyenler, siyah-beyaz tüplü televizyona Commodore 64 bağlayan dedeler, sevdiği kıza açılırken ölecekmiş gibi olup da ölmeyenler, lise hayatı denilince gözünün önüne Amerikan Pastası filmi gelip gerçekte The Shawshank Redemption'ı yaşayanlar, kolay çarpılıyor diye Pi'yi 3 değil de 5 alanlar, bakkala gidiyorum diye evden kaçanlar, mavi tikli official ulaklar yani dırdırcı teyzeler... Çete işlerinden uzak durmaya çalışan Selçuk lisenin en belalı adamına karşı mücadele ederken bulur kendini. Mahalleden Arkadaşlar'ının da katılımıyla olaylar içinden çıkılmaz bir hal alır.

Çalgı Çengi, Düğün Dernek filmleri ve Kardeş Payı, İşler Güçler gibi dizileriyle tanıdığımız Selçuk Aydemir, Liseden Arkadaşlar'da okuyucuyu lise sıralarına götürüyor.

TÜRK BÖBREK VAKFI
Bu kitabın telifi Türk Böbrek Vakfı'na bağışlanacaktır!

www.kusuratyayinlari.com kusuratyayinlari

ISBN 978-605-67227-0-7
9 786056 722707